

РЕКС СТАУТ

Прочутият нюйоркски детектив Ниро Улф разследва...

Убийството на 83-та улица

Е К С Л И Б Р И С

РЕКС СТАУТ
УБИЙСТВОТО НА 83-ТА
УЛИЦА

Превод: Илиян Лолов

chitanka.info

Ейми е умна, красива, само на два̀сет и две, живее в Ню Йорк и държи в гардероба си кутия с четвърт милион долара. Парите са от баща ѝ, но тя никога не го е виждала и не знае дори името му. Ейми се обръща за помощ към Арчи Гудуин, а той убеждава Ниро Улф да се заеме със случая.

Оказва се, че произходът на Ейми е свързан с някои много богати и влиятелни хора. Един от тях има малка тайна и е готов да я запази на всяка цена...

Но кой би могъл да запази тайната си, ако двама детективи като Ниро Улф и Арчи Гудуин пожелаят да я разкрият?

ГЛАВА 1

Това се случва един-два пъти седмично. Двамата с Лили Роуън се връщаме от концерт, гости или хокеен мач, излизаме от асансьора и тръгваме към вратата на нейния апартамент на последния етаж в сградата на Шейсет и трета улица между Медисън и Парк Авеню. Там възниква въпросът с ключа. Всеки от двамата ни се пита дали не трябва да се дръпне и да остави другия да отключи. Никога не сме обсъждали това и винаги става едно и също нещо. Щом излезем от асансьора, тя изважда ключа си и ми хвърля усмивка, която означава: „Да, и ти имаш ключ, но това е моята врата“, а аз се усмихвам в отговор и влизам след нея. Разбрали сме се, че моят ключ е за ситуации, които възникват рядко.

Този четвъртък през август се връщаме от бейзболен мач — прекарахме следобеда на Шей Стейдиъм да гледаме как „Мете“ разгромяват „Джайънтс“. Така и стана — „Мете“ спечелиха с 8 на 3. Когато Лили отключи вратата, беше едва пет и двайсет. Влязохме, тя извика на Мими, прислужницата, че вече си е вкъщи и отиде в банята, а аз прекосих кашанския килим с размери шест на десет метра към барчето в ъгъла на хола, за да взема джин, лед, тоник и чаши. Когато излязох на терасата с подноса, тя вече седеше на масичката под навеса и разглеждаше таблицата с резултатите от мача.

— Страхотно! — каза тя, като сложих подноса пред нея. — Харелсън отбеляза три точки и спечели две обиколки. Ако беше тук, щях да го прегърна. Браво!

— В такъв случай добре, че не е тук. — Подадох ѝ чашата и седнах. — Ако го стиснеш по-силно, може да си счупиш някое ребро.

— Аз си тръгвам, мис Роуън.

Двамата се обърнахме. Младата жена на вратата на хола работеше отскоро при Лили. Бях я виждал само два пъти — изглеждаше приятно и за ръст един и шейсет беше точно толкова закръглена, колкото трябва, а топлият тен много подхождаше на умните ѝ кафяви очи. Имаше тъмнокестенява коса, прибрана назад.

Казваше се Ейми Деново и беше завършила колежа Смит през юни. Лили я беше наела преди десетина дни за сто долара седмично да ѝ помага в търсенето и подреждането на материали за книга, която някакъв човек се канеше да пише за баща ѝ — той беше натрупал състояние от строителство на канализации и прочее и ѝ беше оставил достатъчно авоари, за да поддържа десетина луксозни апартаменти като този.

Двете размениха няколко думи и Ейми си тръгна, а ние продължихме да говорим за бейзбол, главно за отбора на „Мете“, неговите предимства, ако изобщо има такива, освен Томи Дейвис, Бъд Харелсън и Том Сийвър и какво би постигнал в бъдеще, стига да сме живи да видим. Довършихме бавно питието си и в шест станах да си ходя, така че Лили да има достатъчно време да се преоблече. Беше канена на вечеря, където присъстващите възнамеряваха да премахнат градската беднота посредством речи. Аз имах среща в по-късен час и възнамерявах да наруша благосъстоянието на едни мои приятели, като извадя някое и друго асо.

На партера обаче бях заловен. Портиерът Албърт тръгна да ми отвори вратата, когато някой ме повика по име. Обърнах се — Ейми Деново стана и се приближи към Мен. Усмихна ми се много мило и попита:

— Бихте ли ми отделили няколко минути за един съвет?

— Разбира се — отвърнах аз.

Тя погледна Албърт, който разбра намека и се отдалечи.

Предложих ѝ да седнем и се насочихме към пейката до стената, но вратата пак се отвори, влязоха мъж и жена, тръгнаха към асансьора и застанаха пред него.

— Тук е доста оживено — каза Ейми Деново. — Помолих ви за няколко минути, но ми се струва, че може да е повече. Имате ли време? Освен това, става дума за нещо много лично... Искам да кажа — лично за мен...

До този момент не бях забелязал трапчинките на бузите ѝ. Те винаги стоят очарователно на по-тъмна кожа.

— Вие сте на двацет и две — казах аз. Тя кимна.

— В такъв случай може би ще е достатъчна една минута. Не се женете за него сега. Много сте млада. Почакайте поне година и...

— О, не е това. Става дума за нещо много лично...

— Според вас бракът не е ли нещо много лично? Точно там е лошото. Ако имате предвид няколко часа, а не няколко минути, съжалявам — имам среща в осем, но знам едно заведение на ъгъла, където сервират алкохол и правят вкусни сандвичи с яйца и аншоа, стига да обичате аншоа.

— Обичам.

Вратата пак се отвори, влязоха две жени и тръгнаха към асансьора. Тук явно не беше място да се обсъждат прекалено лични въпроси.

Ейми ставаше за разходка — не избързваше, не изоставаше и не се превземаше. По това време, през август, в задната част на „Хладилника“ се намират свободни места. Седнахме на — масата в ъгъла, където двамата с Лили често похапваме. След като сервитьорката взе поръчката, попитах дали не иска да отложи личната част, докато сложим някой залък в уста. Тя поклати глава.

— По-добре направо да... — Ейми помълча десетина секунди и после каза на един дъх: — Искам да намерите баща ми.

Погледнах я учудено.

— Да не сте го загубили?

— Не, не съм го загубила... Защото никога не съм го имала. — Произнесе тези думи бързо, като че ли някой се готвеше да ѝ попречи. — Реших, че трябва да кажа на някого. Това беше преди месец. После си намерих работа при мис Роуън, разбрах, че ви познава, срещнах се с вас и разбира се чувала съм за вас двамата с Ниро Улф, обаче не искам той да се занимава с тази работа, искам вие да я свършите.

Трапчинките бяха изчезнали, а умните кафяви очи бяха приковани върху мен.

— Това няма да стане — отвърнах. — Аз съм на щатна работа при мистър Улф двацет и четири часа на ден, седем дни седмично, ако е нужно и не приемам самостоятелни поръчки. Но сега разполагам с един час... — погледнах часовника си — и двацет минути, така че ако искате съвет, може и да ви дам. Безплатно.

— Трябва ми нещо повече от съвет.

— Виене може да прецените. Вие сте заинтересована страна.

— Наистина е така. — Тя не сваляше очи от мен. — Не бих могла да разкажа това на никого, освен на вас. Абсолютно на никого. Когато ви видях за първи път миналата седмица, почувствах, че вие сте

единственият човек в света, на когото мога да се доверя. Дотогава не бях изпитвала такова чувство към никого — нито мъж, нито жена.

— Това е направо страхотно. Но не е нужно да ме четкате. Споменахте, че никога не сте имали баща.

Сервитърката се появи с напитките и сандвичите и Ейми отмести поглед от мен. Когато ни сервираха и пак останахме сами, направи опит да се усмихне.

— Не говоря в преносен смисъл. — Тя понижи глас и се наложи да наостря уши. — Говоря буквално. Никога не съм имала баща. Не знам кой е той. Не знам дали е жив. Не знам как всъщност се казвам. Никой не знае за това — никой. Сега вие знаете. Това е. Според мен Деново не е истинското име на майка ми. Според мен тя никога не е била омъжена. Знаете ли какво означава Деново, тези две латински думи — *de novo*?

— Става дума за нещо ново. „Нова“ е нова звезда.

— Означава „отначало“. Започнала е всичко отначало. Нарекла се е Деново. Искам да знам със сигурност.

— Не сте ли я питали?

— Не. Искях да я питам, канех се и вече щ мога. Тя умря.

— Кога умря?

— През май. Само две седмици преди да се дипломирам. Прегази я кола. Шофьорът е неизвестен.

— Хванаха ли го?

— Не, не са. Още го търсят, поне така твърдят.

— Нямате ли роднини — сестра, брат...

— Не. Нямам никакви роднини.

— Трябва да имате. Всеки има роднини.

— Не. Нямам. Естествено, може и да имам някакви роднини под истинското й име.

— Нямате ли братовчеди, чичовци, лели?

— Не.

Ставаше много объркано. Или по-скоро — прекалено просто и ясно. Познавам хора, които обичат да се преструват на самотници, но Ейми Деново наистина беше съвсем сама — в нейния случай не ставаше въпрос за фантазии. Предложих й да опитаме сандвичите, тя взе един и отхапа. Естествено, когато за първи път седя на една маса с някого, независимо дали е мъж или жена, следя дребните неща — те

казват много за човека, но този път не се занимавах с това, защото начинът, по който се хранеше, дъвчеше, преглъщаше и облизваше устни, нямаше отношение към неприятностите ѝ. Забелязах, че не страда от липса на апетит, а тя доказва, че обича сандвичи с яйце и аншоа, като си изяде всичко. Попита ме дали тези сандвичи влизат в любимото меню на Ниро Улф, а аз отвърнах, че той вероятно би се изсмял презрително само като чуе за това. Щом опразнихме чиниите, тя ми каза, че не е предполагала колко ще огладнее, когато разкрие на някого тайната, пазена толкова дълго време, но станало точно така. Усмихна се леко и трапчинките пак се появиха на бузите ѝ.

— Всъщност толкова малко познаваме самите себе си, нали така?

— Зависи — отвърнах. — Едни хора се познават прекалено добре, други — недостатъчно. Аз например не искам да знам защо някои сутрини ставам от леглото като в мъгла. Ако знаех, може би щях да си загубя съня. Но не ми пука, винаги се оправям. Що се отнася до вас, вие не, сте в мъгла, а под светлината на прожектор, който сте насочили към себе си. Защо просто не го загасите?

— Не съм го запалила аз. Виновни са други, най-вече майка ми. Аз не мога да го загася.

— Добре. Кой е най-важният въпрос за вас? Истинското име на майка ви и така нататък, или баща ви?

— Баща ми, разбира се. В края на краищата, живях с майка ми цял живот и сигурно това, че искам да науча истинското ѝ име и разни неща за нея, е чисто любопитство. Но все нещичко трябва да знам за баща си. Жив ли е? Кой е той? Какъв е? Нали нося неговите гени.

Кимнах.

— Да, завършили сте колежа Смит и там сте научили прекалено много неща за гените. Веднъж мистър Улф каза, че учените трябва да пазят откритията си за себе си. Споделяйки ги с другите, те само им усложняват живота. Искате ли кафе?

— Не, благодаря.

— Тук има хубави пасти. Тя поклати глава.

— Признавам, че бих могла да изям всичко. Направо се учудвам, че съм толкова гладна, но ще откажа. Според вас... Казахте, че може да ми дадете съвет.

— Да. — Сложих ръка на масата. — Това не е лесна работа. Боя се, че ви трябва нещо повече от съвет. Дори да е от единствения човек,

на когото може да се доверите. Естествено, никога няма да забравя тези думи. Вероятността след около седмица проучване истината да излезе наяве и да постигнете каквото — искате е едно на милион. Това обаче ще е трудно и много скъпо. Колко пари имате?

— Не много. Разбира се, ще ви платя.

— Не на мен. Вече ви обясних. Ниро Улф обаче има раздута представа за хонорарите — ето защо трябва да знам точно с какви средства разполагате. Стига да искате да ми кажете.

— Защо да не ви кажа? Аз самата не съм спечелила нищо, никакви сериозни суми, пък и все едно, вече съм ги похарчила. Имам единствено каквото остана от майка ми, след като платих за кремацията. Такова беше нейното желание. В банката имам малко над две хиляди долара, това е всичко. Нямам дългове и не дължа нищо на никого.

Погледнах я с учудване.

— С какво се е занимавала майка ви? Не, това е без значение. Имала е достатъчно пари да ви изпрати в скъп колеж. Освен ако някой не е помогнал.

— Не, тя се справяше с всичко сама. Попитахте с какво се е занимавала. Работеше при един телевизионен продуцент, все един и същ, откакто се помня. Сигурно е получавала петнайсет хиляди годишно, може би повече. Никога не ми е казвала. — Ейми ме изгледа изпитателно: — Ако платя на Ниро Улф двете хиляди долара, ще ви накара да работите по случая, нали?

Поклатих глава.

— Няма дори да ви изслуша. Той знае, че такава работа може да продължи година, а не му мига окото да поиска от клиент пет бона на седмица. Споменахте, че знаете за него, но явно не е така. Улф е твърдоглав, високомерен и надут и се мисли за най-добрия детектив на света, а аз споделям това мнение, иначе отдавна щях да напусна. Според мен заслужавате да ви се помогне, ясно е, че имате нужда от помощ, пък и ми харесват трапчинките ви, но ако му опиша случая и го помоля да ви определи час, той само ще ме изгледа възмутено. Ще си помисли, че не съм с всичкия си. Хрумна ми една идея, върху която може да помислите. Мис Роуън обича да прави услуги на хората, има куп пари и ако вие...

— Да не сте посмели да й кажете!

— Не ставайте. Нямам никакво намерение да ѝ казвам.

Просто си помислих, че вие самата можете да ѝ кажете и...

— Няма да кажа на никого!

— Добре, и аз няма да кажа на никого. Очите ви придобиха приятен блясък. — Продължих да я оглеждам. — Вижте какво, мис Деново. Затварям ви вратата само защото така трябва. Лично аз бих искал да се захвана със случая, защото вероятно ще се явят някои интересни страни и обрати и не е зле да имам клиентка с толкова приятна външност. Освен това съществува възможността да разследвам убийство. Когато научите...

— Убийство?

— Естествено. Засега това е само възможност. Чуete ли, че някой е прегазен от неизвестен шофьор, такава възможност винаги съществува. Споменавам това единствено, защото е още една причина, поради която бих се заел със случая. Но няма никаква надежда да убедите мистър Улф и не може да се направи ниша Съжалявам. Наистина.

Тя поклати глава без да откъсва поглед от мен.

— Но, мистър Гудуин! Оставам съвсем безпомощна. — Очевидно възможността за убийство не я развълнува много. — Какво да правя? Не мога да се обърна към никого.

Така приключи този разговор. Двайсет минути по-късно, когато спрях едно такси на Парк Авеню и дадох на шофьора адреса на Сол Панцър, вече не се чувствах така нафукан. Да работиш с най-добрия детектив на света не сте длъжни да ми вярвате — е много хубаво. Но когато някое красиво момиче ви каже, че сте единственият човек, на когото може да се довери, дори само да ви четка, а вие го отблъснете, не изпадате в особено добро настроение. Отпуснах се на седалката и се помъчих пак да мисля само за бейзбол. Пристигнах на ъгъла на Трийсет и осма и Парк Авеню в осем без шест минути. Що се отнася до благосъстоянието на приятелите ми, да не говорим за моето, ще ви спестя подробностите. Понякога на човек просто не му идват карти.

ГЛАВА 2

За изпълнението на петъчната програма трябваше единствено да следвам сценария. В десет без петнайсет излязох от старата кафява къща на Западна трийсет и пета улица, отидох до гаража на ъгъла на Десето авеню да взема херона, който Улф само притежава, а аз само карам, и потеглих към Лонг Айленд — той беше там на тридневно гостуване при Луис Хюит, собственик на десет хиляди орхидеи в две трийсетметрови оранжерии. На връщане към Манхатън Улф седна на задната седалка, вкопчи се както обикновено в монтираната по поръчка дръжка, защото според него човек не бива да се доверява нито за миг на никой автомобил и се наложи да внимавам за неравности по пътя и да избягвам резки маневри. Само че не заради Улф, защото според моята теория за него е полезно да бъде пораздрусан, а заради саксиите с орхидеи в багажника, които не бяха опаковани в сандъчета, а две от тях бяха нови кръстоски *Laelia*, получени от *schroederi* и *ashworthiana*. Сигурно струваха няколко бона, но по-важното беше, че никой в света освен Хюит, а сега вече и Улф, няма такива орхидеи. Паркирах пред старата кафява къща, натиснах клаксона и Теодор Хорстман излезе, както се бяхме уговорили, за да ми помогне да пренесем саксиите с асансьора до оранжерията. Улф си взе чантата сам. По този въпрос имам не само теория, но и правило. Нужни са му физически упражнения. Когато се върнах в офиса, той вече седеше зад бюрото на единствения стол, който смята за задоволителен по отношение на теглото и размерите си и преглеждаше насъбралата се поща. Фриц влезе след мен да съобщи, че обедът е готов. На масата в трапезарията, както винаги, беше забранено да се говори за работа, пък и нямахме работа, която да обсъждаме, а аз изобщо не се канех да споменавам за проблема на Ейми Деново — нито в този, нито в който и да е друг момент. Разговорът на масата може да е на всякаква тема, обикновено избрана от Улф, но този път аз започнах първи и докато си сипвах от сребърния поднос, отбелязах как някой ми е казал, че шиш-кебапът е не по-лош, а може би още по-вкусен, ако се сготви с ярешко

вместо с агнешко. Улф отвърна, че всяко ястие става по-хубаво с ярешко вместо с агнешко, само че прясно ярешко месо от правилно заклано животно, приготвено както трябва, изобщо не може да се намери в Ню Йорк и околностите. После се прехвърли от темата за месото към лексикологията и заяви, че името шиш-кебап е неправилно. Би трябвало да се казва „сих-кебаб“ — произнесе думата буква по буква. Така било в Индия, откъдето произлиза. На хинди или урду „сих“ е тънка желязна пръчка, заострена в единия и завършваща с ухо в другия край, а „кебаб“ означава кюфте. Някой глупак от Западното полукълбо, продължи Улф, го е нарекъл шиш вместо сих и ще е заслужено, ако не е вкусвал друг сих-кебаб освен от старо жилаво магаре. Вече довършвахме малините, поляти с крем, приготвен от Фриц в тенджера с двойно дъно, със сметана, захар, жълтъци, шери и счукани бадеми, а той все още коментираше хората, които осакатяват чуждиците, и млъкна чак когато седна на бюрото си пред писмата, а аз се захванах да нанасям в картотеката придобивките, измъкнати от Луис Хюит след толкова дълги увещания.

В четири часа той пое с асансьора към оранжерията на покрива за редовната двучасова следобедна среща с Теодор и орхидеите, а аз се качих по стълбите на втория етаж в моята стая, за да си свърша някои дребни лични работи, например да прегледам чорапите си и да сменя лентата на собствената си пишеща машина. Тези операции винаги отнемат повече време, отколкото предполагате, и когато чух звънеца, който е свързан и към моята стая и погледнах часовника си, с учудване видях, че е шест без двайсет. Оставих на Фриц да отвори, както обикновено, когато не съм долу, но след две минути домофонът позвъни, вдигнах слушалката и Фриц ми съобщи, че някаква млада жена, която се представила под името Деново, — желае да ме види. Помолих го да я покани в предната стая.

Като изкачите стъпалата пред старата кафява къща и влезете, втората врата по коридора вляво е за офиса. Първата води към така наречената предна стая, която не се използва много — тук главно паркирам хора, нежелани в офиса. Мебелировката не е нещо особено, примерно като в офиса или в кухнята, защото Улф рядко влиза в тази стая и тя не го интересува. Ейми Деново седеше на стол до прозореца. Стана и каза:

— Ами аз дойдох.

— Виждам — отвърнах аз и се приближих към нея. — Много ми е приятно и не искам да съм груб, но според мен вчера се изразих съвсем ясно.

— О, съвсем ясно се изразихте. — Тя се опита да се усмихне, но не излезе нищо. — Реших, че трябва да ви видя пак и сигурно да се срещна с Ниро Улф и затова... направих нещо.

Под лявата ръка носеше кафява кожена чанта с голяма катарама. Отвори я и извади пакет, увит във вестник и стегнат с ластик. Подаде ми го, а аз го взех, защото не исках да съм груб.

— Тук са двайсет хиляди долара — каза тя, — в стодоларови банкноти. — Сега вече се усмихна: — Двайсет бона, както бихте се изразили вие. Естествено, пребройте ги.

Не ми идваше наум какво да отвърна, затова реших да спечеля време — свалих ластика и разтворих пакета. Бяха все стотачки, някои нови, други използвани; на пачки, хванати с кламери. На пръв поглед изглеждаха истински. В пачката, която преброих, имаше десет банкноти, а пачките бяха двайсет. Завих ги пак във вестника и ги стегнах с ластика.

— По пет бона седмично — каза тя, — ще ви стигнат за четири седмици.

От коридора се чу звукът на слизация асансьор. Улф се връщаше от оранжерията.

— Петте бона са само хонорар — отвърнах аз. — Това не включва разноските. Но ставаше въпрос за по-специален случай — цената не винаги е пет бона седмично. Да не би да искате да ми кажете, че желаете да наемете Ниро Улф и предлагате тази сума като аванс?

— Да, разбира се. Стига вие да поемете случая.

— Винаги той поема случаите. Аз само върша работата.

— Добре, стига вие да свършите работата.

— Това е ясно. Той се занимава само с мисленето. Ще му обясня за какво става дума и после ще ви повикам. Нали ще почакате тук?

Тя се намръщи и поклати глава:

— Не искам да говоря за това с никого освен с вас.

— В такъв случай нищо няма да излезе. Той не би взел клиент, ако не го е видял. Никога не е правил такова нещо и сега няма да го направи.

Тя стисна зъби, пое няколко пъти дълбоко дъх и накрая каза:

— Струва ми се, че ще мога. Съгласна съм.

— Хубаво. Той няма да ви направи добро впечатление, но може да му се доверите като на мен. — Потупах с ръка пакета. — Искате ли да ми кажете нещо за тези пари?

— Не, не искам. Няма какво да ви казвам, освен че са тук.

— Мога ли да приема, че ги притежавате законно?

— Разбира се. — Тя продължаваше да се мръщи. — Не съм ограбила банка.

— Ваши са, докато той не вземе поръчката. — Подадох ѝ пакета — Може да е пет минути, може да е половин час. Ако ви стане скучно, на масата има списания.

Тръгнах към вратата, която свързва предната стая с офиса, но реших да заобиколя и вместо това се върнах през коридора. Улф седеше при бюрото си с книгата, която четеше в момента — „Невероятна победа“ от Уолтър Лорд. При Хюит сигурно не му беше останало много време за четене и сега искаше да навакса. Отидох до моето бюро, седнах с лице към Улф и изчаках да си свърши абзаца. Явно беше дълъг. Той вдигна очи и изръмжа:

— Има ли нещо?

— Има някой — отвърнах аз. — Едно момиче, казва се Ейми Деново, в предната стая. Струва ми се неотдавна споменах, че мис Роуън събира материал за биография на баща си. Наела е това момиче да ѝ помага. Запознахме се там миналата седмица. Причака ме във фойето, като си тръгнах вчера следобед, отидохме в едно кафене и си поръчахме сандвичи с яйца и аншоа, които описах на Фриц, но той не прояви никакъв интерес. Искаше да ѝ свърша една работа, защото съм единственият човек в света, на когото може да се довери, казах ѝ, че не мога, защото вече имам работодател, тя отвърна, че би ви наела само ако аз свърша работата, при което ѝ обясних, че аз и без това винаги я върша. Логичният въпрос от моя страна беше свързан с пари и ѝ го зададох. Отговори ми, че има две хиляди долара в банката, останали от майка ѝ — това е всичко. Никакви други средства и никакви надежди. Тъй като случаят е комплициран, може да трае месеци и да повлече кой знае какви разноси, казах ѝ, че няма нищо да излезе и дори няма да ви споменавам за това. Съжалих, защото...

— Пфу! — изсумтя той. — Защо ми го споменаваш сега?

— Нека да си довърша изречението. Съжалих, защото случаят сигурно щеше да бъде интересен и труден, и няма никакви неприятни за вас аспекти. Споменавам го сега, защото тя се намира в предната стая с пакетче, увито във вестник и съдържащо двеста стодоларови банкноти — двайсет хиляди долара, които иска да приеме като аванс.

— Откъде ги е взела?

— Не знам. Твърди, че ги притежава законно.

Той отбеляза страницата с тънката златна лента, която използва за тази цел — подарък му е от един клиент — и остави книгата.

— Целият вчерашен разговор, с пълни подробности.

Очаквах това. Улф мрази да взема поръчки. Готов е на всичко, за да не поема задължения. Съществувахе и възможността, че една или повече подробности биха могли да му се сторят неприемливи.

Докладвах му. Упражнявал съм се с години, за да стигна до момента, в който мога да предавам дълъг разговор дума по дума, но сега го правя с лекота, дори събеседниците да са трима-четирима. Както обикновено, той се облегна назад, затвори очи и не ме прекъсна. Не реагира дори на „твърдоглав, високомерен и надут“. Не пропуснах нищо освен празните приказки, разменени докато се хранехме. Когато свърших, той остана неподвижен около минута, после отвори очи, изправи се и ме изгледа.

— Не мога да те позная, Арчи. Даваш ми най-общо описание. Доникъде не си стигнал.

— Естествено. Нямахме смисъл да задълбочавам работата с едно толкова нещастно и бедно момиче.

Той погледна часовника на стената и после ми каза:

— Би могъл... Няма значение. Хубаво, доведи я. Станах и отворих вратата към предната стая. Тя все още седеше на стола до прозореца и не беше прибрала пакета в чантата си — намираще се в скута ѝ. Поканих я да ме последва.

Улф рядко става, когато някой влезе в офиса и никога, ако посетителят е жена. В последния случай, независимо коя и каква е жената, изражението му винаги си остава едно и също — с всички сили се мъчи да не направи гримаса. Трудно е да се каже какво забелязва и какво не — например, че лятната кафява раирана пола на Ейми Деново всъщност не е мини, защото е само пет сантиметра над коляното. Със сигурност пропусна това, че колената ѝ заслужават

внимание, защото те не бяха свързани с приемливостта ѝ като клиент. Червеното кожено кресло ѝ беше прекалено голямо, за да се облегне назад, затова тя седна на предната част и сложи чантата си върху страничната облегалка, а пакетът остана в скута ѝ. Улф обърна стола си към нея, впи пръсти в дръжките и каза:

— Значи мистър Гудуин ви направи впечатление от пръв поглед? Тя го изгледа и очите ѝ леко се разшириха от учудване.

— Да, така е.

— Това може да е Във ваша полза, но може и да не е. За него не е нищо ново да прави впечатление на млади жени. Той ми предаде вчерашния ви разговор от начало до край. Каза ми, че сега притежавате — твърдите, законно — двайсет хиляди долара в брой и ми ги предлагате като аванс за работата, която искате да свърша. Така ли е?

— Да, ако мистър Гудуин свърши работата.

— Той върши своята част по мои указания, освен когато спешни обстоятелства не налагат друго. Парите са в този пакет. Може ли да ги видя?

Тя стана, подаде му ги и се върна на креслото. Улф свали ластика, отвори пакета и прегледа двайсетте пачки една по една, като ги подреждаше грижливо на бюрото. Обърна се към мен.

— Произходът им не личи по нищо. Ти виждаш ли нещо?

Отговорих, че не виждам нищо.

— Мис Роуън ли ви ги даде? — попита я той.

— Не, разбира се.

— Но все някой трябва да ви ги е дал. Предвид казаното от вас на мистър Гудуин вчера, бих искал да знам произхода на тези пари. Откъде и как сте ги получили?

Тя сви устни, а после му каза:

— Не разбирам защо трябва да знаете. Не съм направила нищо лошо, за да ги получа. Парите са мои. Ако вляза в някой магазин да си купя нещо и платя с една от тези банкноти, няма да ме питат откъде я имам.

Той поклати глава.

— Сравнението ви е неуместно, мис Деново. Вчера сте казали на мистър Гудуин, че имате всичко на всичко две хиляди долара в банката и сте отхвърлили съвета му да помолите мис Роуън за помощ. — Той потупа пачките. — Тук са десет пъти по две хиляди. Ако е заем или

дарение, трябва да знам от кого. Ако сте продали нещо, трябва да знам какво и на кого. На вашата възраст може и да не ви е известно, че това е само разумна предпазливост. Да приема значителен аванс за трудна и комплицирана операция, без да се уверя в законния му произход, би било чиста глупост и ако не ми кажете откъде сте получили тези пари, няма да ги взема. Ако ми кажете, то това ще трябва да се провери със съответната дискретност, но до задоволителен за мен резултат.

Тя пак се намръщи, не на него, а на мен, но всъщност не беше и на мен. Мръщеше се на проблема, пред който беше изправена. Когато обаче отвори уста, въпросът ѝ беше към мен:

— Има ли право, мистър Гудуин, или просто ми затваря вратата, както направихте вие?

— Боя се, че има право — отвърнах аз. — Както се изрази той, това е само разумна предпазливост. В края на краищата, ако притежавате законно парите, както ми казахте, и ако няма нищо нередно в начина, по който сте ги придобили, както казахте на мистър Улф, защо да не разкриете тайната? Едва ли е по-голяма от тази, което вече знаем.

Тя погледна първо него, после пак мен.

— Мога да кажа само на вас.

— Добре, кажете ми — ще се правим, че него го няма.

— Сигурно се държа глупаво. — Тя не сваляше поглед от мен. — След това, което вече знаете, защо да не научите и другото. Тези пари са от баща ми. Тези и още много.

Отворих широко очи от учудване.

— Значи вчера сте ме лъгали. Вчера нямахте баща, не знаехте кой и какъв е, и двете хиляди...

— Така е. Казах ви истината, нямам баща. Ето какво се случи. Когато майка ми умря, пристигнах, разбира се, в Ню Йорк, но трябваше да се върна да се дипломирам, пък и тя беше дала инструкции на мистър Торн да бъде кремирана и да няма погребение — той се погрижи за всички подробности. После, като пристигнах пак в Ню Йорк след дипломирането си, той дойде...

— Мистър Торн ли?

— Да. Той дойде...

— Кой е той? Какъв е?

— Той е телевизионният продуцент, при когото работеше майка ми. Дойде вкъщи и ми донесе разни неща — документи, сметки, писма и други вещи от бюрото ѝ. И една заключена метална кутия с надпис „Собственост на Ейми Деново“. И ключ с етикетче: „Ключ за кутията на Ейми Деново“. Ключът...

— Майка ви Ейми ли се казваше?

— Не. Казваше се Елинър. Ключът се е намирал в едно чекмедже в бюрото ѝ. Кутията е била в сейфа на офиса. Стояла е там от години — поне петнайсет, каза мистър Торн. Голяма е горе-долу толкова. — Тя разтвори ръце на около две педи. — Оставих го да я отвори и се радвам, че постъпих така. Вътре имаше само две неща: пари, по сто долара — кутията беше пълна повече от половината — и запечатан плик, адресиран до мен. Отворих плика и намерих писмо от майка ми, не беше дълго, само една страница. Сигурно искате да знаете какво пише в него.

— Разбира се. Носите ли го?

— Не е в мен. Вкъщи е. Но го знам наизуст. Написано е на бланка с нейното име. Няма дата. Пише ми: „Мила Ейми, тези пари са от баща ти. За последен път го видях четири месеца преди да се родиш и повече не сме се срещали, но две седмици след раждането ти пощата пристигна чек за хиляда долара и оттогава насам всеки месец получавах по един такъв чек. Сега парите са точно сто хиляди долара. Не знам колко ще са станали, когато четеш това писмо. Не съм го молила за тези пари и не ги искам. Не искам нищо от баща ти. Ти си моя дъщеря и мога да те храня, да те обличам, да ти осигурявам подслон и винаги ще е така. Ще се погрижа да получиш добро образование. Но тези пари са от баща ти, така че са твои и ето ги тук. Можех да ги внеса в банка, за да трупат лихва, но трябваше да се плащат данъци и да се открие влог, затова постъпвам така. Майка ти“. А под „майка ти“ се е подписала — Елинър Деново, само че не вярвам това да е истинското ѝ име. Сигурно е получавала парите до смъртта си, защото са двеста шейсет и четири хиляди долара. Разбира се, не мога да ги внеса в банка или нещо подобно, защото трябва да кажа откъде ги имам, нали така? А аз не искам.

Погледнах Улф. Той не гледаше нито нея, нито мен, а се взираше в купчината сухо на бюрото си. Друг човек вероятно би си казал, че животът наистина поднася големи изненади, но Улф сигурно мислеше,

че това е само една тринайсета от сумата, платена от един баща заради удоволствието да бъде такъв, или нещо от този род.

— Значи не са заем или дарение и не е продала нищо — казах му аз, — и приемаме, че ги притежава законно. Разбира се, данъчните власти и данъчната служба на щата Ню Йорк биха искали да получат своя дял, но ние не споделяме едни и същи възгледи и нямаме нищо против да не бъдат осведомени, Какво друго да я питам?

Улф изсумтя и се обърна към нея:

— Парите още ли са в кутията?

— Да, без тези. — Тя посочи към бюрото ми. — Кутията е в апартамента ми, на Осемдесети втора улица. Но не искам... Мистър Гудуин спомена за данъчните власти...

— Ние не сме държавни чиновници, мис Деново, и не сме длъжни да разкриваме поверителна информация. — Той извъртя глава да погледне часовника на стената. — След десет минути ще вечеряме. Може ли мистър Гудуин да ви посети утре сутринта в десет?

— Да, в събота не ходя при мис Роуън.

— В такъв случай, очаквайте го към десет. Той ще иска да види кутията и съдържанието ѝ, писмото, както и да получи всички сведения, които можете да му дадете. Каквото сте му казали вчера е само предговор. — Улф се обърна към мен: — Арчи, дай ѝ разписка за парите. Не като аванс, това може да почака, докато видиш кутията и писмото и свериш почерка. Само разписка за сумата, че е нейна собственост, която ми е поверила за съхранение.

Завъртях стола си, дръгнах пишещата машина към мен и извадих от чекмеджето хартия и индиго.

ГЛАВА 3

Естествено беше ми интересно да разгледам жилището на Елинър Деново. Вероятно щеше да ни е нужно да знаем за нея колкото може повече, а в дома на една жена има стотици улики, две-три от които може да намерите, ако не ви липсва досетливост и имате късмет. Затова преди да седнем в хола и да извадя бележника си, двамата с Ейми обиколихме апартамента. Имаше малко антре, средно голям хол, две спални, баня и малка кухня. Ако в антрето, кухнята или банята се криеха някакви улики, те ми убегнаха — например, по нищо не личеше, че банята някога е била използвана от мъж, но от друга страна Елинър вече я нямаше почти три месеца.

В спалнята на Ейми хвърлих само един бегъл поглед — разполагах с по-добър източник на сведения за собственичката ѝ — самата Ейми. Каза ми, че не е променила нищо в стаята на майка си. Някоя жена, особено жена като Лили Роуън, би извлякла много от там. Но аз научих само, че любимият ѝ цвят за пердета и кувертюри е бил светлозелено, използвала е три различни парфюма, все скъпи, и не е имала нищо против голямото петно на килима пред вратата на банята. В хола открих някои улики, които може би щяха да са полезни. На стената висяха пет картини, всичките бяха цветни репродукции на произведения на Джърджия О'Кийф — Ейми ми даде тези сведения. Трябваше да се позаинтересувам от тази О'Кийф. От мебелите тапицирано беше само канапето и върху него имаше само две възглавници. Срещал съм канапета с десетки възглавници. Четирите стола бяха различни и нито един не се съчетаваше с канапето. Книгите, заемащи цели седем рафта, бяха такава смесица от всевъзможни романи и документална проза, че след като прегледах двайсет-трийсет заглавия, се отказах.

Единствената наистина добра улика, стига някой да можеше да ми каже какво означава, беше липсата на снимки. С изключение на тези в стаята на Ейми, които бяха нейни, в апартамента нямаше нито една снимка. На никого и на нищо. Не беше за вярване, но Ейми каза,

че доколкото знае, снимки никога не е имало и тя самата не притежава никакви снимки на майка си, дори моментални — това представляваше затруднение, тъй като със сигурност бихме искали да знаем как е изглеждала Елинър Деново. Вероятно щеше да ми се наложи да търся дълго друга жена на средна възраст, която е умряла или ще умре абсолютно нефотографираиа.

Имаше документи, писма, платени сметки и различни дреболии, включително вещите от офиса, но не открих дневник или нещо подобно. Да, не намерих нищо, което даваше изгледи да бъде полезно. Ако станеше прекалено трудно, може би щеше да се наложи да направя повторен оглед или да накарам Сол Панцър да се заемех тази работа. Използвах няколко документа с почерка на Елинър, за да сверя писмото от кутията с парите. Съвпаднаше.

Наближаваше дванайсет, когато най-после седнах на канапето и извадих бележника си. Разположих кутията до мен, а Ейми седна От другата страна. Ейми изглеждаше две години по-млада — беше разпуснала косата си и при всяко движение тя сякаш танцуваше. Извадих сгънато листче от горния джоб на самото си.

— Ето разписката — казах, — подписана от мистър Улф, която ми нареди да ви дам, ако кутията и съдържанието ѝ отговарят на вашето описание — признавам, че това е така. Сега сте наш уважаван клиент. — Подадох ѝ листчето. — Един съвет. Говорихме за вас снощи след вечеря. Досега сте имали страхотен късмет. Гардеробът не е най-подходящото място да държите четвърт милион долара. Ако си помислите, че нашата загриженост се дължи на обстоятелството, че част от тях може да, потрябват, ако работата се проточи, така е. Но не по-малко вярно е, че се грижим за всестранните интереси на клиента. Затова ви предлагаме нещо. Днес и утре банките са затворени. На тръгване ще взема кутията с мен и ще я заключа в сейфа в нашия офис. В понеделник сутринта ще я донеса във вашата банка и двамата, ще се срещнем там. Коя банка е?

— „Континентъл“. Клонът на Осемдесет и шеста улица.

— Прекрасно. Сметката на мистър Улф е в клона на Трийсет и четвърта улица. Там е и моята. Ще извадим дванайсет банкови чека, всеки на стойност двайсет хиляди на ваше име, а аз ще донеса молби за откриване на спестовен влог до дванайсет различни банки в Ню Йорк — ще остане само дати подпишете. Ще подпишете чековете и ще

ги приложим към молбите. Лихвата ще възлиза на хиляда долара месечно, което е любопитно съвпадение. Останалите четири хиляди ще внесете по сметката си в „Континентъл“.

— Но... какво ще стане? — Тя се понамръщи: — Как ще обясня...

— Не е нужно да обяснявате нищо. Ако някой ден данъчните власти проявят любопитство и се опитат да ви хванат, няма да им дължите нищо, защото това са дарения от баща ви, получавани за период от над двайсет и две години и мистър Улф, както и аз, сме сигурни, че ще им се наложи да го преглътнат. Не могат да твърдят, че парите са били за издръжката ви, защото не е така. Нито цент от тази сума. Ако ги сложите в касета в банката и теглите дванайсет хиляди годишно, ще ви стигнат за двайсет години. Ако последвате нашия съвет, ще получавате дванайсет бона годишно, без да харчите от сумата и естествено може да я изтеглите, когато поискате и да си купите състезателни коне или нещо подобно.

Тя се усмихна.

— Искам малко да си помисля. Бях сигурна, че мога да ви се доверя. Ще взема решение преди да тръгнете.

— Добре. Един въпрос. Пристигали ли са по пощата някакви чекове за майка ви след смъртта ѝ — на този адрес или в офиса?

— Не, тук — не. Ако е пристигнало нещо в офиса, мистър Торн би ми съобщил.

— Добре. Вече не мисля, че ще се проточи цяла година. Може би ще стане за седмица, дори по-малко. Майка ви е направила една грешка в това писмо. Щом като не е искала да разберете кой е баща ви, а това е очевидно, не би трябвало да споменава, че парите са пристигали като банкови чекове. Имало е и някъде все още има следа, свързваща чековете и изпращача, а тя вероятно ги е осребрявала в банка, тъй като са стотачки. Десет стотачки всеки месец. Трябва да е било в банка, най-вероятно нейната. Ще разберем в понеделник: — Отворих бележника си. — Сега идва ред на въпросите и някои ще бъдат много лични.

Това отне цял час и едва успях да се прибера вкъщи за обяд. Когато влязох, заварих Улф пред вратата на трапезарията. По този начин той изразяваше ням укор, задето не се бях обадил по телефона, че ще се забавя, но тъй какъснението беше само три минути, не му

обърнах внимание, а го попитах дали иска преди да е обядвал да погледне какво има в кутията. Той отказа, а аз я занесох в офиса и я сложих на бюрото му. После се върнах и седнах при него на масата. Казах му, че няма да му се развали апетита, ако научи, че тя е приела предложението ни и в понеделник сутринта двамата ще се срещнем в нейната банка, така че ако освен аванса ни потрябват още пари, те ще са налице.

По правило на обяд оставаме в трапезарията за кафето, но след вечеря го пием в офиса — понякога обаче, ако евентуално имам да докладвам нещо по случай, с който се е заел, той казва на Фриц да донесе кафето в офиса. Освен това ме накара да извадя кутията, което показваше, че се е заел със случая.

Затова, щом довършихме динята, нарязана на резени, поръсена със захар и изстудена с чаша шери в продължение на час, ние се преместихме и Фриц ни сервира. Отворих кутията, но той почти не я погледна и седна, а аз отидох до бюрото си, завъртях стола син извадих бележника от джоба си.

— Прекарах там почти три часа — казах аз. — Искате ли пълния текст?

— Не. — Той си наля кафе. — Само каквото може да е от полза.

— В такъв случай, пак ще си четете книгата след десетина минути. За по-лесно ще ги наричам Елинър и Ейми. Най-интересното обстоятелство е, че не намерих никакви снимки на Елинър, дори на дъното на чекмеджетата. Нито една. Това е от изключително значение, така че моля ви кажете ми какво означава.

Улф издаде звук, но не достатъчно силен, за да бъде определен като изсумтяване.

— Нищо ли не намери? — попита той и отпи глътка кафе.

— Почти нищо. Лошото е, че Ейми не знае нищо. Едва ли някъде има друго момиче, което да е живяло двайсет и две години с майка си и да знае толкова малко за нея. Единственото, за което е сигурна или поне така си мисли, е, че майка ѝ я е мразила и се е стараела да не го показва. Каза ми, че Ейми означава „любима“ и Елинър вероятно не е съзнавала скритата ирония, като я е кръстила така.

Приближих се до каната с кафе на бюрото на Улф, напълних чашата си догоре, върнах се на стола и отпих две-три глътки.

— Имала ли е Елинър някакви близки приятели или приятелки? Ейми не знае. Разбира се, през по-голямата част от последните четири години тя е живяла в колежа. Каква е била Елинър по характер? В общи линии грижлива, коректна и студена, според Ейми. Един от изразите, с които си послужи, беше „вгълбена в себе си“ и за момиче, което току-що излиза от колежа, това ми замириса на нафталин. — Обърнах следващата страница в бележника си. — Би трябвало Елинър несъзнателно да се изгърве поне веднъж през тези двайсет години и да спомене нещо за семейството и детството си, но Ейми твърди, че не е така. Не знае какво е правила Елинър преди да постъпи в „Реймънд Торн Продакшънс“ — телевизионната компания, където е работила до смъртта си. Не знае дори с какво се е занимавала Елинър там. Знае единствено, че трябва да е било някаква важна работа.

Преминах към следващата страница и отпих глътка кафе.

— Колкото и да е невероятно, Ейми не знае къде е родена. Смята, че трябва да е било в болницата „Маунт Сайнай“, защото преди десетина години там са ѝ оперирали апендикса, но това си остава само предположение. Все едно, то вероятно не би помогнало много, тъй като Елинър явно не е запазила нищо, което не е искала да стане известно. Ейми е сигурна в едно нещо и то, разбира се, е много важно — датата. Родена е на 12 април 1945. Преди пет години решила да отиде при доктора, който е подписал акта за раждане, но установила, че е умрял. Зачената е към средата на юли 1944, затова интересно е къде е била Елинър тогава, но Ейми не знае. Първото жилище, което си спомня, е на втория етаж на Западна деветдесет и втора улица, когато е била тригодишна. Била на седем, когато се преместили в по-добра квартира на Западна седемдесет и осма, а като станала на тринайсет, преминали от другата страна на парка, на Ийст Сайд, в апартамента, който огледах тази сутрин.

Изпих кафето си и реших, че ми стига толкова.

— Ще пропусна подробностите от огледа, освен ако не настоявате. Както ви казах, няма никакви снимки, което е фантастично. Писмата и другите документи са безполезни. Ако ги вкараме в компютър, сигурно ще изпише на екрана нещо като „МНОГО ВАЖНО!“ или „Я НЕ МЕ ПЪРЗАЛЯЙ!“ . Би ми доставило истинско удоволствие да намеря, например, изрезка от вестник за някой мъж, независимо какво пише, но нямаше нищо. Споменах ви, че Ейми не

притежава снимка на майка си. Ще трябва да изровим по някакъв начин една нейна снимка. — Затворих бележника и го хвърлих на бюрото. — Въпроси?

— Гр-р-р! — изръмжа Улф.

— Съгласен съм. Снощи ме попитахте дали Ейми не се интересува повече от злато, отколкото от генетика. Дали не си мисли, че баща, който раздава чекове с такава лекота, няма цяла торба злато и дали не би желала да си вземе малко. Обявих пас, сега повтарям анонса. След трите часа, прекарани с нея, се съмнявам в това, а и все едно — има ли значение? За нас?

— Не. — Той остави чашата си и я бутна настрана. — В понеделник ще имаме повече резултати. Предполагам, че ще излезеш.

— Чакай ме от снощи, както знаете. — Станах. — Да прибере ли кутията в сейфа?

Улф отвърна, че той ще я прибере. Дадох му ключа, пъхнах бележника в чекмеджето, завъртях стола към бюрото, както винаги, после се качих в стаята си да се преоблека и да приготвя чантата си. Бях казал на Лили по телефона, че ще успее да стигна за вечеря.

Когато излязох от къщата, беше три без петнайсет. Отидох до гаража на ъгъла, взех колата и потеглих нагоре по Десето авеню. Завих надясно по Трийсет и шеста улица. Прекият, път щеше да е наляво по Четирийсет и пета към магистралата на Уест Сайд, но не обичам нещо да ме мъчи, когато се изтегна край басейна на Лили, цветята ухаят, птичките пеят и тъй нататък. Паркирането в събота следобед на Източна четирийсет и трета улица не е проблем.

Влязох в сградата на вестник „Газет“ и се качих с асансьора на дванайсетия етаж. За да разгледам папката с изрезките, бих могъл да отида направо в документацията, но може би Лон Коен знаеше някаква последна новина, която не бе намерила място във вестника. Когато влязох в стаята му, през две врати от кабинета на издателя, той говореше по един от трите телефона на бюрото, а аз седнах на единствения друг стол и зачаках. Щом свърши разговора, Лон се обърна към мен и ме попита:

— След случилото се в четвъртък вечер, как се добра дотук? Сигурно пеш? Едва ли са ти останали пари за такси.

Отговорих му както подобава. Когато ми се стори, че сме квит с обидните забележки, се извиних, че безпокоя заместник-главния

редактор за разни дреболии, искам само да науча подробностите за една катастрофа с неизвестен шофьор в края на май, в която е загинала жена на име Елинър Деново и дали би позвънил в документацията да им каже да ми помогнат. Той вдигна телефона и направи каквото знаеше, че се надявах да направи — нареди някой да му донесе папката. Когато един младеж влезе с нея след не повече от шест минути, той говореше по другия телефон и от любезност дръпнах стола си на около трийсет сантиметра назад. Младежът остави папката на бюрото, аз се пресегнах и я взех.

Вътре имаше само седем неща — четири изрезки и три машинописни текста. Случаят не беше стигнал до първа страница, но беше отразен на трета в съботния брой от двацет и седми май. Веднага забелязах, че няма нейна снимка. Дори „Газет“ не беше намерил снимка. Прегледах всичко. Мисис Елинър Деново (значи се е представяла като „мисис“) оставила колата си в гаража, където я държала — на Второ авеню близо до Осемдесет и трета улица — в петък вечер след полунощ и казала на пазача, че ще ѝ потрябва пак към обяд на другия ден. Три минути по-късно, като пресичала Осемдесет и трета улица, вероятно на път към апартамента си на Осемдесет и втора, една кола я ударила, отхвърлила я напред и я прегазила с двете си колела. Само четирима видели случилото се — един минувач, който се движел по тротоара, на около трийсетина метра от местопроизшествието; мъж и жена на другия тротоар, които вървели на запад в посоката на движение на колата и се намирили на горе-долу същото разстояние; и шофьорът на едно такси, който тъкмо завивал от Второ авеню по Осемдесет и трета улица. Всички потвърдили, че колата я ударила, без дори да намали скоростта, но не били единомдушни за нищо друго. Таксито смятало, че водачът бил сам в колата и бил жена. Минувачът твърдял, че в колата имало само един мъж. Според мъжа и жената, отпред седели двама мъже. Според шофьора на таксито, колата била Додж Коронет, но не бил сигурен. На минувача му се сторило, че е шевролет. Мъжът и жената не знаели. Двама твърдели, че колата била тъмнозелена, един казал, че е тъмносиня, а според другия била черна. Толкова за очевидците. Всъщност оказало се, че е тъмносив форд. Бил откраднат. Собственичката, мисис Дейвид А. Ърнст от Скарсдейл, отишла в петък вечерта към десет часа на Западна единайсета улица, където я била

паркирала и не я намерила. Едно ченге я открило в събота следобед, паркирана на Източна сто дващсет и трета улица, а в понеделник полицейската лаборатория установила със сигурност, че това е колата, блъснала Елинър Деново.

До момента на излизането на „Газет“ в четвъртък, първи юни, датата на последната изрезка, полицията не беше стигнала доникъде. Дори не съобщаваше, че е повикала някого за разпит, да не говорим за някакви заподозрени лица. Споменавахе се единствено, че се води усилено разследване, което вероятно беше истина, защото полицаите не обичат водачи, които бягат от мястото на катастрофата и разследват случая, докато не стане абсолютно безнадежден, а и дори тогава не го забравят.

Не намерих нищо ново нищо за Елинър Деново, като се изключи това, че е била вицепрезидент на „Реймънд Торн Продакшънс“. Мис Ейми Деново беше дала интервю, но не беше казала много. Реймънд Торн беше казал, че мисис Деново има ценен принос към телевизията като изкуство и смъртта ѝ представлява голяма загуба не само за неговата компания, но и за цялата телевизионна индустрия и следователно за страната. Според мен трябваше да реши дали телевизията е изкуство или индустрия.

Оставих папката на бюрото на Лон, почаках да свърши разговора си и казах:

— Хиляди благодарности. Чудех се за едно нещо. Последната бележка е от първи юни. Знаеш ли дали оттогава има нещо ново?

Той вдигна слушалката, този път на зеления телефон, натисна едно копче, каза няколко думи и зачака. В това време звънна другият телефон, но Лон натисна копчето да отложи разговора. След две-три минути каза по зеления телефон: „Да, добре.“ След още две минути постави слушалката и се обърна към мен:

— Явно случаят е приключен. Последното, което знаем отпреди повече от месец, е, че може да го отпишем. Само един човек се занимава с това. Сега, разбира се, след като Ниро Улф си пъха носа в тази работа, тя далеч не е приключила. Значи става дума за убийство. Не се надявам да ми кажеш името на убицеца, дори поверително, но искам да ми обещаеш достатъчно материал за едно каре на първа страница.

— Журналистите — казах аз и станах, — са солта и пипера на земята. Би ми било много приятно да си поговорим за това, но съм тръгнал към един басейн извън Ню Йорк сред направена по поръчка ливада в Уестчестърската гора и съм закъснял с двацетина часа. Казах ти, че става дума за дреболия, но нека бъде както казваш. Да, убийство е, а шофьорът на колата е онзи жалък тип, който би моите три аса с два чифта в четвъртък вечерта. Надявам се, че ще го заловят.

Обърнах се и излязох.

Но долу във фоайето отидох до телефонната будка, набрах един номер, който не ми е нужно да търся в бележника си, представих се, попитах дали сержант Стебинс е там и след дълго чакане чух гласа му.

— Стебинс. Има ли нещо, Арчи?

Сигурно току-що беше спечелил бас или го бяха повишили. Нарича ме Арчи веднъж на две години, а понякога не се обръща към мен дори с Гудуин, а само с „Ей, ти!“ Върнах му комплиментата.

— Няма нищо особено, Пърли. Става дума за рутинен въпрос, но за да ми отговориш, трябва да погледнеш в една папка. Може вече да си забравил, било е преди почти три месеца. Жена на име Елинър Деново, прегазена от неизвестен шофьор на Източна осемдесет и трета улица.

— Не сме забравили. Ние не забравяме такива случаи.

— Знам, че е така, просто се упражнявах в нелюбезност. Някой ме попита дали сте открили нещо, а аз естествено не знаех. Открихте ли нещо?

— Кой те попита?

— О, двамата с мистър Улф си говорехме за престъпността и дали ченгетата са на нужното ниво, и той спомена за тази Елинър Деново. Както знаеш, Улф не пропуска нищо във вестниците. Казах му, че сигурно ще го хванете и ми беше любопитно. Разбира се, не те моля за някаква секретна информация...

— Няма никаква информация. Нито секретна, нито публична. Случаят е висящ. Но не сме забравили.

— Добре. Надявам се, че ще го заловите. Никой не обича шофьори, които те прегазват и изчезват.

Тръгнах към Четирийсет и трета улица да прибера колата, но трябва да призная, че все пак нещо продължаваше да ме измъчва.

ГЛАВА 4

В десет без десет в понеделник сутринта седях в едно такси, кутията се намираще на седалката до мен и бях натъпкал писмата до дванайсетте банки във вътрешния си джоб, защото никога не нося чанта, ако мога да избегна това. Сигурно предполагате, че съм си мислел за предстоящата програма, но грешите. Мислех си за току-що изминалия час или част от него, а не за следващия. Не обичам да ми крещи никой, особено Улф.

Освен това, спях само шест часа — цели два часа по-малко, отколкото ми е необходимо и отколкото почти винаги си осигурявам. Прибрах се вкъщи след полунощ в неделя и реших да не пиша на машина дванайсетте писма преди лягане, затова навих будилника за седем. Когато иззвъня, отворих само едното си око и го изгледах възмутено, но знаех, че ще трябва да се размърдам, колкото и да мразя да се размърдвам преди закуска, и след шест, може би седем минути бях на крака. В седем и четирийсет и пет бях при малката маса в кухнята, където закузвам и пиех портокалов сок, а Фриц ми поднесе запечена на скара шунка и царевични палачинки. В осем и десет вече седях пред машината в офиса. В девет и четвърт дванайсетте писма бяха готови и тъкмо започнах да ги пъхам в пликовете, когато се позвъни. Излязох да погледна през шпионката на външната врата и видях едър тип с широко, кръгло зачервено лице, украсено с широка, посмачкана филцова шапка с голяма периферия. Само шапката щеше да е достатъчна. Инспектор Креймър от отдел „Убийства“ — Южен Ню Йорк, сигурно беше единственият човек в Ню Йорк, който носи такава шапка в горещ слънчев августовски ден.

Много важно, казах си аз. Нека си звъни! Но сигурно търсеше мен, тъй като знаеше, че Улф никога не приема преди единайсет, затова размислих, отворих вратата и кимнах:

— Добро утро и поздрави. Но съм зает и много бързам. Наистина!

— И аз бързам. — Държеше се грубо, но той винаги е такъв.

— Отивам на работа и се Отбих за малко. Защо си се обаждал на Стебинс за онази катастрофа?

— Как защо! Нали му обясних?

— Знам какво си му обяснил. Освен това добре ви познавам двамата с Улф. Говорели сте си за престъпността — глупости! Хайде, поговори си сега с мен за престъпността. Искам да знам защо работиш по този случай.

— Не работя. Нито мистър Улф. — Погледнах часовника си.

— Бих ви поканил да обменим мисли, знаете колко ми е приятно, но имам среща. Освен прочетеното във вестниците, не знам абсолютно нищо за случая и същото се отнася за мистър Улф. Никой не се е обръщал към нас. Единственият ни клиент е едно момиче, което не може да намери баща си и иска да му помогнем.

Започнах да затварям вратата. Креймър понечи да каже нещо, но се отказа, обърна се кръгом и слезе по седемте стъпала. Отпред го чакаше полицейската кола, паркирана неправилно. Преди да стигне в нея, вече бях в офиса.

Нямах време, но беше съвсем възможно Креймър да позвъни, докато ме няма, а Улф не знаеше, че съм се обаждал на Пърли Стебинс. Улф не разрешава да го безпокоят, когато е в оранжерията, освен в случай на природно бедствие, но трябваше да му съобщя, затова вдигнах домофона, натиснах копчето и след малко чух гласа му.

— Да?

— Аз съм, бързам. Креймър току-що беше тук. Отби се на път за работа. Не успях да ви кажа, че в събота следобед, позвъних на Стебинс и...

— Зает съм! — изкрещя той и затвори. Допуснах, че току-що е открил листна въшка върху любимо растение или мана по някоя псевдолуковица, но както вече споменах, не обичам никой да ми крещи. Ако Креймър позвънеше, можеха да си поговорят за престъпността. След като пяхнах писмата в пликовете и ги прибрах в джоба си, оставаше да свърша още нещо — да позвъня на Мортимър М. Хочкис, вицепрезидент на „Континентъл Банк енд Тръст Къмпани“, който отговаря за клона на Трийсет и четвърта улица. Стана бързо — каза, че винаги му е приятно да обслужи на някой вложител — не точно като мен, а като Ниро Улф, чийто влог никога не пада под петцифрено число, а понякога достига и шест цифри. Свърших това, извадих

кутията от сейфа и потеглих. В нея нямаше нищо друго освен парите — писмото остана в сейфа с някои други секретни документи.

В клона на Осемдесет и шеста улица установих, че Хочкис е действал бързо. Бях направил само шест крачки, когато един служител стана, направи ми знак, попита дали аз съм мистър Гудуин, а после ме вкара зад гишетото, поведе ме през коридора към една врата, отвори я, пушна ме да вляза й вътре заварих Ейми Деново, която седеше на стол, обърната с лице към голямо бюро, покрито със стъкло. Зад бюрото седеше banker на средна възраст с блестящо кубе и очила без рамки. Като приближих, той стана, протегна ръка и каза:

— Приятно ми е, мистър Гудуин, много ми е приятно. — Това беше в реда на нещата, тъй като Хочкис беше вицепрезидент, а той не беше.

— Вие ли сте мистър Атуд? — попитах аз, той потвърди и ме покани да седна. Аз обаче първо казах добро утро на Ейми, поставих кутията на бюрото, измъкнах ключа от джоба си, отворих я и чак тогава седнах. Атуд също се канеше да седне, но скочи и втренчи поглед в съдържанието. Струваше си, дори да сте banker.

— Това принадлежи на мис Деново — казах аз. — Сигурно мистър Хочкис ви е споменал, че работя за Ниро Улф. Мис Деново ангажира мистър Улф и в момента аз съм неин представител. Тук има двеста четирийсет й четири хиляди, все по сто долара. Мис Деново би искала да издадете дванайсет банкови чека — всеки за двайсет бона — на нейно име, а останалите четири хиляди внесете в сметката й.

— Разбира се. — Той погледна първо нея, после мен: — Това са доста... доста... Разбира се. Искате ли... Ще отнеме известно време, съвсем малко... докато ги преброим и приготвим чековете.

— Естествено — кимнах аз. — Разбира се. Ако не сте много зает, бихме искали да обсъдим един въпрос.

— С удоволствие, мистър Гудуин. — Той посегна към телефона, но се отказа, затвори кутията, сложи я под мишница, каза, че ще се върне скоро и излезе.

Щом затвори вратата, Ейми попита: — Какво прави?

— Изпълнява служебните си задължения. Девизът на „Континентъл“ е: *„НИЕ СМЕ БАНКАТА, НА КОЯТО МОЖЕ ДА РАЗЧИТАТЕ“*. Вече трети път променяте позата си. Успокойте се.

Значението на израза „връщам се след малко“ зависи от обстоятелствата, В този случай бих допуснал, че ще е около пет минути, но преди вратата да се отвори пак, изминаха дванайсет. Атуд влезе, отиде до бюрото си и седна. Погледна първо мен, после нея и пак мен, мъчейки се да реши на кого от двамата ни може да разчита банката.

— След малко ще е готово. Искате да говорим за нещо.

— Точно така — отвърнах аз. — Разбира се, банките са избирателни, когато дават сведения за клиентите си, но сега говоря от името на мис Деново. Майка ѝ е имала сметка при вас от девет години. Естествено, след като видяхте какво има в кутията, сигурно сте си задали въпроса откъде е. Мислим, че голяма част от тези пари са от вашата банка.

Той ме изгледа глупаво. Един банкер не бива да ви гледа глупаво, но Атуд го стори. Отвори уста, затвори я, отвори я пак и каза:

— Ще ви помоля да ми обясните това, което казахте, мистър Гудуин...

— Ще ви обясня. Всеки месец в продължение на двайсет и две години мисис Елинър Деново е осребрявала чек за хиляда долара. Винаги е искала и е получавала сумата в банкноти по сто долара. Оттам идва съдържанието на кутията. Тя не е похарчила нито долар. По изражението ви допускам, че си мислите дали не става дума за нещо грозно, например за изнудване. Не е така. Работата е съвсем чиста. Предположихме, че мисис Деново е осребрявала чековете тук — вероятно е осребрила сто чека през последните девет години и дъщеря ѝ иска да знае името на банката, от която са издадени. Също така би искала да знае дали са били на името на Елинър Деново, платими в брой или на предявителя.

Атуд прехвърли поглед към Ейми, понечи да я пита нещо, но се обърна пак към мен. Лицето му се беше поизяснило, но той си оставаше банкер и винаги щеше да е такъв.

— Както казахте, мистър Гудуин, банките са избирателни, когато дават сведения за клиентите си. Длъжни са да бъдат такива.

— Разбира се. Не го посочих като недостатък.

— Тъй като обаче става въпрос за мис Деново и за майка ѝ, няма да се... ъ-ъ-ъ... поколебая при това решение. Не е нужно да се консултирам с моите служители, за да ви отговоря. Вие сте човек с

голям опит и сигурно знаете, че се счита за правилно и желателно банковият служител да е добре осведомен за... е, да го наречем навиците на клиентите. Знам за чековете, които мисис Деново осребряваше тук от няколко години насам. По един всеки месец. Издадени са от „Сиборд Банк енд Тръст Къмпани“, централата им е на Брод Стрийт, платими са на предявителя... — Той погледна Ейми и после мен: — Всъщност, откровено ви казвам, че съм ви задължен. Ако някой влезе с четвърт милион долара в брой, всеки banker би... полюбопитствал. Дължен е. Вие ме разбирате. Затова се радвам, че ми казахте. Задължен съм ви. Както и на вас, мис Деново. — Той наистина се усмихна, с истинска, честна усмивка. — Ние сме банка, на която може да разчитате. Но това е всичко, което съм в състояние да ви кажа за чековете — не знам нищо повече.

— Ние не искаме повече.

— Добре — кимна Атуд и се изправи. — Ще проверя какво става.

Щом затвори вратата, Ейми се обърна да ми каже нещо, но аз поклатих глава. В петте района на Ню Йорк има сигурно десетки хиляди помещения, които се подслушват. Кабинетът на шеф а на банков клон може да е сред тях и ако е така, не беше най-подходящото място да разискваме каквато и да е част от тайната, която клиентката така ревностно бе пазила цял живот. За да запълня времето, тъй като нямаше да е учтиво само да седя и да зяпам Ейми, станах, приближих се към библиотеката и разгледах заглавията на книгите. Погледът ми попадна на Международния банков справочник, издърпах го, отворих на раздела за Ню Йорк и намерих страницата, която ми трябваше.

Допусках, че вероятността някой от служителите или директорите на „Сиборд Банк енд Тръст Къмпани“ да се окаже добър наш познат, е най-много едно на милион. Но когато видях името Ейвъри Балу на второ място в азбучния списък на управителния съвет, извиках толкова високо: „Дявол да го вземе!“, че Ейми подскочи.

— Нещо лошо ли има?

Отвърнах й, че няма нищо лошо, тъкмо обратното — току-що сме направили откритие, което ще й обясня после.

Останалото от работата в банката беше съвсем рутинно. В единайсет часа двамата с Ейми седяхме на една маса в кафене на Медисън Авеню — тя пиеше кафе, а аз чаша мляко. Бяхме пуснали

дванайсетте писма в пощата на ъгъла, а празната кутия се намираше на стола до мен. Обясних ѝ защо я накарах да мълчи в банката и също какво съм открил, без, разбира се, да споменавам името на Балу. Предложих ѝ да се обзаложим на каквото иска, че ще намерим баща ѝ за три дни, но тя отвърна, че не иска да се обзалага против вероятността да се случи нещо, което желае. В единайсет и десет заявих, че трябва да се обадя по телефона, отидох до будката, избрах номера, който знам наизуст и след осем сигнала, получих очакваното.

— Да?

Той много добре знае, че така не се говори по телефон, но можете ли да го промените.

— Аз съм — казах. — Тук сме в едно кафене с клиентката. Подкрепяме се. Молбите заедно с приложенията са пуснати по пощата, а тя ще си занесе кутията вкъщи за спомен от майка си или от баща си — не е сигурно точно от кого. Обаждам се по три въпроса. Първо, това, което бях почнал да ви казвам тази сутрин, когато ми изкрещяхте. Креймър може да телефонира, затова трябва да знаете, че позвъних на Стебинс в събота следобед. Казах му, че двамата сме си говорили за престъпността, станало е дума за неизвестния шофьор, прегазил някаква жена на име Елинър Деново, и съм се чудел дали полицията е стигнала донякъде. Стебинс е казал на Креймър, а Креймър, разбира се, смята, че и най-обикновеният въпрос от вас или от мен означава, че сме по гореща следа. Обясних му, че знаем единствено това, което сме прочели във вестника. Ако ви телефонира...

— Пфу! Какво е другото?

— Второ, в петък вечер наредихте след банката да посетя Реймънд Торн. Има ли някаква промяна?

— Не.

— Трето, в банката мина лесно. Чековете са издадени от „Сиборд Банк енд Тръст Къмпани“ — третата най-голяма банка в Ню Йорк, платими са на предявителя. Погледнах какво пише за нея в Международния банков справочник. Няма да споменавам името по телефона, но вие си спомняте, че една зимна вечер преди година и половина в офиса седеше мъж, който ви каза, цитирам: „Никога не съм прекарвал един час в никаква розова спалня“, край на цитата. Е, той е в управителния съвет на „Сиборд Банк“.

— Така ли! — Улф направи петсекундна пауза. —
Задоволително.

— Съвсем. Нарезда се като по книга. Да се заема ли първо с
него, вместо с Торн?

— Според мен, не. — Пак помълча. — Трябва да се обмисли.

— Добре. Не ме чакайте пред вратата за обяд. Може да закъснея.

Когато се върнах на масата, Ейми започваше третата чаша кафе.
Седнах и тя ми каза:

— Точно си мислех — вие сте страхотен, мистър Гудуин,
направо страхотен. Искам да си говорим на „ти“ и да ви наричам Арчи.

— Опитай да видим какво ще стане. Може да ми хареса. Тъй
като спомена, че майка ти е проявила сарказъм, като те е кръстила
Ейми, сигурно искаш аз да те наричам Араминта или Ефсива, или
каквото предпочиташ.

— Сецам се за по-хубави имена.

— Не се и съмнявам. Сега имаме проблем. Трябва да разпитвам
различни хора за майка ти, някои са онези, чиито имена ми даде вчера
и ще започна от Реймънд Торн. Ще му се обадиш по телефона и ще му
обясниш, че ме пращаш и се надяваш, че ще ми помогне. Не мога
обаче да му кажа направо, че търся мъжете, с които майка ти се е
виждала през лятото на 1944 година — времето на срещата на гените
— тъй като не искаш никой да разбере, нито дори да заподозре, че се
търси бащата. Затова имам едно предложение, мистър Улф вече го
одобри, надявам се, че и на теб ще ти хареса.

— О, харесва ми всичко, което ти... — Тя замълча, стисна устни
и после се усмихна. — Но какво говоря аз! Сигурно си мислиш, че
нямам капка мозък. Каж ми и ще видим.

Казах й.

ГЛАВА 5

Офисът на „Реймънд Торн Продакшънс“ беше на шестия етаж в един от по-новите небостъргачи на Медисън Авеню между Четирийсета и Петдесета улица. Ако се съдеше по размерите, мебелировката, обзавеждането и сърдечната усмивка на секретарката, телевизията като изкуство или може би индустрия вървеше добре. Наложих се да чакам двайсет минути, за да се добера до Торн, макар да беше казал на Ейми по телефона, че вратата му винаги е отворена за нея и за всеки, когото изпрати.

Разбира се, нямах подозрения, че самият той може да се окаже обекта на търсенето. В писмото си Елинър твърдеше, че за последен път е видяла баща ѝ четири месеца преди раждането ѝ — нямаше никаква причина да предположим, че това е лъжа и че двамата са се виждали всеки работен ден в продължение на двайсет години. Представата, че детективът трябва да подозира всичко и всички, е полезно общо правило, но си има граници.

Торн и кабинетът му много си отиваха. Кабинетът беше голям и модерен, както и самият Торн. След като ми стисна ръката по мъжки и ми каза колко би искал да помогне на Ейми с каквото може, той ме покани да седна, върна се при бюрото си и заяви, че не знае какво искам, тъй като Ейми се е изразила доста неясно по телефона.

Кимнах.

— Тя сметна, че бих могъл да ви го предам по-добре, но всъщност работата е много проста. Тя иска Ниро Улф, може би сте чували за него...

— О, разбира се.

— Искатей да разкрие кой е убил майка ѝ. Струва ми се, че малко си внушава, но това е нейно права Според нея ченгетата би трябвало отдавна да са го заловили и освен това мисли, че имат погрешен подход. Според нея става въпрос за предумишлено убийство. Всъщност, сигурна е, че е така. Не ме питайте защо е сигурна. Аз вече

я попитах и отговори, че знае по интуиция. На колко години бяхте, когато се научихте да не спорите с интуитивни хора?

— Беше толкова отдавна, че вече съм забравил.

— И аз. Интуицията обаче не ѝ е подсказала кой е убиецът. Тя има списък с имена, общо двацет и осем души, приятели на майка ѝ, всички, които са имали лични контакти с нея и биха могли да се нарекат с леко преувеличение нейни близки, но Ейми ги отхвърли до един. Твърди, че никой от тях не би могъл да има причина — значи трябва да е бил човек, когото не познава, някой, свързан с работата на майка ѝ тук или някой отпреди много години, когато Ейми е била много малка и не го помни. Затова идвам първо при вас. Елинър е работила тук и вие сте я познавали — откога?

— Повече от двацет години. — Той наклони глава на една страна. — А според вас предумишлено убийство ли е?

— Мистър Улф би казал, че това е „мислимо“. Той обича такива думи. Възможно е, няма противоречащи факти. Ако намерим някой с добър мотив, ще стане интересно. Първото, което бих искал от вас, е снимка на мисис Деново. Трябва да имате някакви снимки.

Той, погледна бързо надолу, после надясно и след това пак се обърна към мен.

— Струва ми се че... Ейми не ви ли даде някаква снимка?

— Тя няма. В апартамента няма никакви снимки. Сигурно вие имате, поне една.

— Ами... — Той погледна пак надолу. — Не се учудвам, че в апартамента няма снимки. Мисис Деново беше много особена, когато станеше въпрос за снимки — искам да кажа, за нейни снимки. Когато ни трябваша рекламни снимки на персонала, наложи се да минем без нейната. Не успяхме да я придумаме. Веднъж направихме брошура с отделни снимки на седем души от компанията, но без нея, въпреки че тя трябваше да е на първа страница, веднага след мен. Не искаше и толкова. — Той потърка брадичката си с ръка, като ме гледаше в очите. — Аз обаче имам една снимка.

— Да, знам. — Посочих с ръка. — Там в най-долното чекмедже. Той се стресна.

— Откъде, по дяволите, знаете?

— И стажант-детектив би разбрал, а аз се занимавам с това от години. Когато споменах думата снимка, погледнахте надолу —

погледнахте два пъти.

Той възвърна нормалното си изражение.

— Е, грешите. Те са в предпоследното чекмедже. Две са. Направи ги преди години един фотограф, докато си пробваше апарата — тя не подозираше за съществуването им. Около седмица след смъртта ѝ се сетих, прегледах старите папки и ги намерих, но струва ми се, би трябвало... Е, ако тя знаеше, че са там, би ги унищожила отдавна. Нали така?

— Вероятно. Но тя е мъртва, а ако интуицията на Ейми не греши и наистина е убийство и ако снимките биха ни помогнали да го хванем, вие искате ли да ги унищожите?

— Не, разбира се, че не искам.

— Надявах се, че е така. Може ли да ги видя?

Той се наведе да отвори чекмеджето, извади кафяв плик, измъкна две снимки и ги погледна. Бяха петнайсет на двацет сантиметра.

— Чак като ги видях — каза той, — си спомних колко красива беше; Трябва да е било четирийсет и шеста или четирийсет и седма — горе-долу година, след като постъпи тук. Боже мой, как се променят хората!

Станах, приближих се към бюрото и той ми ги подаде. Едната беше в полуфас, а другата в профил. От фигурата ѝ не се виждаше много, но бяха хубави снимки на хубаво лице. Имаше известна прилика с Ейми, но челото беше малко по-широко, а брадичката по-остра. Обърнах ги, но на гърба нямаше дата или други данни.

— Не мога да ви ги дам — каза Торн, — но мога да поръчам толкова копия, колкото искате.

Погледнах ги пак.

— Възможно е да са ни изключително полезни. Мога и аз да извадя копия, а после ще ви ги върна.

Той не се съгласи — това били единствените снимки на жена, която много му помагала дълги години, искал да си ги запази и аз му ги върнах. Казах му, че ми трябват поне шест копия — по-добре ще е да са десет. Върнах се на стола и извадих бележника си.

— Сега ще ви задам един тенденциозен въпрос. Вие естествено ще ми отговорите уклончиво, но все едно, трябва да го задам. Според Ейми, сигурно е бил някой, свързан с работата ѝ тук. Бихте ли могли да предложите кандидат?

Той поклати глава.

— Вече споменахте това. Не е нужно да отговарям уклончиво. Откажете се. В тази компания работят общо четирийсет и шест души. През годините са минали... сигурно около сто и петдесет. Не всички от тях са смятали мисис Деново за свършена, на всички ни се е случвало да изпитваме неприязън към някого или да му имаме зъб, но чак убийство — в никакъв случай. Забравете това.

Разбира се, забравих го с удоволствие, тъй като бащата на Ейми не би могъл да бъде сред сто и петдесетте, освен ако Елинър не лъжеше в писмото си и реших, че е излишно да се заяждам с Торн само за да си придавам важност.

Отворих бележника си.

— Добре, засега ще прескочим това. Някои дати. Кога мисис Деново започна работа при вас?

— Проверих в деня, когато намерих снимките. Било е на 2 юли 1944.

— Познавахте ли я отпреди това?

— Не. Тя дойде просто така — научила, че търся стенографка. Тогава се занимавах с радио — прехвърлихме се към телевизии ята покъсно — и имах само четирима души в три стаички на Трийсет и девета улица. Беше сезонът на отпуските и секретарката ми беше заминала на почивка, затова дадох на мисис Деново бележник и ѝ продиктувах няколко писма. Оказа се толкова добра, че я взех на постоянна работа.

— От някоя агенция ли ви я изпратиха? — Не. Попитах кой я изпраща, а тя отговори — никой. Просто чула, че ми трябва стенографка.

— Но сте проверили препоръките ѝ?

— Никога не съм ѝ искал такива. Три дни бяха достатъчни да видя колко е добра, не само като стенографка, и не си направих труда. След седмица не давах пет пари нито къде е работила преди, нито как е дошла онази сутрин. Нямах значение.

Затворих бележника и го пхнах в джоба си.

— Но така стигаме до задънена улица. Първо ми казвате Да забравя за всички, свързани с работата ѝ тук — няма никаква вероятност да е някой от тях, а сега твърдите, че не сте и чували за нея преди 2 юли 1944 година — нито какво е правила, нито къде е била?

— Да, точно така.

— След като сте работили заедно двацет и две години? Не мога да повярвам.

Той кимна.

— Не сте първият детектив, който не ми вярва. Двама от полицията, по различно време, също не повярваха. Но е...

— Скоро ли идваха?

— Не, през май, малко след смъртта ѝ. Но е вярно. Тя никога не говореше за семейството и миналото си — за нищо лично. А не беше жена, която бихте... Държеше се на разстояние. Ще ви дам пример. Веднъж една важна жена — важна за нас, представяше един от нашите клиенти — спомена нещо за сестра си и попита мисис Деново дали има сестра, а тя се направи, че не е чула. Не каза нито да, нито не. Аз се сприятелявам доста бързо с хората и месец след като се запознахме, дори по-малко, вече знаех, че с нея има граница, която не бива да преминавам. И никога не го сторих. Ако искате да разпитате другите тук — заповядайте. Но само ще си загубите времето. Искате ли да пробвате?

При нормални обстоятелства бих приел и може би трябваше да го сторя, но мислите ми бяха другаде. Дойдох единствено защото Улф ме прати. Всъщност исках вече да съм при Ейвъри Балю, затова отвърнах, че няма да им развалям обедната почивка, но може би ще го посетя пак, ако не днес, то утре и му поблагодарих от името на мис Деново. Той каза, че снимките ще са готови утре към четири часа, и аз пак му поблагодарих.

Тръгнах по коридора към асансьора и реших да се насоча към ресторанта на Ал, за да се почерпя с бекон, яйца и домашни пържени картофи. В кухнята на Улф и Фриц пържени яйца и картофи са забранени. Но не това беше главното. Мисълта да седна да обядвам с Улф и да обсъждам нещо като бъдещето на компютрите или влиянието на организирания спорт върху американската култура, когато би трябвало да поговорим как да се справим с Ейвъри Балю, не ме привличаше.

Но тъй като знаех, че Улф вече е помислил върху това и не по-малко от мен иска да посетя Балю, реших, докато си пиех кафето, че заслужава да го позабавя, примерно с половин час, заради глупавото му правило за разговорите на масата, така че да сме квит. Гледах по

часовника си — излязох от ресторанта точно в два, изминах трите пресечки до старата кафява къща пещ, влязох в офиса в 2:05, извадих аванса от сейфа, отидох до трапезарията и казах от вратата:

— Искате да внеса парите при първа възможност и ето че сега ми се удава такава. Ще се върна след половин час.

— Не. — Той остави чашата с кафе на масата. — Това може да почака. Трябва да вземем решение.

— Извинете. Обичам да изпълнявам каквото ми се нареди — казах аз и излязох.

В интерес на истината не се спирах да разглеждам витрините по пътя до Лексингтън Авеню и обратно, но дори и така се върнах след трийсет и шест минути. Телевизорът беше включен, а Улф стоеше наред с стаята и го гледаше възмутено. Сигурно беше толкова ядосан, че се беше захванал с единственото нещо, което би го вбесило още повече. Прибрах банковата книжка в сейфа, той изключи телевизора, отиде при бюрото си, а аз — при моето.

— Какво по дяволите е свършено? — попита той, вместо да каже: „Какво свърши?“.

Преметнах крак върху крак.

— Обядвах нещо много мазно и ядох прекалено бързо. Искан да внеса двасетте бона в банката преди да затворят. Бързах да се върна да ми кажете какъв подход да възприема с Балю. Но първо, разбира се, ще искате пълен доклад за Реймънд Торн.

— Не искам. Освен ако не си открил нещо, което прави ненужна срещата ти с мистър Балю.

— Не съм. С изключение на две снимки на Елинър Деново, ударих на камък. Задънена улица. Позвънихте ли да разберете дали е там?

— Не. Ти ще му позвъниш.

— Разбира се. Президентът на една корпорация може да е къде ли не през август. Ако го намеря, да го помоля ли да се видим днес? Предполагам, че сте решили как да изпълня този ход.

— Не ти е нужно. — Той се покашля. — Арчи, ти имаш много способности, някои от тях изключителни, но работата ще е деликатна и може да се окаже трънлива. Освен това, предишния път аз разговарях с него. Ти присъстваше, но аз водех разговора. Трябва да съм сигурен във фактите. По телефона ми каза, че чековете, осребрени от мисис

Деново, са издадени от „Сиборд Банк енд Тръст Къмпани“ и са платими на предявителя. Доколко сигурно е това?

— По-сигурно ще е само, ако ги видим с очите си. Каза ми го шефът на „Континентъл“ на Осемдесет и шеста улица, където тя е осребрила сто чека. Казва се Атуд.

— А мистър Балу в момента е директор на „Сиборд Банк“?

— Да. Освен ако не е напуснал или не са то изхвърлили съвсем наскоро. Беше в тазгодишния Международен банков справочник, издание на „Ранд Макнейли“.

— Трудно ли ще е да разберем за чековете без помощта на мистър Балу?

— Почти невъзможно. „Сиборд“ има капитал два милиарда долара. Главният им офис вероятно издава хиляди, може би десетки хиляди чекове годишно, в което участват бог знае колко чиновници и разбира се работят с компютри. Не знам дори откъде да започнем. Бихме могли, предполагам, да накараме Сю Корбет или самата мис Деново да стигне до някой заместник-вицепрезидент и да го прелъсти, ако не успее, да опита със следващия и след около година...

— Обади се на мистър Балу!

— Вие ли ще говорите?

— Не. Ти си по-подходящ. Кажи му, че стига да му е удобно, бих искал да се видя с него тук в шест часа.

Завъртях стола, пресегнах се за указателя, намерих номера на „Федерал Холдинг Корпорейшън“ и го набрах. Предишния път когато търсих Балу по телефона, минах през трима души, докато стигна до него. И този път стана същото — първо говорих с телефонистката, после с друга дама, която ме накара два пъти да повторя името си буква по буква и после с някакъв мъж. Всички бяха толкова сдържани, че не стана ясно дали изобщо е там и разбрах това едва когато чух гласа му.

— Гудуин? Арчи Гудуин?

— Точно така. Радвам се, че ви намерих. Обаждам се от името на мистър Улф. Ако ви е удобно, той би искал да се срещнете тук в неговия офис в шест часа или веднага щом можете.

След кратко мълчание Балу попита:

— Днес ли?

— Да. Малко спешно е.

Последва по-дълго мълчание и естествено знаех защо. Той не можеше да ме попита какво има, не можеше да ми задава каквито и да е въпроси по телефон, на който може би слушаше някой друг. Накрая все пак се реши.

— Дълго ли ще трае?

— Едва ли. За половин час сигурно ще свършим. След по-кратко мълчание той отговори:

— Ще дойда в шест.

Той затвори, аз също, обърнах се към Улф, който беше подслушвал и казах:

— Кой знае какви страшни неща си представя!

Улф отвърна, че ще му олекне, щом разбере, че няма нищо страшно. Погледна часовника, видя, че остава един час докато стане време за оранжерията и ми каза да си приготвя бележника. Все още имаше писма от миналата седмица, на които трябваше да се отговори.

В пет и трийсет свърших десетината писма, които ми продиктува и отидох да си сменя ризата, защото от разходката до банката и обратно при температура десет градуса над тази в климатизираната къща се бях поизпотил, но след двацет минути бях пак в офиса малко преди Улф. Той влезе, отправи се към бюрото си и в този момент на вратата се позвъни.

Сигурно някъде в описанието ми за смъртта на една мръсница споменавам, че лицето на Ейвъри Балу е набръчкано, но не е посърнало. Сега, като отворих вратата и го поканих, видях, че е посърнало. Мъчеше се да изглежда мрачен и готов на всичко, а това не подходеше много на измъчения му вид. Той не вървеше, а гордо крачеше към офиса. Седна на червеното кожено кресло без да се облегне назад, отвърна на поздрава на Улф с кимване, което съвсем не беше сърдечно, а после потърка челото си с ръка. Бях го виждал да прави това и преди, когато си имаше истински неприятности.

Балу свали ръка и стисна дръжката на креслото.

— Не съм свик... — започна той, но думите му прозвучаха дрезгаво, замълча и започна отново: — Нямам навик да получавам безапелационни покани от някакъв... от никого.

— Сигурно не — кимна Улф. — Налагаше се обаче да ви видя. Може би си спомняте, че никога не излизам от къщи по работа, но

също така преценихме, че вероятно бихте предпочели да не идваме с мистър Гудуин във вашия офис. Първо, ще ви...

— Защо искахте да ме видите?

— Ще ви кажа след малко. Първо ще ви успокоя. Работата няма никаква връзка със случилото се преди осемнайсет месеца. Няма нищо общо с вас и вашите дела. В момента имам...

— Тогава защо, дявол да го вземе...

— Позволете! В момента имам рядко изживяване, почти без прецедент. Изпитвам неудобство. Трябва да ви кажа нещо, а не съм сигурен как. Налага се да ви помоля за помощ по един проблем, а как да го сторя, без риск да бъда неправилно разбран?

— Не знам. Никога не са ви липсвали думи. Истината ли казвате? Няма нищо общо с мен?

— Да, проблемът е мой. И на мистър Гудуин.

Балу пое дълбоко дъх, отпусна се във креслото, обърна се към мен и каза:

— Бих пийнал нещо.

— Джин с лед и лимон? — предложих аз. — Има прясна мента, ако искате.

— Спомнете си, дявол да го вземе! Без мента.

Не помръднах. Нямах намерение да пропусна следващите пет минути. Улф видя, че не ставам и натисна звънеца. Когато Фриц дойде, той поръча за трима ни — джин за госта, бира за себе си и мляко за мен.

Изгледа Балу с присвити очи.

— Затруднявам се. Не мога да претендирам, че имате някакво задължение към мен. Платихте ми значителна сума за деликатната и заплетена работа, която ви свърших. Казахте наистина, че трябва да ви избавя от онова затруднително положение, независимо от цената, но това беше само отчаян вопъл на човек, подложен на непоносим натиск. Сметката е уредена. Не ми дължите нищо. Но си остава факт, че двамата с мистър Гудуин знаем една тайна, която все още желаете да запазите на всяка цена и бихме могли да подкрепим това, което знаем с доказателства. Така че, независимо какво ще ви; кажа и как ще се изразя, как мога да ви помоля да ми помогнете за нещо, без да рискувам да бъда обвинен в шантаж? Не от съда — от вас. — Улф сви устни и поклати глава: — По дяволите! — Думите са недостатъчни!

Никакви думи не ще изтрият, нито разсеят у вас мисълта, че бих могъл да разкрия тази тайна. Не съществуват въобразими обстоятелства, в които мистър Гудуин или аз бихме я разкрили, но вие знаете, че можем, а аз не съм в състояние да отворя черепа ви, да избира тъкмо тези клетки и да ги отстраня. — Той поклати пак глава.

— Ще опитам по друг начин. Нужна ми е помощта ви. Ще ви помоля за това при изричното условие, че вие ще ми помогнете не по силата на задължение, а за да покажете, че продължавате да цените услугата, която ви направих. Ако чувството ви за благодарност е отслабнало или изчезнало, няма да ви моля за нищо.

— Не е. — Лицето на Балу вече не беше посърнало и той дори се усмихна няколко пъти. — Колко жалко, че не знаехте как да се изразите. Радвам се, че не се каните да отворите черепа ми. Благодарен съм ви и за това. Какъв е вашият проблем?

Отговорът се позабави, защото Фриц влезе с подноса. Първо сервира бирата на Улф, без да отваря бутилката, тъй като това е правило, а Улф извади отварачката си от чекмеджето — златната отварачка, подарена му от Марко Вукчич, която не отваря много добре. Докато Фриц ми сервира млякото и излезе, Балу обърна почти половината чаша, но бутилката джин и леда бяха на масичката до него.

Улф облиза пяната от устните си и огледа Балу.

— Е, направих всичко по силите си. Самата молба ще е много полесна. Според мистър Гудуин, вие сте директор на „Сиборд Банк енд Тръст Къмпани“?

— В управителния съвет съм — кимна той. — Аз съм член на няколко управителни съвета — осем, струва ми се.

— Така ли! Не разбирам много от управителни съвети, но допускам, че директорът е в добри отношения с хората, които вършат работата. А сега проблемът. Преди двацет и две години, на деветнайсети юни четирийсет и пета, някой е извадил чек за хиляда долара, платим на предявителя, от „Сиборд Банк“. Да го наречем Х. Следващия месец, юли, той е извадил друг чек, на същата сума и така следващия и последващия. Това е продължило месец след месец, година след година — двеста шейсет и четири чека за двацет и две години. Последният е от май тази година — оттогава не е имало повече и няма да има. Нужно ми е да знам кой е Х. Трябва да го питам нещо. Това е моят проблем.

Балу отпи глътка джин.

— Каква е останалата част от историята? — Няма останала част. Това е всичко.

— Боже мой! Цялото това представление — да ме докарате тук, всичките ви приказки!

— Не знаех, че ще бъде просто.

— Е, така е. Би било още по-просто, ако чековете са издадени на някакво име, вместо на предявителя, но пак е лесно, тъй като става въпрос за една и съща сума всеки месец в продължение на двайсет и две години. Нужно е само някой чиновник малко да се порови. Гудуин можеше да ме попита по телефона. Ще му се обадя утре, аз или някой от „Сиборд“. — Той отпи глътка. — Здравата ме уплашихте — специално за това не съм преизпълнен с чувство за благодарност, но след като съм дошъл, защо да не ви кажа, че изобщо не съм забравил това, което направихте за мен — тогава се нуждаех от помощ много повече, отколкото вие сега. — Той допи чашата и я сложи на масата. — Как върви детективският бизнес? — Обърна се към мен. — Изненадан съм от вас, Гудуин. Той може и да не знае колко е лесно, тъй като не обикаля като вас насам-натам, но вие би трябвало да сте наясно. Ще наредя на някой да ви позвъни утре.

Той стана, предложи ръка на Улф, а после дойде да се ръкува и с мен. Изпратих го до вратата, върнах се в офиса и съобщих на Улф:

— Не е същата, с която беше миналата година. Нова е. Не е вярно, че ролс-ройсът е кола за цял живот.

Може би сте съгласни с Балу, че цялото това представление, начинът, по който го накарахме да дойде и дългата цветиста реч на Улф, която лично аз не бих нарекъл бръщолевене, бяха излишни, но грешите. Той не знаеше, че Х почти със сигурност е баща, а може би и убиец, който не желае да бъде намерен — вие обаче знаете това. Може би изпитвате също така облекчение, че Балу повече няма да се появява, с изключение на един кратък телефонен разговор, който ще е съвсем рутинен, но ако е така, очаква ви неприятна изненада. Аз също се изненадах в шест и петнайсет другата вечер, вторник, когато се позвъни, излязох в антрето и видях Балу на площадката.

Вече се бях досетил, след като не ми се обади, че не се е оказало така лесно. Прекарах цял ден вкъщи да чакам телефона, като се изключи едно бързо притичване до пощенската кутия на ъгъла. В

четири часа, след като говорих с Реймънд Торн и разбрах, че снимките са готови, казах на Улф, че прехвърлям телефона да звъни в оранжерията и излязох да се поразходя. Навън беше още по-горещо, отколкото предишния ден и с радост се върнах при климатичната инсталация вкъщи. Снимките бяха добри, не отстъпваха на оригиналните. В шест и петнайсет, когато се позвъни и отидох да отворя, Улф точно ги разглеждаше на бюрото си. Казах му, че е Балугу, той изръмжа, а когато го въведох, снимките бяха изчезнали.

Балугу не предложи да се ръкува. Настани се на червеното кожено кресло с явното намерение да прекара известно време там. Лицето му не беше посърнало. Изгледа Улф и каза:

— Бих дал нещичко, за да науча какво сте знаели вчера.

— Улф поразмърда туловището си. По всичко личеше, че се кани да изнесе ново представление.

— Изразявате се неточно. Прекалено неясно. Знаех безброй неща, които не представляват интерес за вас. Ако се ограничите с това какво съм знаел за самоличността на Х, отговорът е — нищо. Не само че не знаех нищо, дори нямах никаква база за предположения. Бях напълно...

— Много приказвате. Знаели сте какво искате да научите. Знаели сте защо е било толкова важно, че да ме накарате да дойда тук. Сега вече може и трябва да ми го кажете.

Улф облегна глава назад и затвори очи. Често когато някой посетител го изправи пред труден въпрос, той поглежда към мен. Но в този случай това нямаше да помогне. Беше твърде елементарно. Печеленето на време нямаше да бъде от полза. Съществуваше слаба вероятност да постигне нещо с маневриране, но не и с тип като Балугу. В края на краищата, ако му кажеше, нямаше да навреди нито на работата, нито на клиентката. Той отвори очи, помръдна глава и каза:

— Ако ме бяхте попитали вчера, щях да ви кажа. Една млада жена ме нае да открия кой е баща ѝ. Имам основание да предполагам, че ще е полезно да науча от кого са чековете. Ако ви съобща името на клиентката си, ще наруша конфиденциалността. А аз... — Той замълча, защото публиката не го слушаше. Балугу беше отметнал глава назад и се тресеше от смях. Улф ме погледна и аз вдигнах едновременно ръце и вежди. Балугу спря да се смее, хвърли по една широка усмивка и на двама ни и каза:

— Прекрасно! Господи, това е хубаво. Снасял е в продължение на двацет и две години. Направо съм гръмнат.

— Вие очевидно го познавате.

— Как да не го познавам! Ще ви е полезно ли да научите, че чековете са осребрявани от Елинър Деново?

— Няма да ни навреди. Клиентката ми не се казва така, но информацията е уместна. Щом като го познавате... Мистър Балу, нека да сме наясно. Ако назовете името му, а се надявам, че ще сторите това, не мога да се ангажирам, че ще го запазя в тайна. Ще го използвам така, както налагат интересите на моята клиентка.

— Не съм очаквал друго. — Балу се забавляваше. В очите му все още се четеше смях. — Преди няколко часа дори не предполагах, че мога да ви кажа името му — канех се да ви се обадя по телефона, че не разполагам с нужната информация. Но реших да дойда и да разбера защо я искате. Сега, след като ми казахте, ще ви дам името при условие, че... Нали не ме будалкате? Няма друго? Една жена иска да научи кой е бащаи?

— Да. Нищо друго. Името на получателя, Елинър Деново, със сигурност доказва, че името, което вие знаете, е това, което ми е необходимо.

— Направо съм гръмнат. Прекрасно. На колко години е тази жена?

— На двацет и две. Първият чек е пристигнал две седмици след раждането ѝ.

— Почакайте малко. Седемдесет и шест без двацет и две — бил е на петдесет и четири. Тогава не го познавах така добре, както сега. Казва се Джарет, Сайръс М. Джарет. Изобщо не е конфиденциално — това, което ви казвам сега, е известно на всички в банковите кръгове. Преди двацет и две години той беше президент на „Сиборд“. През 1953 — тогава е бил на шейсет и две, стана председател на управителния съвет. Някои от нас искаха напълно да излезе от управлението на банката, но той притежаваше голям пакет акции и не само това. Джарет е много богат човек. На шейсет и пет би трябвало да се оттегли, както правят всички, но той не пожела. По това време повечето от нас, членовете на управителния съвет, искахме да го изхвърлим и накрая успяхме. Това стана през 1959 — преди осем

години. Той все още е в управителния съвет, но рядко посещава заседанията.

Балу направи пауза и се усмихна, но не на нас, а на нещо свое и продължи:

— Тази история, разбира се, е добре известна. Разказвам ви я, тъй като може би се чудите защо ви давам името му с такава готовност. Никога не съм го обичал, не го обичам и сега. Много хора не го обичат. Що се отнася до конфиденциалността, не давам пет пари, ако се разчуе, че съм ви помогнал да го намерите. Съмнявам се, че ще успеете да му развалите спокойствието, никой досега не е постигнал това, но ви пожелавам успех. Ако имате някакви въпроси, с удоволствие...

Той погледна часовника си.

— Не, нямам време. Вчера закъснях и ако пак има много движение, днес ще стане същото.

Той тръгна към вратата, обърна се с думите: „Елате в офиса ми, Гудуин, ако имате въпроси“ и излезе толкова бързо, че за да му отвори, щеше да се наложи да препусна в галоп, затова останах на мястото си.

Щом чухме затварянето на външната врата, Улф погледна часовника на стената, установи, че до вечеря остават трийсет и пет минути и ме попита:

— Как ти се струва?

— Ами... — Почесах се по носа. — Нямам намерение да подскачам и да викам ура. Оказва се, че той е стар и костелив. Ако през 1945 е бил на петдесет и четири, сега е седемдесет и шест. Четох статия за него във „Форчън“, но от това не следва, че знам много.

— Имаш ли телефонния номер на мис Деново? — Разбира се.

— Обади ѝ се! Аз ще говоря.

Погледнах в бележника си да проверя номера, дръпнах апарата към себе си, набрах и докато чаках, реших да кажа, че се обажда Арчи Гудуин, а не просто Арчи. Не исках да давам повод на Улф за постоянните му коментари относно така наречената от него моя склонност да влизам в близки отношения с млади жени. Чух гласа ѝ и попитах:

— Ейми Деново?

— Да. Арчи, ти ли си? Това промени сценария.

— Да. Обаждам се от офиса. Мистър Улф иска да поговорите. Той беше вдигнал слушалката си. Аз останах на моята.

— Обажда се Ниро Улф, мис Деново. Трябва да ви задам един въпрос. Телефонът ви има ли дуплекс?

— Не.

— Въпреки това ще говоря предпазливо. Не обичам телефоните и не им се доверявам. Не ми задавайте недискретни въпроси. Разкрихме източника на чековете. Информацията...

— Наистина ли? Толкова бързо?

— Не е нужно да ме прекъсвате. Ще ви кажа всичко, което може да се каже по телефона. Информацията за източника е надеждна — всъщност, сигурна. Знаем кой е подписвал чековете. Той е жив, на 76 години е, богат, оттеглил се е от бизнеса и принадлежи към така наречената висша класа. Живее в Ню Йорк — не, не знам адреса, но знам, че може да се намери. Затова имам един въпрос. Известно ви е за какво ме наехте. Източникът на чековете е установен, но не и това дали точно той е човекът, когото търсите. Това е само основателно предположение. Искате ли да продължа...

— Искам да знам името му!

— Ще ви го кажа. Ако дойдете тази вечер в девет или след девет, ще ви го кажа. Това, което ви питам сега, е желаете ли да продължа разследването или искате сама да се заемете с него? Бих искал да знам това преди вечеря.

— Искам да продължите, разбира се. Идвам веднага. Може ли да дойда сега?

— Не. Ще ни развалите вечерята. Ще ви чакаме по-късно. Улф затвори, извади снимките от чекмеджето, намръщи им се и ги сложи на бюрото. Дръпна пак телефона и попитах:

— Да позвъня ли на Сайръс М. Джарет и да му кажа, че искате да дойде тук утре в единайсет сутринта, ако му е удобно?

— Да! — изсъска Улф. Не го бях чувал да съска. Той стана и тръгна към кухнята.

ГЛАВА 6

В три и половина в сряда следобед седях на сгъваем стол под един клен. Намирах се на върха на скалист хълм в Дачис Каунти. Вдясно се разкриваше панорамна гледка към река Хъдсън на разстояние три-четири мили. На около сто метра от лявата ми страна се издигаше покритата с бръшлян стена на едно имение, палат или замък, в който сигурно имаше от трийсет до петдесет стаи според размерите им. Във всички посоки се виждаха храсти, дървета, цветя, разни неща като статуята на елен, хранец се от ръката на момиче, и трева. Ливадата на Лили Роуън не беше и сънувала за такава трева. На три метра пред мен, на стол като моя, но със стъпало за краката, седеше строен висок мъж с дълго костеливо лице, гъста бяла коса и две толкова студени сивосини очи, че макар и да го гледах Право в тях, те си оставаха напълно непроницаеми. В три и половина тъкмо му казвах:

— Това беше само хитрина. Нямам сребърно сметало. Всъщност не съм и виждал такова сметало.

След като прекарах сутринта в градската библиотека и в документацията на вестник „Газет“, научих достатъчно за Сайръс М. Джарет, за да изпиша десетина страници. Но вас нито ви интересува, нито ви е нужно да знаете, че си е счупил именно левия крак при падане от кон през 1958. Ето някои подробности. Дворецът е построен от дядо му — Сайръс М. го получил наготово. Жена му умряла в 1943, има дъщеря — тя живее в Рим със съпруга си, който е граф, и четирийсет и три годишен син на име Юджийн И. — един от деветимата президенти на „Сиборд Банк“, чиито списък намерих в Международния банков справочник. Сайръс М. е бил член на девет управителни съвета, е един повече от Балю. През Втората световна война е бил член на Комисията за военновременното производство и тъй нататък.

Единствената съществена подробност за мен беше, че в шест от стаите в палата си съхранява една от трите най-добри колекции на

предмети от колониалната епоха — послужих си с тази информация, за да се добера до него. Научих това в библиотеката от статията в списание „Форчън“, после прегледах каталога, намерих подходяща книга и след половин час осъзнах, че ще трябва да уча цял месец, за да издържа пет минути с него преди да ме разкрие, затова моментално създадох във въображението си едно произведение от колониалната епоха, и набрах код 914 и номера. Мъжът, който отговори, желаше да знае точно за какво искам да видя мистър Джарет и аз му обясних, че става дума за едно сребърно сметало, направено от Пол Ревийър, което притежавам. Каза ми да почакам на телефона, след пет минути се върна и заяви, че според мистър Джарет Пол Ревийър никога не е правил сребърно сметало. Как, по дяволите, да не е правил, предайте му, че го държа в ръка. Това подейства. Почаках пак, след малко той се върна на телефона и съобщи, че мистър Джарет ще ни приеме със сметалото в три.

Пристигнах точно на часа, отведоха ме до столовете под клена и ми казаха, че мистър Джарет ще дойде след малко. „След малко“ се проточи двайсет и две минути — по една за всяка година от живота на Ейми, което бих приел като добър знак, ако вярвах в предзнаменования. Докато се приближаваше, отбелязах, че седемдесет и шестте години му личат, но походката му е по-скоро на петдесет и шест годишен. Когато дойде още по-близо и седна, видях очите му — това бяха очи на хиляда седемдесет и пет годишен човек. Той седна и попита:

— Къде е?

— Това беше само хитрина. Нямам сребърно сметало. Всъщност не съм и виждал такова сметало.

Той обърна глава и извика:

— Оскар!

— Нося ви обаче нещо друго — казах аз. — Съобщение от дъщеря ви.

— От дъщеря ми? Вие сте лъжец.

— Не. Не от Катрин. От Ейми. Ейми Деново. — Погледнах към мъжа, който излезе от къщата и се насочи към нас. — Работата е много лична.

— Освен че сте лъжец, вие сте и идиот.

— С удоволствие ще обсъдя това с вас, но предпочитам да е насаме.

Мъжът стигна до нас. Застана на две крачки от стола на Джарет и попита:

— Викахте ли ме, сър?

Джарет, без да го погледне, каза:

— Щях да искам нещо, но се отказах. Върви си.

Мъжът се обърна и се отдалечи.

— Не знаех, че това все още е възможно — казах аз. — Как сте го опитомили?

— Кой сте вие? — попита той.

— Вече ви се представих по телефона — казвам се Арчи Гудуин. Работя за един частен детектив — Ниро Улф. Съобщението от Ейми е, че сега, след смъртта на майка си, би искала да научи нещо за баща си.

— Бих могъл да ви изритам — каза той, — но предпочитам да ви оставя да се разкриете докрай, за да извикам полицията да ви арестува. Нарекох ви идиот, защото всеки с капка ум в главата би се досетил как постъпвам с изнудвачи, а вие несъмнено сте такъв. Продължавайте, разкрийте се докрай.

— Вече го сторих. — Облегнах се назад. — Обстановката е подходяща за едно елегантно изнудване, но Ейми вече плати на мистър Улф голям аванс и поехме ангажимент към нея. Разбира се, плати с вашите пари, по-точно били са ваши. С парите, които сте изпращали на майка ѝ за нея.

— Продължавайте.

— Вижте, мистър Джарет. — Гледах го право в ледените очи и не ми беше лесно. — Не беше нужно да подхождаме по този начин. Можехме да отложим срещата с вас и да се заемем да ровим в миналото ви за повече подробности. Но това би ни струвало време и пари, а Ейми искаше единствено да ви намерим. Не мога да ви дам писмена гаранция, но много се съмнявам, че тя иска да вдигне шум, да се помъчи да я признаете за своя дъщеря или нещо подобно. Възможно е да ви поиска пари, но какво от това, вие имате десет пъти повече, отколкото ви трябват. Не си мислете, че блъфирам. Знаем всичко за чековете, знаем, че са от вас — знаем, че вие сте изпратили всичките двеста шейсет и четири чека. Това е документирано. Знаем също, че са

осребрявани от Елинър Деново. — Направих му знак с ръка: — Сега е ваш ред да говорите.

— Продължавайте, продължавайте. Какво искате вие? Какво иска този Ниро Улф?

— Мистър Улф не иска нищо. Колкото до мен, най-голямо удоволствие би ми доставило нещо такова — вие карате Оскар да се обади на ченгетата, за да дойдат да ме арестуват. Като пристигнат, вие заявявате, че съм се опитал да ви изнудя, аз мълча като риба и те ме отвеждат някъде на разпит. В офиса на шерифа или в участъка. Няма да е трудно да се държа така че да не ме пуснат и да започнат да се ровят в историята. Като начало ще се явят нашият адвокат и един познат журналист от „Газет“. Днес е сряда. В петък десет милиона души ще ви съчувстват — толкова неприятности след двацет и две години! Ние, разбира се, няма да им съобщим името на Ейми, но това ще е без значение. За журналистите представлява интерес вашето име. Аз ли да извикам Оскар или предпочитате да го извикате вие?

Заклевам се, че не му мигна окото, но костеливата челюст леко потрепна. Започвах да разбирам защо не е симпатичен на толкова много хора. Никой не обича да има мумия срещу себе си. Накрая проговори:

— Чековете са в архива на „Сиборд банк“. От кого знаете за тях?

Поклатих глава. Балу каза, че не дава пет пари, ако се разчуе, че ни е помогнал да го открием, но нямах намерение да съобщавам нищо на този тип.

— Не е важно — отвърнах аз. — Важни са чековете, осребрени от Елинър Деново. Имам едно предложение. Ние двамата много не си допаднахме. Утре ще доведе Ейми и нещата може да потръгнат. Тя ще ви хареса. Много приятно момиче е. Както сигурно знаете, завършила е колежа Смит, има приятна външност и обноски и няма... — прекъснах речта си, защото той се размърда. Бавно свали крака от стола, стъпи на тревата, завъртя задник, изправи се и ми хвърли леден поглед.

— Не знам нищо за никаква Ейми и нищо за никаква Елинър Деново. Ако има такава Елинър Деново и тя е осребрявала чекове, плащани от моята сметка, не знам как са попаднали в ръцете ѝ и не ме интересува. Ако публикувате нещо от тези глупости, ще ви смажа. — Той се обърна и тръгна към къщата.

Мястото беше приятно — имаше изглед към реката, цветя, зеленина — и аз постоях. Малко след като Джарет се прибра в къщата, дойде Оскар и се разположи под сянката на едно дърво с дълги тесни листа. Подвикнах към него: „Как се казва това дърво?“, но не получих отговор. Би било интересно да остана така около час, за да проверя колко дълго мога да издържа без да правя нищо, но ожаднях и тъй като се съмнявах, че Оскар ще напусне поста си, за да ми донесе нещо за пиене, реших да си тръгна. Прекият път до мястото, където бях паркирал херона, минаваше точно край него, но се направих, че не го забелязвам.

Криволичещата асфалтирана алея беше почти четвърт миля и завършваше със седемметрови каменни колони, където завих наляво, след още миля — надясно и двайсет минути по-късно, включващи едно спиране за чаша сок, стигнах до отбивката към щатската магистрала. Видях надпис: *НЮ ЙОРК — ОСЕМДЕСЕТ И ОСЕМ МИЛИ*. Никога не правя опит за дълбоки размишления, когато карам — размишленията не водят до никъде, а карайки по този начин, може да стигнете там, където не бихте искали. Нямаше и за какво толкова да размишлявам — знаех какво трябва да правя. Още във вторник вечерта, след като Ейми си тръгна, с Улф постигнахме съгласие без спор по въпроса какво да предприемем в случай, че Джарет ме изгони.

Бях обещал да ѝ кажа какво е станало, затова излязох от магистралата „Хенри Хъдсън“ при Деветдесет и шеста улица и прекосих Сентръл Парк по Осемдесет и пета. Да се мъча да намеря разрешено място за паркиране, щеше да е все едно да търся игла в купа сено и затова продължих до гаража на Второ авеню, където Елинър Деново беше държала колата си. Не ме питайте защо и как, но винаги имам чувство, че е полезно да — видя местата, свързани по някакъв начин с даден случай, дори да не ми говорят нищо. Продължих пеш към квартирата на Ейми по пътя, който Елинър беше изминала за последен път и се убедих, че вечер не се изисква особено умение от човек, който е знаел, че е излязла с колата си, да паркира на ъгъла на Второ авеню, да я изчака да излезе от гаража и да тръгне по Осемдесет и трета улица. До този момент, разбира се, той ще е запалил двигателя и ще е готов да потегли.

Не дадох на Ейми подробен доклад. Рядко постъпваме така с клиентите — те винаги се сърдят защо сте казали така, а не иначе, и се

чудят как не сте се сетили, че ви лъжат. Не й съобщих и каква е следващата точка от програмата. В този случай става още по-лошо — те възразяват, като изтъкват някаква налудничава причина или имат по-добро предложение. Изложих й съществените факти и най-важният въпрос според нея беше дали мисля, че Джарет й е баща. Въздържах се да дам мнение. Казах й, че най-вероятно е така, но лично аз не бих рискувал да се обзаложа и на долар нито за, нито против. Помъчих се да измъкна от нея какво точно смята да прави, когато най-после се доберем до истината, но си тръгнах, без да разбера — съмнявам се дали тя самата знаеше. Явно въпросът си оставаше открит и тя нямаше отговор преди да разбере със сигурност кой е баща й.

Когато се прибрах, оставах само десет минути до вечеря. Пълният доклад трябваше да почака, докато се справим с телешкото руло с къри, салатата от целина и пъпеш и боровинковата торта. Преместихме се в офиса за кафето. Щом свърших доклада си, включващ и отбиването при Ейми, първото, което ме попита, беше типично за него. Наля си всичкото кафе, отпи и каза:

— Мисля, че е много възможно Пол Ревийър да е правил сребърно сметало. Откъде ти хрумна такова нещца?

Почуках с юмрук по челото си.

— Веднъж споменахте, че колкото повече пълниш главата си, толкова повече събира. Откъде, според вас, изскачат нещата, които човек никога не слагал в главата си? Ето защо не мога да отговоря на въпроса ви.

— Те са били в главата ти. Думите „Пол Ревийър“, „сребърно“ и „сметало“. Това, което не можеш да ми кажеш, е как са се съчетали, когато за пръв и единствен път в живота ти тази комбинация би отговорила на определена необходимост. Съгласен съм — няма отговор. Оттеглям въпроса си. — Той отпи глътка кафе. — Сутринта по телефона ли ще се свържеш с мистър Балу или ще се срещнеш с него?

— Ще се срещна с него. Не мога да му покажа снимките по телефона.

— Дали мистър Джарет ще предприеме нещца и ако е така, какво?

— Съмнявам се за първото. За второто, не знам. Разбира се, съзнавате, че ако е било предумишлено убийство, а не просто нещастен случай, възможно е клиентката ни да е следващата в списъка.

Ако ме питате дали според мен такъв богат, оттеглил се от бизнеса, уважаван и високопоставен гражданин е способен да открадне кола и да прегази една трудолюбива и почитена жена с добро положение, отговорът ми е да. Такъв закоравял, стар, студен тип? Да.

— Слабо вероятно е кимна Улф, — но все пак... Предупреди, ли я?

— Не. Не е дори слабо вероятно, това е нещо като възможността за живот на Марс, където още не сме стигнали. От казаното и премълчаното той разбра, че разполагаме само с чековете. Така че, ако Елинър е знаела нещо или го е заплашвала с нещо и се е наложило да я премахне, няма никаква причина да подозира, че тя го е казала на Ейми. Мога да ѝ позвъня и да я предупредя да бъде готова за скок, като пресича улицата, но може да остане с погрешно впечатление и да реши, че мисля повече за нея, отколкото за работата.

— Много добре. — Улф повдигна рамене на около милиметър. Вече споменах налудничавата му представа за младите жени и мен. Той отмести преспапието — парче нефрит, с което една не особено млада жена си бе послужила преди години да убие съпруга си — от няколкото листа хартия пред себе си.

— Ако вечерта ти е свободна, ще ти продиктувам три-четири писма.

Отвърнах, че половината вечер почти е минала и взех бележника си.

В четвъртък сутрин направих една обичайна за мен грешка — разчитах прекалено много на късмета си. Това е хубаво, когато имам късмет, но доста често нямам. Вместо да позвъня по телефона на Ейвъри Балу, отидох направо малко след десет и поради това прекарах два часа в приемната на трийсет и четвъртия етаж на един четирийсететажен финансов замък на Уол Стрийт. Мистър Балу беше в заседание. Това можеше да означава какво ли не — например, че си търси хапчета за храносмилане или председателства събрание, където се решава нещо, засягащо бъдещето на хиляди хора, но каквото и да означаваше онази сутрин, то засегна главно настоящето ми. В тази зала с мраморни стени имаше какво да се види. Едни влизаха и излизаха, други седяха с угрижен вид, но аз бях прекалено ядосан на лошия си късмет, за да се забавлявам от всичко това. Чак в дванайсет и пет дойде

красив млад финансист, покани ме да го последвам, тръгнахме по един коридор и свихме към стаята на Балю.

Имаше шест прозореца, пет тапицирани с кожа кресла, още две врати, а сигурно и други уместни неща, но като се приближавах към Балю, видях само толкова. В другия край на стаята забелязах грамадно бюро, но той стоеше до прозореца. Ако изпитваше съжаление, че ме е накарал да чакам толкова дълго, с нищо не го показа.

— Каква сутрин! Мога да ви отделя пет минути, Гудуин.

— Възможно е да ни стигнат — казах аз и извадих снимките от джоба си. — Споменахте, че чековете са осребрявани от Елинър Деново. Ето две нейни снимки, направени преди двацет години. — Подадох му ги. — Познавате ли я?

Той ги разгледа внимателно, използвайки половин минута от наличните пет и после поклати глава.

— Не, не я познавам. Казвате, че това е Елинър Деново?

— Точно така, това е сигурно.

— И тя е осребрявала чековете? Надявате се да я свържа по някакъв начин с Джарет? Преди двацет години, това е било в 1947, все още го познавах отскоро и никога не сме се виждали извън работата. Всичките ни контакти са били служебни. — Той ми върна снимките. — Разбира се, за вас е важно да установите каква е връзката ѝ с Джарет.

— Абсолютно съществено е.

Той отиде до огромното бюро, седна, натисна един бутон и каза:

— Свържете ме с мистър Макрей от „Сиборд“.

Радвам се, че в старата кафява къща нямаме интерком. Би било досадно да съм в стаята си, да се каня се да вляза под душа и точно като посегна да пусна водата, да чуя гласа на Улф: „Къде е онова писмо от мистър Хюит?“.

Не се наложи Балю да чака дълго. Телефонът звънна и той вдигна слушалката.

— Здравей, Бърт. При мен е един човек, казва се Арчи Гудуин... Точно така, вчера ти споменах, работи при Ниро Улф... Той има един въпрос, на който не мога да отговоря, но ти сигурно ще можеш. Да го изпратя ли при теб? Няма да е дълго... Да, разбира се... Не, облечен е прилично, със сако, вратовръзка — дявол да го вземе, той е по-елегантен от мен... Добре, знаех, че ще ми помогнеш.

Балу затвори телефона и се обърна към мен.

— Ще обядвате в Клуба на банкера с Бъртрам Макрей. — Той произнесе името буква по буква. — На Бродуей № 21. Ще ви чака там след десет минути. На входа кажете, че сте гост на Макрей. Той е вицепрезидент на „Сиборд“. Преди двайсет години беше секретар и протеже на Джарет — често ходеше в дома му. Не го обича, защото Джарет не си мръдна пръста през 1950 да го направи президент — това, разбира се, беше абсурд и Макрей премина на наша страна в 1953. Той ми даде информацията за чековете вчера. Каза, че би искал да се запознае с Ниро Улф, така че може да го питате каквото ч искате. Запомнихте ли?

Кимнах. Той пак натисна бутона на интеркома и съобщи:

— Готов съм да приема човека от Бостън.

И така, в един часа седях на маса до стената в помещение с общо стотина маси. При средно трима души на маса, предполагам, че присъстваха около двайсет милиарда долара, представен и както лично, така и чрез пълномощници. Добре, че си бях сложил вратовръзка. Срещу мен седеше домакинът ми — човек с възголеми уши, прекалено малък нос и лек тик в ъгълчето на дясното око. Той беше или много учтив, или му липсваше инициатива — аз си избрах филе „Вероник“, салатата и лимонов сладолед и той си поръча същото след мен. И двамата се държахме любезно — поговорихме за горещата вълна, замърсяването на въздуха и летните безредици, докато свършим с филето и салатата. Чакахме да ни донесат сладоледа и кафето, когато каза, че обедната му почивка е само час, а Балу споменал, че искам да го питам нещо. Отвърнах, че от Балу знам за дългогодишното му познанство със Сайръс М. Джарет и може би ще е в състояние да идентифицира една жена, от която Ниро Улф се интересува, извадих снимките и му ги подадох, Той погледна първата, тази, която беше в полуфас, очите му се разшириха от учудване, разгледа следващата в профил, върна се пак на първата и се обърна към мен.

— Та това е Лоти Вон!

Помъчих се да запазя невъзмутимото си изражение.

— Добре. Сега поне знаем името ѝ. Коя е Лоти Вон? — Осъзнах обаче, че се държа глупаво — вече бях казал на Балу и затова продължих: — Името, което ние знаем, е Елинър Деново. Това са нейни снимки, направени преди двайсет години.

— Как така? — Той се намръщи. — Нищо не разбирам. — Той пак разгледа снимките. — Това е Карлота Вон, абсолютно сигурен съм. Как така ще е Елинър Деново?

— Това са единствените нейни снимки, с които разполагаме и те ни трябват — казах аз и протегнах ръка.

В това време пристигнаха сладоледите и кафето и аз го оставих да се колебае, докато келнерът ни сервира и се отдалечи. После се пресегнах и той ми върна снимките.

— Това е дълга история — започнах аз — и в по-голямата си част представлява конфиденциална информация, получена от нашия клиент. От думите на мистър Балу останах с впечатление, че едва ли ще предадете нещо на Джарет. Сигурен съм, че няма да му кажете, но като banker знаете, че малко повече предпазливост никога не е излишна. Известно ви е също, че мистър Улф се надява да постави Джарет в твърде неизгодно положение. Затова ще ви бъда много благодарен, ако ми разкажете за Карлота Вон. Джарет познаваше ли я?

— Там се срещнахме с нея, в неговия дом.

— На гости ли му е била?

— Не. Когато се запознахме, беше секретарка на жена му. След смъртта на мисис Джарет той я задържа на работа при себе си. По онова време, аз бях негов секретар, като разпределях времето си между неговата къща — по-точно, неговите къщи — и офиса. Може да се каже, че тя ми беше нещо като помощничка. Беше много интелигентна и способна.

Сладоледът си остана недокоснат, кафето почти неизпито, а обедната почивка на Макрей свърши. В случая способността ми да помня — в това отношение съм готов да се състезавам с всекиго — ми беше от полза, защото не се наложи да вадя бележника си. Съмнявам се дали домакинът ми би одобрил това, при всички тези милиарди долари около нас. Предавам ви следните факти за Карлота Вон, разбира се, изцяло според Бъртрам Макрей.

Запознал се с нея, когато започнала работа като секретарка на мисис Джарет в 1942. Тя работила като такава до ноември 1943, когато мисис Джарет починала от рак и след това останала на работа при Джарет. По онова време Макрей прекарвал около две трети от времето си в банката и една трета в някоя от къщите на Джарет, и Карлота му била изключително полезна. Тя много рядко вършела нещо в банката

— два-три пъти на четири-пет месеца. Що се отнася до миналото ѝ, знаеше, че е от Уисконсин, от някакво градче близо до Милуоки, и това беше всичко. Нямаше представа кога е пристигнала в Ню Йорк, къде е учила, как е започнала работа при мисис Джарет. Толкова за явяването ѝ на сцената. За описанието на излизането ѝ от сцената му писах двойка. Откакто работела при мисис Джарет, живеела с нея, а в началото на пролетта на четирийсет и четвърта, доколкото си спомняше — към края на март, изведнъж изчезнала, но може би все още работела при Джарет, защото идвала в къщата три-четири пъти през следващите шест-седем месеца. Видял я за последен път в края на септември или началото на октомври 1944, когато прекарала част от вечерта в библиотеката с Джарет.

Край. Завеса.

Макрей не ми даде много сведения за отношенията ѝ с другите. Била му симпатична и ѝ се възхищавал — според него и тя го харесвала, но се бил оженил само преди година, на трийсетгодишна възраст, току-що се бил родил първият му син, така че интимните му интереси били другаде. Спомняше си смътно как веднъж си помислил, че може би между нея и сина на Джарет — Юджийн, който бил на двайсет през 1944, има нещо, но не се сещаше за конкретни случаи. Относно отношенията ѝ със самия Джарет, полагаше толкова очевидни вътрешни усилия да не се засмее, че и аз едва се сдържах. Разбира се, Балу му беше предал всичко и той много искаше да ни помогне с някаква полезна пикантна информация, но страдеше по рождение от прекалена честност или от липса на въображение. Повтори вече известната история, че Джарет и Карлота прекарвали дълго време насаме. Той обаче не си спомняше нищо, което би го накарало да се усъмни, че услугите на Карлота са били изключително секретарски.

Това е информацията, която запечатах в паметта си. Изпратих го по краткия път до офиса му, за да погледна централата на „Сиборд Банк“ отвън, поблагодарих за обяда и прекарах десет минути за най-трудното нещо в Ню Йорк — да намеря празно такси. Накрая успях да изпреваря един куцащ господин. Таксито спря пред старата кафява къща в три без двайсет, а аз вече имах напълно готов текст за пишещата машина:

БИОГРАФИЯ НА КАРЛОТА ВОН

СПОРЕД БЪРТРАМ МАКРЕЙ, 24 АВГУСТ 1967

До май 1942.

Неизвестна, но по нейни думи, предадени от Макрей,

е

била главно някъде в Уисконсин.

Май 1942 до ноември 1943.

Секретарка на мисис Джарет. Живяла е при нея.

Ноември 1943 до март 1944.

Лична секретарка на Джарет. Живяла е при него.

Март 1944 до октомври 1944, което включва месеца на зачеването на Ейми.

Живяла е на друго място, вероятно в или около Ню Йорк, тъй като Макрей я е виждал в къщата на Джарет три-четири пъти.

Октомври 1944 до 2 юли 1954, което включва 12 април 1945, рождения ден на Ейми

В неизвестност.

2 юли 1945

Елинър Деново неочаквано се появява при Реймънд Торн.

ГЛАВА 7

В шест без пет същия следобед спрях херона точно пред пясъчната алея, водеща към главния вход на имението на Джарет. Беше притъмняло като в полунощ. Облаците се бяха появили още при Хотърн Съркъл. Към Шраб Оук сгъстиха редиците, а в Мил Брук атакуваха на три фронта — с оглушителен шум, ослепителни светкавици и проливен дъжд. Това продължи през целия път, но достигнах целта си въпреки всички препятствия, изключих двигателя, сложих ключовете в джоба си, загасих светлините, пресегнах се към задната седалка за шлифера си — резервния шлифер, който винаги държа там, наметнах го, отворих вратата и хукнах по алеята.

Негостоприемното посрещане напълно оправда очакванията ми. Оскар отвори вратата след третото натискане на звънеца. Всеки друг при тези обстоятелства не само естествено, а задължително би ви казал нещо като: „Страхотна буря!“, „Много ли се измокрихте?“ или „Днес е подходящ ден за лов на патици“. Оскар отстъпи толкова, колкото да вляза, без да се докосна до него.

Очаквах ме. Често, след като докладвам на Улф, възниква дълга дискусия, а понякога и спор във връзка със следващата ни стъпка, който свършва малко преди аз да обявя, че напускам, или преди той да ме уволни, но този път тя беше очевидна. Дискусията продължи около три минути, после дръпнах телефона към себе си, набрах код 914 и номера и чух същия мъжки глас от вчера. Не знаех дали е Оскар, защото Оскар на живо почти не бе проронил дума пред мен.

— Обажда се Арчи Гудуин — казах аз. — Вчера бях при вас. Моля предайте на мистър Джарет, че пак ще дойда. Ще бъда там след около два часа.

— Не мога да направя това, мистър Гудуин. Мистър Джарет даде нареждане да не ви допускаме. На входа има човек и той...

— Да. Извинете, че ви прекъсвам. Така и предполагах, точно затова ви звъня. Моля предайте на мистър Джарет, че искам да го

питах някои неща за Карлота Вон. — Повторих отчетливо името. — Карлота Вон. Това име ще му е познато. Ще почакам на телефона.

— Но, уверявам ви, мистър Гудуин...

— И аз ви уверявам. Той няма да ви поблагодари за съобщението, но ще ме приеме.

Последва кратко мълчание и после човекът каза:

— Почакайте на телефона.

Чаках по-дълго, отколкото предишния ден. Улф държеше слушалката с една ръка, а с другата нагласяваше стръкчето *Miltonia hellemense* във вазата на бюрото си. Най-после чух гласа му.

— Мистър Гудуин?

— Тук съм.

— Казвате след два часа?

— Горедолу. Може би малко повече.

— Много добре. Ще ви пуснат. Затворих телефона, а Улф изръмжа:

— Това създание е сведено до такава хронична подчиненост, че се държеше почитателно дори към теб. Бих искал аз да се разправя с мистър Джарет. Почти съм готов да дойда с теб.

Това бяха само празни приказки. Преди да тръгна, напечатах известните ни факти от биографията на Карлота Вон, както ги бях подредил наум по пътя за вкъщи. Вече я видяхте.

Метнах шлифера си на един стол, последвах Оскар през хола по дълъг коридор, свихме в едно по-малко помещение и стигнахме до отворената врата в дъното, но оттам нататък престанах да следя нещата, защото си мислех само как ще се справя с мистър Джарет. Залагах десет на едно, че този път ще предизвикам някаква реакция у него. Все пак огледах стаята, където влязох. Таванът беше висок почти пет метра, а килимът — два пъти по-голям от кашанския килим на Лили Роуън. Имаше голямо бюро, вероятно от колониалната епоха и повече книги, отколкото притежава Улф, на рафтове, стигащи до тавана. Всички столове бяха свободни. Оскар запали няколко лампи и каза, че мистър Джарет ще дойде след малко. Този път това излезе почти истина — чаках само няколко минути. Джарет влезе от друга, по-тясна врата, вградена в библиотеката. Точно в този миг през прозорците блесна светкавица, а след като направи пет-шест крачки,

спря и застана неподвижно, гръмотевицата разтърси стъклата. Добра режисура. Джарет фокусира ледения си поглед върху мен и попита:

— Какво искате да знаете за Карлота Вон?

— Може би ще е по-добре — отвърнах, — ако първо ви кажа какво вече знам или поне една част. Била е секретарка на жена ви от май 1942 до смъртта ѝ. Живяла е тук или в къщата ви в Ню Йорк. Вие сте я задържали на работа. Престанала е да живее при вас през март 1944 — не мога да докажа дали е продължила да работи за вас, макар и в друг смисъл, но да се правят предположения не е противозаконно, а и ние се занимаваме с това едва от пет дни. — Извадих снимките от джоба си. — Ето две нейни снимки, направени през 1946, но тогава вече се е казвала Елинър Деново — дъщеря ѝ Ейми е била на една година. Разгледайте ги.

Предложих му ги, но той не ги взе.

— Кой ви плаща, Гудуин? — попита Джарет. — Само Макрей ли? Той вероятно не е нищо повече от куриер, какво друго би могъл да бъде? Но сигурно знаете имената им? Ако можех да докажа заговорничество с цел клевета... Не искате ли да си сложите в джоба десет хиляди долара?

— Не особено. Това е дребна сума. Миналата седмица занесох вкъщи кутия, която съдържаше двеста четирийсет и четири бона. И между другото, пак от вас. — Прибрах снимките в джоба си. — Чековете, които сте изпращали на Елинър Деново, известна преди това като Карлота Вон...

— Достатъчно! — Той реагираше. Не с поглед, а с глас. Изстреля тази дума срещу мен като куршум. — Това е чиста глупост! Безмозъчни идиоти! Надявате се дадокажете, че съм баща на някаква си Ейми, а майка ѝ е същата Карлота Вон, която навремето работеше при жена ми и при мен. Известна е сега като Елинър Деново. Така ли е?

— Очевидно. Кога е родена тази Ейми?

— Две седмици преди да изпратите първия чек на Елинър Деново. На 12 април 1945.

— Значи е зачената през лятото на 1944. През юли. Освен ако раждането не е било преждевременно или закъсняло. Предполагам, че имате бележник. Извадете го.

Все още не бях сведен до такова сляпо подчинение. Потупах с пръсти челото си:

— Записвам всичко тук.

— Запишете си и това. В края на май 1944 заминах за Англия да изпълня задача, възложена ми от Комисията за военновременното производство. Трябваше да проведе консултации с щаба на Айзенхауър и с англичаните. Седмица след десанта в Нормандия отлетях за Кайро за допълнителни консултации, а после за Италия. Разболях се от пневмония и на първи юли лежах в една военна болница в Неапол. На двацет и четвърти юли все още не бях добре и ме откараха със самолет в Маракеш да се възстановявам. Настаниха ме в същата стая, където е живял Чърчил. На двацети август отлетях за Лондон и Останах там до шести септември, когато се върнах във Вашингтон. Ако си бяхте извадили бележника, както ви казах, щяхте да си запишете тези дати. — Той обърна глава и извика: — Оскар!

Голямата врата се отвори, Оскар влезе и застана с ръка на дръжката.

— Безмозъчни идиоти! — продължи Джарет. — Особено Макрей — той е идиот по рождение! Щом като не са знаели къде й как съм прекарал онова лято, трябвало е да проучат. Всеки с капка мозък би го сторил. Оскар, този човек си тръгва и повече няма да се връща. — Той се обърна и излезе през вратата, откъдето беше влязъл.

Не бях в настроение за още едно състезание по надчакване с Оскар. Тръгнах си — през голямата врата, през хола, по коридора — и излязох. За малко да си забравя шлифера, но го забелязах с крайчеца на окото си и си го взех. Не си направих труда да го обличам до колата, тъй като пороят беше преминал и сега само ръмеше.

Имах късмет, че не ме глобиха. Обикновено по магистралата карам с шейсет мили, но десетина пъти вдигнах почти седемдесет и това вероятно е мой личен рекорд по този маршрут. Сигурно зад това се криеше желанието ми да приключа с шофирането и да се заема с размишления, но явно нещо ме мъчеше, защото в един момент натиснах спирачката, отбих на тревата край пътя, извадих бележника си и записах имената и датите, които Джарет беше изредил. Излязох пак на магистралата и си казах на глас:

— Господи, ако не мога да се доверя дори на собствената си памет, най-добре да се откажа!

Точно в осем изкачих стъпалата пред старата кафява къща И си отключих. Улф беше в трапезарията. Надникнах, казах му, че ще хапна в кухнята и продължих натам. Фриц, който винаги вечеря в девет, седеше на високия стол пред голямата маса и се забавляваше с няколко глави артишок. Щом влязох, той завъртя очи и каза:

— А-а! Връщаш се невредим. Ял ли си?

— Не.

— Той се тревожеше за теб. — Фриц стана от стола. — Аз, както знаеш, никога не се тревожа за теб. Останала е малко крем-супа от миди...

— Благодаря. Не ми се яде супа. Искам да дъвча нещо Да не би да ми кажеш, че е изял цялата патица?

— А, не! Познавах един швейцарец, който веднъж изяде две патици. — Фриц беше вече пред печката и слагаше нещо да се топли. — Приятно ли пътува?

— Пътувах отвратително. — Отидох до шкафа да извадя една бутилка. — Не искам нито мляко, нито кафе. Каня се да изпия литър уиски.

— Само че не тук, Арчи. За това си има място — в твоята стая: Искаш ли моркови по фламандски?

Приех. Налях си чаша уиски, седнах на масичката, където обикновено закузвам, отпих глътка и се намръщих. Като видя изражението ми, Фриц замълча.

Надигах чашата за трети път, когато вратата се отвори и се появи Улф.

— Ще пия кафето тук — каза той на Фриц и се възкачи на високия стол пред голямата маса. Навремето си беше купил специално стол, достатъчно голям да побере задните му части, и го беше сложил в кухнята, но на другия ден столът изчезна. Фриц го беше свалил в мазето. Доколкото знам, никой от двамата повече не спомена за този стол.

Друго нещо, което не се споменава, но е добре известно, е, че забраната да се говори за работа на масата не важи, ако се храня сам в кухнята или офиса, тъй като става дума за закуска, а не за истинско ядене. Ето защо, след като закуската беше пред мен и сдъвках и преглътнах гигантско парче от патицата а ла Мондор с малко моркови, аз се обърнах към Улф:

— Благодаря ви. Знаехте, че нещо ми тежи и искам да се разтоваря и дойдохте да пиете кафето си тук, кацнали на този неудобен шиш, вместо да си седите на стола в офиса.

Той направи гримаса.

— Храниш се и пиеш уиски.

— Би трябвало да е отвара от бучиниш. Кой пиеше такава отвара?

— Позираш. Говорили сме надълго и нашироко за това.

— Неведнъж. Какво ти тежи?

— Отрязах си от патицата с ножа — дръжката му беше дървена, а острието на пръв поглед тъпо, но ставаше да нарежете риба на тънки филийки. В оранжерията е пълно с неръждаема стомана, например стойките на сандъчетата, но в кухнята и трапезарията приборите от неръждаема стомана са забранени.

— Този нож става за харакири — отбелязах аз, — но човек трябва да знае как да го държи, за да свърши тази работа. Ще ви разказвам с продължение между два залька. И между две глътки уиски.

Започнах да му предавам разговора дословно, на порции по няколко изречения. Когато стигнах до последните думи на Джарет, морковите изчезнаха, от патицата останаха само кости и почти изтопих соса с франзелата. Улф допи кафето и си наля втора чаша.

Лапнах последното парче патица и казах:

— Не ми харесва мисълта за харакири на пълен стомах, а и все едно, нямам никакви коментари. Искате ли вие да започнете пръв?

— Не. Имал си два часа да обмислиш нещата.

— Карах без да мисля. Е, добре — естествено ще започна от неговото алиби. Почти със сигурност е истинско, защото знае, че може да се провери. Според мен, Сол или Ори все пак трябва да се заемат с тази работа — не само с подробностите, но също дали тя е прекарала известно време с него през този период — дори да приемем, че целия юли е лежал болен от пневмония. Според мен ще е загуба на време и пари. Вероятността той да е бащата на Ейми е едно на петдесет. Прекалено уверен е, че сме стигнали до задънена улица. Това обаче трябва да се провери.

— Ори — кимна Улф. — Сол ще ни е необходим за по-трудни задачи.

— Без друго. Сега по отношение на мен. Сам съм си виновен за всичко. Фриц, размислих. Ще ми дадеш ли малко кафе?

Моля те, налея ти, ръката ми трепери. — Обърнах стола си, за да съм с лице към Улф. — Не мога да обвинявам Макрей. Дори да е знаел къде е бил Джарет през онова лято, не е знаел кога е родена Ейми. Не казахме на Балю, значи и той не би могъл да му каже. Обаче аз? Да бях полуидиот, пак трябваше да попитам Макрей къде е бил Балю през юли 1944. Сам съм си виновен, че бих път дотам в дъжда и си изпросих тази маймуна да ми натрие носа. Изхвърлете ме. Не ми плащайте за тази седмица. Ще си потърся работа да шия копчета. Фриц, който ми наливаше кафето, каза:

— Това ще е невъзможно, ако си направиш харакири, Арчи. — Той не би изрекъл такова нещо пред Улф в трапезарията или офиса, но сега бяхме на негова територия.

— Не е било съвсем напразно — каза Улф. — Дал ти е потвърждение за нещо, което преди беше само основателно предположение — знае рождения ден на Ейми. Сега сме сигурни в това. Репетирал е всички тези имена и дати преди да пристигнеш.

— Аха! — Отпих глътка и се опарих. — Много ме утешихте. С това коментарите са почти изчерпани. Един въпрос. Да съобщя ли на клиентката, че майка ѝ се казва Карлота Вон?

— По-добре недей. Не сега. Достатъчно е да ѝ споменеш по телефона, че според нас слабо вероятно е мистър Джарет да ѝ е баща. Колко е часът? — попита той, защото за да погледне кухненския часовник, трябваше да извърти глава на сто и осемдесет градуса.

— Осем и трийсет и пет.

— Ще закъснееш за покер. В апартамента на Сол ли ще играете?

— Да, както винаги.

— Ако Сол е свободен утре сутринта, помоли го да дойде в десет. Повикай Фред и Ори също в десет. Като дойдат, разкажи им всичко — трябва да го знаят, няма какво да крием. Ти си виждал мистър Джарет, аз не съм. Нужно ми е твоето мнение. В писмото на Елинър Деново пише: „Тези пари са от баща ти“.

Знаем, че парите са изпратени от мистър Джарет и първият чек е пристигнал две седмици след раждането, но изглежда той не е бащата. Е? Ти си го видял. Какви са били подбудите му?

— Да, видях го. — Отпих глътка кафе. — И го чух. Един господ знае причините някой мъж да изпраща на някоя жена по хиляда долара всеки месец в продължение на двайсет и две години. Може да са хиляди, включително изнудване, но вече решихме, че ще приемем писмото на Елинър за чиста монета, а в него пише: „Тези пари са от баща ти“. Едва ли е искала да каже, че парите са идвали директно от бащата на Ейми, защото не е било така. Освен ако не разбием алибито на Джарет, а това изглежда невъзможно. На нея обаче ѝ е било известно, че парите са от Джарет. Дори ако не са имали някакво споразумение, чековете са издадени от „Сиборд Банк енд Тръст Къмпани“ и тя е знаела, че са от Джарет. Така че „тези пари са от баща ти“ всъщност означава „Сайръс М. Джарет ми изпращаше тези пари, защото определен човек ти е баща“. В такъв случай, докато Ори проверява алибито, трябва само да кажем на Сол и Фред да се върнат двайсет и две години назад и да разберат кой е този човек, към когото Джарет би изпитвал такова силно и дълго задължение.

— Синът му.

— Разбира се! Синът винаги идва на първо място. Откраднахте репликата ми. Точно се канех да стана и да кажа: „Дори маймуната изпитва обич към сина си, а Джарет има син“. И да напусна сцената. — Станах. — Знаете телефона на Сол, ако тази вечер се случи нещо. Възможно е Юджийн Джарет да се отбие да си побъбрите.

Напуснах сцената.

ГЛАВА 8

Когато Улф се върна от оранжерията в единайсет в петък сутринта, Сол Панцър (десет долара на час, но заслужава двойно повече), Фред Дъркин (осем долара на час, заслужава си ги) и Ори Кедър (също осем долара, обикновено си ги заслужава) вече седяха на три жълти стола с лице към мен и с отворени бележници. Бяха дошли преди час. Сол, жилав и малко дребен, с изключение на ушит е и носа, би могъл да се захване с всяко житейско поприще, което му харесва, но си беше избрал да стане детектив на свободна практика преди години, защото можеше да работи само когато иска, да изкарва толкова пари, колкото му трябват, да прекарва много време на открито и да носи старата си плетена шапка от първи ноември до петнайсети април. Шапка с две лица като неговата, светлокафява от едната страна и карирана от другата, която изчезва за миг, щом я пъхнете в джоба си, може да ви е полезна, ако следите някого. Фред, по-нисък, но малко по-широк от мен, лесно би могъл да ви излъже. Тъкмо когато си казвате колко жалко, че част от физическата му сила не може да се замени с умствени способности, той успява да забие клин там, където е трудно да видите дори цепнатина. За голямо съжаление Ори знае колко добре изглежда. Огледалото често е удобно средство, независимо дали е собственото ви джобно огледало или е закачено на стената, но не и ако се интересувате повече от прическата си, отколкото от заподозрения.

Тримата станаха при влизането на Улф, който се ръкува с всички, защото не ги беше виждал от седмици. Тръгна към бюрото, а те обърнаха столовете си да са с лице към него. Казах му, че вече съм ги инструктирал, дал съм им 3 пари за разноски и сме обсъдили задачата на Ори — да провери алибито на Джарет. Улф погледна Сол и попита:

— Някакви забележки?

Сол затвори бележника си.

— Бих могъл да направя десетки. Кой не би могъл? Но ако искаме да разберем къде е била от март до октомври 1944, лошото е, че не знаем кога е променила името си от Карлота Вон на Елинър Деново.

Винаги е трудно да разследваш толкова отдавнашни събития, още повече в този случай.

— Мислиш ли обаче, че оттам трябва да започнеш?

— Двамата с Фред сме на това мнение. Разбира се, най-голяма вероятност има да е синът, или по-скоро, при сегашното положение на нещата, той е единствената вероятност. Но това е работа за вас с Арчи. Относно Макрей. Балу е казал на Арчи, че иска да се срещне с вас.

Улф сви устни. Плащаше на четирима възрастни мъже, и им плащаше добре, или по-точно плащаше им клиентката, и поради това се налагаше да поработи. Той изръмжа:

— Арчи, позвъни на мистър Макрей. Аз ще говоря.

Сигурно си мислите, че е по-лесно и по-бързо да се доберете до вицепрезидента, отколкото до президента на банката, но не беше така. Някакъв жалък чиновник определено не искаше да ме свърже с мистър Макрей преди да чуе мистър Улф и докато двамата застанат на линията, така да се каже, глас срещу глас, Улф също се поизнерви. Той се държа любезно, посочи колко ще е признателен, ако мистър Макрей дойде в три часа, но Макрей не беше сигурен дали ще успее и в шест и попита не би ли било по-удобно да отложат срещата за понеделник. Искал да се измъкне от града през уикенда. Накрая все пак се съгласи да дойде в шест или по-късно. Сол, Фред и Ори останаха с нас до обяд. Обадох се във Вашингтон на един генерал с три звезди от Пентагона, който не беше забравил услугата, направена му веднъж от Улф по съвсем частен въпрос. Генералът ми каза, че с удоволствие ще приема Ори Кедър и ще му окаже всевъзможна помощ стига това да не застрашава националната сигурност. Прекарахме час и половина, докато уточним програмата на Сол и Фред. Те разполагаха само с двете имена и снимките, нямаха представа дали през онези отдавна отминали месеци Елинър е замръквала в самия Ню Йорк заедно с осемте му милиона жители, в някое предградие или дори в Уисконсин. Знаехме имената на само четирима души, които са я познавали по онова време: семейство Джарет — баща, син и дъщеря, и Бъртрам Макрей. Дъщерята живееше в Италия, а Макрей ми беше казал, че след като Елинър Деново се е изнесла от къщата на Джарет, я е виждал там само три-четири пъти през следващите шест-седем месеца. Трудно е да започнете, когато няма откъде. Можехме да опитахме единствено в три несигурни посоки: Фред щеше да обиколи магазините със

снимките, като започне от химическото чистене и стигне до кафенетата около двете къщи на Джарет. Сол щеше да опита всичко, което му дойде наум — от стари телефонни указатели до архивите за покупки на кредит в магазините из централен Манхатън, а аз щях да дам обява във всички нюйоркски вестници.

След обяд се заех с това, но вместо да звъня по вестниците, възложих поръчката на една рекламна агенция, защото трябваше да е осемсантиметрово каре, а не малка обява. Улф беше съчинил текста:

Възнаграждение от \$ 500
за всякаква достоверна информация
относно местопребиваването
и действията на
КАРЛОТА ВОН,
известна още като
ЕЛИНЪР ДЕНОВО,
от 1 април 1944 до 1 октомври 1944
Обява №...

Не мина обаче без спор с автора. Той искаше да е шестнайсет, а не осем сантиметра, а в долната половина да се помести снимката в полуфас. Възражението ми беше, че ще получим купища писма от хора, които биха се хванали за всяка възможност, да изкарат 500 долара. Трябваше да прекарам поне седмица да проверявам част от тях при вероятност едно на милион да са ни от полза, а и солиден процент от отговорилите щяха да се превърнат в досадници. Аргументите ми бяха приети. Другото възражение — от Сол, не от мен — беше, че щяха да ни залееят хора, които са я виждали при безполезни за нас обстоятелства, например тогавашната прислуга на Джарет, но Улф отхвърли това. Сигурно щеше да ни струва между пет и десет бона, но в дванайсетте банки имаше достатъчно. Разбира се, съществуваше още едно възражение — това нямаше да се хареса на Реймънд Торн поради подтекста, че в миналото на Елинър Деново има нещо, което трябва да се разследва, но само споменахме това без да спорим по въпроса.

В агенцията „Грийн и Бест“ заявиха, че ще е по-добре карето да е десет, а не осем сантиметра, но спечелих и този спор. Бъртрам Макрей

пристигна в 6:08 с вид на човек, който се нуждае от почивка — тиковете, които бяха тръгнали от крайчеца на клепача, сега обхващаха цялото му лице и влачеше крака по коридора. Да участвате в решенията какво да правите с няколко милиарда долара чужди пари е съсипваща работа. Въведох го при Улф, поканих го на червеното кожено кресло, попитах дали иска да пие нещо, но той отказа, защото му предстояло да шофира сто километра. Седна, примигна срещу Улф и изрази надежда, че няма да го забавим много.

— Не искам да съм груб — добави той, — но имах тежка седмица и се нуждаю от малко въздух. Не ви попитах по телефона, но предполагам, че става дума за Джарет.

Улф кимна.

— Натъкнахме се на препятствие. Много вероятно е той да не е баща на дъщерята на Елинър Деново.

— Какво? — Макрей остана с отворена уста. — Но защо? Нали той е изпращал чековете?

— Да. Това се потвърди. Благодарение на мистър Балу вас. Но дъщерята е родена на 12 април 1945, така че е зачената предишното лято, а мистър Джарет твърди, че го е прекарал в чужбина по работа за Комисията за военновременното производство. През месец юли е бил в една военна болница в Неапол, според него.

— Боже мой! — Макрей погледна към мен. — Не ви ли казах това?

Поклатих глава.

— А аз не ви попитах. Би трябвало, но не го сторих. Извинете. Затова мистър Улф ви задава този въпрос сега. Джарет ми каза, че е заминал за Англия в края на май 1944. После за Египет, Италия и Африка и се е върнал на шести септември. Сега проверяваме това и вие можете да ни помогнете. Джарет ме нарече лъжец. А той, според вас, лъжец ли е?

— Според мен той е много работи, но... — Макрей обърна поглед към Улф. — Сигурен ли сте в датата на раждане?

— Да. Не подлежи на съмнение. Мистър Гудуин е видял акта зараждане.

— Тогава сигурно ние... вие... боже мой! Той беше извън страната през цялото лято. Мога да проверя точните дати на заминаването и връщането му, но има ли значение?

— Не. Нужно е обаче да знаем дали Елинър Деново, тогава, Карлота Вон, също е пътувала в чужбина през онова лято, дори и за кратко време. Можете ли да ни помогнете в това?

— Не, разбира се. Виждали сме се само три-четири пъти, след като напусна. Почти не сме разговаряли. — Изражението и гласът му показваха раздразнение. — Можехте да ми кажете всичко това по телефона. — Той погледна часовника си. — Загубихме цял час.

— Може и да не сме. — Улф наклони глава. — Вие сте разстроен, мистър Макрей. Ние също. Не може да ни обвините, че с мистър Гудуин сме направили неоснователно предположение. От една страна бяха чековете, а от друга — обстоятелствата, разкрити от вас, че Карлота Вон е напуснала Джарет през пролетта на 1944, но двамата са продължили да поддържат връзка. Допустимо бе да предположим, че той ѝ е осигурил друга квартира, ако отношенията им са тръгнали в посока, която той е предпочитал да не следва в дома си. Не е нужно сега да се отказваме от това предположение — достатъчно е само да го модифицираме. Вчера казахте на мистър Гудуин, че навремето сте си помислили за възможна връзка между Карлота Вон и сина на мистър Джарет. Бил е двапетгодишен и предполагам в колеж, но не и през летните месеци — може би той ѝ е осигурил друга квартира. Това не би било трудно за единствения син на толкова богат човек. Не е нужно да ви губя повече времето, като ви обяснявам очевидни неща — чековете, изпращани от мистър Джарет може да са били предназначени не за неговата дъщеря, а за внучката му. Бих искал да чуя вашето мнение.

Макрей се намръщи. Изгледа ме и попита:

— Казах ли такова нещо?

— Мога да го повторя дума по дума, стига да искате — кимнах аз.

— Не искам. Говорил съм глупости.

— Не, не говорехте глупости. Попитах ви за отношенията ѝ с другите, включително и с вас. Това беше всичко. Попитах ви дали си спомняте нещо конкретно, но вие не си спомнихте.

— Разбира се, че не си спомняме Той се обърна към Улф. — Това е смешно. Изпращал ѝ е пари двапет и две години, защото синът му... Абсолютно смешно. Все едно. Има причина... Не. — Той сви устни, изгледа Улф, после мен, после пак него. — Искам да изясним едно

нещо. Две неща. Когато мистър Балу ме попита за чековете и разбрах, че са изплащани по сметката на Сайръс Джарет, нямах никакви възражения да получите тази информация. Нямах нищо против да предоставя рутинна информация — не беше нищо повече от това — за да създам неприятности на Сайръс Джарет. Бог ми е свидетел, че той ми е създавал достатъчно. Но не бих ви предоставил информация, която ще причини неприятности на сина му, дори да имах такава, а аз нямам. Високо уважавам Юджийн Джарет не само като колега в нашата банка, но и като приятел. Ще ви кажа едно нещо и всички ще го потвърдят — Юджийн Джарет не говори с баща си от десет години. Моето мнение за баща му е умерено в сравнение с неговото. При него, разбира се, нещата са на по-лична основа — между баща и син. Знаете колко сериозно може да е това. Ако Сайръс Джарет е продължавал да изпраща пари на онази жена — Карлота Вон или Елинър Деново — през последните десет години, това не е било заради сина му, сигурен съм.

Макрей хвана облегалките и се изправи на крака.

— Тръгвам си — заяви той. — Може да забравите за Юджийн Джарет. Но ако разполагах с повече сведения, които биха ви помогнали срещу баща му, щях да ви ги дам с удоволствие. Откровено казано, бих искал да му се случи нещо лошо... Да го сполети някаква истинска неприятност. Същото желаят и много други. Той е този, който е изпращал чековете в продължение на двацет и две години. Дали е било изнудване? Дали тя е знаела нещо, което да му навреди? Ако е така, надявам се, че ще го изровите. Откровено казано, бих ви помогнал, стига да можех. Трябват ли ви... — Той се поколеба. — Ако са нужни някакви средства...

— Не. Имам клиент.

— Е, добре тогава...

— Той се обърна и тръгна толкова бавно, влачейки крака, че не се наложи да препускам, за да го настигна в коридора. На вратата се поколеба дали да не ми каже нещо, но се отказа. Колата му, паркирана пред входа, беше Имperiал, модел 1965.

Като се върнах в офиса, Улф беше затворил очи и се почесваше по ухото. Отидох до бюрото си; седнах и казах:

— Ако искате да чуете мнението ми, не само той, но и ние си загубихме времето. Не вярвам на версията му за сина, дори да бяха

смъртни врагове. Задължението му е било към майката, не бащата. Дявол да го вземе, трябва да е синът. Кой друг? Той изсумтя и отвори очи.

— Ами ако основното ни предположение е погрешно? Ако чековете не са свързани с раждането?

— Загубени сме. Оттегляме се. Но в такъв случай в писмото на Елинър няма само една лъжа, то цялото е лъжи, а това не мога да повярвам. Ако чековете нямат нищо общо с Ейми, защо Елинър е запазила парите за нея до последната стотачка?

— Жената представлява произволно съчетание от неразбираеми постъпки.

— Кой го е казал? — Аз.

— Не съвсем произволно. Той вдигна рамене.

— Имаш ли време за едно писмо преди да излезеш? Да го пуснеш сега?

— Не. Но не е зле да позагледа глупавата грешка, която направих. — Извадих бележника си от чекмеджето. — Мис Роуън ще ме нахрани, когато и да отида. Тя е жена, преизпълнена с разбиране.

— Пфу! — Той никога няма да забрави онзи път, когато Лили го нарече Пит и го напръска с парфюм „Houri'de Perse“. — Имаш ли домашния адрес на Юджийн Джарет?

— Намерих го тази сутрин. Мислех си, че на Сол може да му трябва.

— До него. На домашния му адрес, препоръчано. „Уважаеми господин Джарет, от името на мой клиент се обръщам към Вас за информация относно дейността и връзките на мие Карлота Вон през годините 1943-та и 44-та, запетая, докато е била служител на баща ви, запетая, тъй като научих, запетая, че може да сте в състояние да ми предоставите някои подробности. Точка. Ще ви бъда признателен, ако бъдете така любезен да позвъните в офиса ми, запетая, на горния адрес, запетая, в понеделник, запетая, в единайсет сутринта, запетая, или в два и трийсет или шест следобед, точка. Надявам се, запетая, че някой от тези часове ще ви бъде удобен. С уважение“.

— Защо не му предложите и в девет вечерта?

— Както знаеш, не обичам да работя след вечеря, но предполагам... Много добре, добави го.

Дръпнах пишещата машина към мен и извадих хартия и индиго.

Половин час по-късно, карайки в северна посока по Хенри Хъдсън Паркуей, без да превишавам шейсет мили, не бях преизпълнен нито с професионална, нито с лична гордост. Професионално бяхме пренебрегнали клиентката. В петък сутринта ѝ казах по телефона, че е слабо вероятно Джарет да ѝ е баща, обясних ѝ защо и това беше всичко. Тя заслужаваше да знае, че не е сгрешила за Деново и истинското име на майка ѝ е Карлота Вон — бихме могли да ѝ дадем поне това за седемте дни, откакто се занимавахме със случая. Относно личната ми гордост, отивах да прекарам уикенда край плувен басейн сред природата, докато в същото време. Ори се ровеше из военните архиви във Вашингтон, а Сол и Фред вървяха по следи, които вероятно нямаше да ги изведат доникъде. В момента би трябвало да извърша нещо блестящо, например да намеря някъде дюшек с косми от двама души и в лабораторията да установят, че те принадлежат на Карлота Вон, известна още като Елинър Деново, и Юджийн Джарет.

Не се чувствах особено по-добре и в неделя вечерта, когато карах обратно към Ню Йорк. Уикендът се беше объркал. Освен мен, никога няма повече от един гостенин. Може да е всякакъв — като се почне от някоя поетеса и се стигне до каубой от ранчото на Лили в Монтана. Този път беше Ейми Деново. Тя сложи добро начало само час след пристигането ми. Започна да ме нарича Арчи. Бихме на терасата. Тъкмо свърших пържолата, приготвена от Мими — те вече бяха вечеряли — и се захващах с боровинковата торта, когато Ейми извади цигара, аз ѝ я запалих и тя каза: „Благодаря ти, Арчи“.

Лили, разбира се, не промени изражението си. Това не би било в стила ѝ. Но доколкото знаеше, Ейми ме беше виждала само три пъти за общо девет минути и не беше нужно да е произволно съчетание от неразбираеми постъпки, за да полюбопитства какво става. Дали Ейми просто се държеше предизвикателно или аз бях решил да я опозная по-добре, но не у Лили и бях действал съответно? Не можех да ѝ кажа защо мис Деново е наела Улф, така че премълчах. Създаде се обаче напрежение. Между нас с Лили има твърдо споразумение, че това, което правя, си е моя работа, освен ако не е свързано с нея, както и обратното. Но поради факта, че се бях запознал с мис Деново в нейния апартамент, случаят ставаше спорен и не допринесе за приятния уикенд.

Не допринесоха и някои други неща. Сред петимата поканени на обяд в събота имаше една жена със зелена перука, която разполагаше със сигурна вътрешна информация, че президентът Джонсън и Дийн Ръск са взели решение преди три години да избият всички китайци с водородни бомби — това била истинската причина за действията им във Виетнам. Разбира се, единственият начин да се държите с такава глупачка е да не ѝ обръщате внимание, но тя продължи да повтаря историята на висок глас. Накрая ѝ казах, че разполагам със сигурна вътрешна информация за сенатора Фулбрайт, който има любовна афера с една от държанките на Хо Ши Мин и това е истинската причина да настоява за прекратяване на бомбардировките. Сбърках. Историята ѝ хареса и тя пожела да научи всички подробности.

В неделя следобед дойдоха неканени гости — една двойка, която бях виждал и преди — имаха къща близо до Бедфърд Вилидж. Самите те не бяха толкова неприятни, но доведоха един човек, който много искал да се запознае с мен. Казваше се Флойд Ванс и се представи като консултант по връзки с обществеността. Явно му бях нужен, за да се запознае с Ниро Улф. Търсеше си клиенти. Заяви, че ако някому е нужен обществен имидж, изграден от професионалисти, то това е именно частният детектив, и много искал да разработи проект и да го предложи на Ниро Улф. Каза също, че ако в момента работим по някакъв случай и му разкажа за него, би могъл да го използва като основа за проекта. При тези думи присвих очи, наострих леко уши и го пресякох, като си помислих, че може би самият той се опитва да изпълнява детективска поръчка за някого, например за Сайръс М. Джарет, но накрая реших, че това е просто един от онези хора, които до такава степен са се посветили на подобряване на чуждия имидж, че не им остава време за техния собствен. Веднъж се запознах с такъв човек, който... не, стига за този уикенд.

Така че, както вече казах, не се чувствах много по-добре на връщане. Понякога и предметите помрачават радостта от живота — например, карате с осемдесет и пукате гума или бързате и ви се къса копче на ризата, но по-често причината са хората. Разбира се, от тримата, които спомогнаха за съсипването на уикенда, само Ейми имаше траен принос. Лили щеше да изпитва съмнения около седмица, а и кой на нейно място не би ги изпитвал, но нямах намерение да ѝ давам обяснения. Ако двама души искат да се разбират помежду си, а

се наложи да си обясняват един на друг някои неща, става опасно. Реших да разкрия на клиентката истинското име на майка ѝ, когато съм в подходящо настроение.

ГЛАВА 9

Неприятната част, когато вместо да дадете името, адреса и телефона си, посочите номер на обявата, особено ако я публикуват едновременно в три вестника, е събирането на отговорите. В понеделник сутринта в десет се обадох, разбрах, че са се получили няколко писма и отидох да ги взема. Дадох ми два от „Таймс“ и четири от „Газет“, отворих ги на място, установих, че са налудничави и си направих труда да ги занеса въщи, само защото винаги съхранявам всичко по дадена поръчка, докато не приключим. Някакъв човек пишеше, че Карлота Вой е баба му и тя може би наистина се е казвала Карлота Вон, обаче не споменаваше нищо за Елинър Деново.

Прибрах се малко след единайсет, Фриц ми събщи, че никой не се е обаждал, но щом влязох в офиса, телефонът позвъни, насочих се към бюрото си, кимнах в движение на Улф и вдигнах слушалката.

— Офисът на Ниро Улф, Арчи Гудуин е на телефона.

Чух женски глас:

— Добро утро. Мистър Джарет би искал да говори с мистър Улф.

— Добро утро. Моля дайте ми мистър Джарет.

— Там ли е мистър Улф?

— Да.

— Моля да се обади той.

— Слушайте. — Направих знак на Улф. — Миналия петък позвъних на мистър Макрей, за да разговаря с мистър Улф и ме принудихте да накарам мистър Улф да чака. Не може така всеки път. Свържете ме с мистър Джарет или ще затворя.

— Моля кажете ми името си.

— Арчи Гудуин.

— Моля почакайте на телефона, мистър Гудуин.

Засякох времето по часовника си — две минути и двайсет секунди. Улф беше вдигнал слушалката.

— На телефона е Юджийн Джарет. Ниро Улф?

— Моля почакайте, мистър Джарет — отвърнах аз.

Улф би трябвало да почака поне минута, но той мрази както да слуша, така и да говори по телефона.

— Аз съм Ниро Улф. Да, мистър Джарет?

— Получих писмото ви. Ще дойда към шест.

— Добре. Както споменавам в писмото, ще ви бъда признателен. Очаквам ви.

Двамата затвориха едновременно. Ето случай, при който прелюдията трае пет минути, а самият контакт — около десет секунди. В една статия от някакъв ерудит в неделния „Ню Йорк Таймс Магазин“, която прочетох през уикенда, се обясняваше защо именно сега живеем в епохата на мигновените комуникации.

В утринната поща имаше пет-шест писма, които изискваха или поне получиха внимание, но телефонът няколко пъти ни прекъсна — първо се обади Сол, който не беше открил нищо, после Фред, който беше намерил трима души и те бяха разпознали снимките, но без каквато и да е полза, и накрая Ори от Вашингтон, който беше проверил повечето имена и дати, посочени от Джарет и работеше върху останалите. Престоят в болницата през почти целия юли беше извън съмнение. Сигурно си мислите, че клиентката ни получаваше много малко срещу парите си — съгласен съм с вас. Прескочих до пощенската кутия на ъгъла и докато се върна, стана време за обяд. На път към трапезарията, Улф спомена нещо за мистър Креймър и го попитах дали се е обаждал. Отвърна ми, че е го е посетил в събота вечер без предупреждение.

Съжалих, че съм изпуснал срещата им, защото винаги си заслужава да чуете разговора между двамата. Наблюдавате изкуството да се съобщава много с малко думи, както и обратното. Затова като се върнахме пак в офиса след обяд, подхвърлих, че бих искал да знам какво е искал Креймър, а Улф изръмжа, че е искал онова, което винаги иска — информация, но той самият не казал нищо, което би ни помогнало. Облегнах се назад и кръстосах крак върху крак.

— Не съм броил, но най-малко хиляда пъти съм ви предавал дословно най-различни разговори. Не мога да ви накарам насила, защото вие ми плащате заплата, а не аз на вас, но бих могъл да ви помоля. Моля ви.

Крайчецът на устните му помръдна на около милиметър. За него това е широка усмивка.

— Паметта ми не отстъпва на твоята, Арчи.

— Значи няма да се напругате. Казах дословно.

— Чух. — Той ме изгледа накриво. — Ами... Мистър Креймър — отвори му Фриц — дойде малко след шест. Разменихме...

— Точният час?

— Аз не нося часовник като теб. Поздравихме се и той седна.

„Креймър: Къде е Гудуин?

Улф: Както виждате, няма го.

Креймър: Да. Съмнявам се дали ще се намери по-голям майстор на уклончивите отговори от вас. Затова ще ви задам друг въпрос. В събота, деветнайсети, преди седмица, Гудуин се е обадил на сержант Стебинс и го е разпитвал за един нещастен случай отпреди три месеца — неизвестен шофьор е прегазил една жена на име Елинър Деново: Наговорил някакви глупости — вие двамата сте били обсъждали престъпността. Миналия понеделник дойдох да питам Гудуин защо се е обадил на Стебинс. Каза ми, че не знае нищо за онази катастрофа, освен каквото е прочел във вестниците, същото се отнасяло и за вас, никой не се бил консултирал с вас по случая и единственият ви клиент е някакво момиче, което иска да намерите баща ѝ. Дайте ми името на това момиче. Щеше ми се и Гудуин да е тук. Къде е той?

Улф: Отсъства. Мистър Креймър. Може да ме разпитвате с този тон само когато задавате въпросите си служебно.

Креймър: Добре, ще ви задам един служебен въпрос. Щом като никой не се е обръщал към вас по онзи случай, защо предлагате петстотин долара за информация за Елинър Деново? Може да разглеждате въпросите ми за момичето и за Гудуин също като служебни. Той ме излъга.

Улф: Не. И сега мога да ви повторя думите му отпреди седмица. Ще ви ги повторя и това е самата истина. Аз...“

Той прекъсна разказа си и попита:

— Как, по дяволите, е разбрал, че обявата е от мен? Вдигнах ръце.

— Някой от някой вестник е направил услуга на някое ченге; Ако науча кой е, може да се оплачете на издателя.

— Пфу! Как ли не! Продължавам:

„Улф: ... и това е самата истина. Не разследвам случая е неизвестния шофьор. Интересът на клиентката ми към Елинър Деново

е свързан не със смъртта, а с живота ѝ. Би трябвало да сте разбрали това от обявата — в нея се иска информация не за последния ѝ ден, нито дори за последната година, а за един отдавна отминал период. Информацията...

Креймър: Коя е Карлота Вон?

Улф: Не сте в добра форма, мистър Креймър. От обявата става ясно, че Карлота Вон е или по-точно е била Елинър Деново. Информацията, предоставена ми от моята клиентка е конфиденциална и няма отношение към катастрофата.

Креймър: Вие не може да определяте това. Когато разследвам убийство, аз решавам какво има и какво няма отношение към случая.

Улф: Трябва ли да повтаряме вече казаното? Трябва ли пак да ви напомням, че докато събитията не ни дадат убедителен отговор, моята преценка, за която нося отговорност само аз, по нищо не отстъпва на вашата? Същото се отнася и за вашата преценка. Дали крия информация от служител на закона? Да. Свързана ли е с неговото разследване на едно престъпление? Не. Досега никога не сте ме накарали да променя това «не» на «да». Направете го и ще ме хванете натясно.

Креймър: Кълна се, че ще го направя. Някой ден ще ви хвана натясно.“

Улф помахна с ръка към вратата да ми покаже как изпраща Креймър.

— Другия път ще включа магнетофона. Въпроси?

Смених позата си и поразкърших рамене.

— Нямам въпроси. Само две забележки. Първо, струва ми се, че пропуснахте една-две думи, особено една, която той често употребява. Това е цензура, а вие сте против нея. Второ, около тази катастрофа има нещо по-особено и няма да е лошо да разберем какво е то. Креймър не би се заел лично с подобен случай отпреди три месеца, независимо дали вие се интересувате от жертвата, ако няма нещо особено. Може би е имало следа, която е изстинала — все едно, имало е нещо. Но както казахте, разследваме живота, а не смъртта ѝ. Благодаря за доклада. Задоволително.

Улф натисна звънеца за бира — два пъти късо, един път дълго.

Прекарах по-голямата част от следващите три часа без да открия почти нищо за Юджийн Джарет. Той не беше включен в „Кой кой е“ и

тъй като в офиса нямаше друг възможен източник на информация за него, излязох на разходка и тръгнах по сенчестата страна на улицата. В документацията на вестник „Газет“ намерих само четири изрезки за него. В двете, които си заслужаваше да препиша в бележника си, се споменаваха, че се е оженил за някоя си Адел Болдуин на 18 ноември 1951 и е станал вицепрезидент на „Сиборд Банк енд Тръст Къмпани“ през декември 1959. Лон Коен не знаеше абсолютно нищо за него, не знаеха и другите от „Газет“, които попита по телефона. На излизане спрях на шестнайсетия етаж да проверя дали са се получили още отговори на обявата — дадох ми две писма, които бяха като предишните.

От „Таймс“ взех още едно писмо с абсурдно съдържание, а в документацията липсваха сведения за Юджийн Джарет, освен банални факти като това, че е завършил Харвард в 1945 и е дал вечеря в чест на някого през 1963. Най-голям неуспех претърпях в градската библиотека, където се заинатих и стоях цял час. Няма да повярвате, но след толкова високопрофесионално разследване, когато се върнах в старата кафява къща малко преди шест, така и не разбрах дали вицепрезидентът на третата по големина банка в Ню Йорк има или няма деца. Това обаче е факт. Бях излязъл с мисълта, че трябва да се върна навреме, за да се кача в оранжерията и да информирам Улф за Джарет преди да пристигне, но не си струваше дори да му звъня по домофона. Той слезе в офиса и ми каза, че по външността на Юджийн Джарет ще научим повече за него, отколкото от данните, които съм събрал за цял следобед. На вратата се позвъни.

Не бях сгрешил. Отворих му, поканих го в офиса и го настаних в червеното кожено кресло. Поразгледах го и това, което разбрах, може би беше несъществено и маловажно, но поне сигурно. Ако от вицепрезидента на голяма банка се очаква да върши нещо, той не ставаше за този пост. По нищо не приличаше на баща си, най-малко по очите. И неговите бяха сивосини, но дори когато гледаше право във вас, изпитвахте чувството, че вижда нещо друго — може би кораб, с който иска да отплава нанякъде или красиво момиче в облаците. Аз самият не се отдавам често на фантазии и споменавам това, за да разберете въздействието на тези очи. Би било глупаво да очаквате от такъв човек да свърши някаква работа. Останалото беше горе-долу нормално — беше висок колкото мен, с широки рамене, обикновено

лице. Той седна, не обърна внимание нито на мен, нито на Улф и без да бърза огледа стаята. Явно килимът му хареса, но най-дълго задържа поглед върху глобуса над библиотеката. Малцина посетители са виждали толкова голям глобус — диаметърът му е деветдесет сантиметра.

Накрая се обърна към Улф и каза:

— Удивителна професия е вашата, мистър Улф. Хората идват при вас да получат отговор на някакъв въпрос — точно както някога са отивали при Питията в Делфи или при Кларийския пророк. Разбира се, вие не претендирате за гадателски способности. Само шарлатаните постъпват така. Какъв сте вие — учен или човек на изкуството? Улф се намръщи.

— Ако обичате, мистър Джарет, без етикети. Етикетите са за предметите, които хората правят, не за самите тях. И най-първобитният човек е прекалено сложен, за да му лепнете етикет. Вие имате ли определение за себе си?

— Не. Мога обаче да дам определение за всеки човек, чийто способности са съсредоточени върху една-единствена цел. Мога да сложа етикет на Шарл де Гол, на Робърт Уелч, на Стоукли Кармайкъл.

— Ако е така, не бързайте да ги лепите и си пригответе резерви.

— Нищо не е вечно, дори етикетът — поклати глава Джарет. — Няколко пъти променям етикета на баща си. Споменавам това, защото е уместно. Във вашето писмо за него пишете само, че Карлота Вон е била негова служителка, но Бърт Макрей ми разказа, че се ровите около него. Описа ми и как ви е приел. Спомена също, че се каните да се прехвърлите на мен. С удоволствие ще обсъдя баща си с вас — може би ще намерим по-добър етикет за него от този, който имам, но в писмото си ме питате за Карлота Вон. Първо, да свършим с мен. Мислили сте, че баща ми е баща на нейното дете, изправили сте се пред доказателства, че не е и сте решили, че аз съм бащата. Така ли е?

— Не съм „решил“. Допуснах, предположих, дори стигнах до такова заключение.

— Не е важно. Очаква ви второ разочарование. Когато Бърт Макрей ми съобщи за това в събота, а после като получих и писмото ви, реших да ви спестя време и разноски и разбира се да избегна неприятности за себе си, като ви кажа нещо, което много хора предполагат или допускат, но малцина знаят със сигурност. Съзнавах

обаче, че ако го чуete само от мен, няма да се успокоите, затова тази сутрин се обадох на моя лекар. Той се обърна към мен.

— Вие ли сте Арчи Гудуин?

Потвърдих. Той извади кожен портфейл от джоба си, измъкна визитна картичка, протегна ръка, аз се приближих до него и я взех. Думите „Д-р Джеймс Одел Уъртингтън“ изглеждаха като гравирани.

— Д-р Уъртингтън ще ви приеме утре в девет — каза Джарет. — Бъдете точен, той е много зает. Ще ви съобщи, че съм стерилен и винаги съм бил такъв. Уъртингтън се радва на отлична репутация и в никакъв случай не би я изложил на риск, като ви каже това, ако съществуваше и най-слаба вероятност да докажете, че не говори истината.

Джарет се обърна към Улф.

— В писмото искате информация за Карлота Вон.

Бях готов да му кажа да отиде да се гръмне. Улф вероятно изпитваше същото желание, но единственият видим признак беше, че започна да рисува кръгчета по бюрото с крайчеца на показалеца си.

— Доктор Уъртингтън познаваше ли ви през 1944? — попита Улф.

— Да. Беше един от лекарите, които се помъчиха да спасят майка ми. Той самият е интернист, а лечението ѝ поеа онколози, но майка ми имаше вяра в него. Питайте него, а не мен. — Тон махна с ръка. — Може да ми задавате всякакви въпроси за Карлота Вон, но се съмнявам, че знам нещо полезно за вас. Сменила е името си на Елинър Деново, има дъщеря, която сега е двайсет и две годишна и през тези двайсет и две години баща ми ѝ е изпращал чек за хиляда долара всеки месец, това ли е положението?

— Да.

— В такъв случай ми трябва нов етикет. Това е фантастично. Ни най-малко не съвпада с моята представа за него. Не че би избягал от отговорност — той има чувство за отговорност, но винаги сам решава кога носи отговорност за нещо и кога — не. Сигурен съм, че не би се чувствал отговорен, ако Карлота Вон, която и да е друга жена или десетки други жени са забременели от мен. Бърт Макрей смята, че става дума за изнудване, но греша. Немислимо е баща ми да се поддаде на изнудване заради каквото и да е. Много чудно! Научих от

Ейвъри Балу, че тази Елинър Деново е мъртва. На никого ли не е казала за какво е получавала парите?

— Приживе не. Но в писмо, което дъщеря ѝ е намерила след смъртта ѝ, пише: „Тези пари са от баща ти“ и по-нататък: „Тези пари пристигаха от баща ти“. Дватамата с мистър Гудуин не виждаме причини да се съмняваме в това.

— Фантастично! Невероятно! — Джарет присви очи, облегна се с лакти на креслото, почеса лявата си длан и после стана. — Не обичам да седя на едно място — обясни той, отиде до библиотеката, разгледа книгите, после глобуса и бавно го завъртя два пъти. Застана насред стаята, изгледа ме отгоре, сякаш бях красиво момиче в облаците и се обърна към Улф: — Знаете ли, в банката не правя нищо. Нямам представа от банковия бизнес. Но не ми плащат само защото баща ми притежава акции, които не иска да продаде. Казват, че имам интуиция. Не знам как да го нарека, ето нещо, което не мога да точно да определя, но понякога виждам това, което другите не забелязват. Никога не съм се мъчил да насилвам интуицията си, не бих го направил и в този случай, но сега повече от всякога искам да разбера истината. Защо баща ми е постъпил така?

Той се върна на червеното кожено кресло.

— Безсмислено е да ме питате каквото и да е за Карлота Вон. Бърт Макрей ми каза, че е забременяла през лятото на 1944. Установиха, че съм негоден за военна служба и цялото лято работих в един военен завод в Калифорния. Не знам нищо, което би могло да ви е от полза. — Той пак стана. — Елате да вечеряме заедно. — Погледна към мен. — Елате и вие. Понякога интуицията ми се усилва, когато до мен има други хора. Не знам защо.

— Съмнявам се — каза Улф, — дали ще е така, ако тези хора сме ние с мистър Гудуин. Ние сме в затруднено положение. Писах ви, че ще ви бъда признателен, ако ме посетите. Оттеглям думите си. Изобщо не съм ви признателен.

— Предполагам. — Той се обърна и се наклони да тръгне към вратата, но спря и ни погледна: — Вашето затруднено положение е нищо в сравнение с моето. Смятах, че имам ясна представа за баща си, а ето какво излезе. Ще получа прозрение — не знам кога, но ще получа, трябва да получа.

Минах покрай него, излязох в коридора и му отворих вратата, но той изобщо не ме забеляза. Върнах се в офиса и погледнах Улф, който седеше с наведена глава. В тази поза можеше да гледа възмутено глобуса само ако извърти очи нагоре. След десет секунди той вдигна глава и изръмжа:

— Сядай. Дявол да го вземе, знаеш, че обичам да гледам право пред себе си.

— Да. Искате ли да извадя дъската за дартс?

— Не. Колко сме изхарчили досега?

Ставаше опасно. Въпросът означаваше: ако върна аванса и се откажа, с колко съм вътре? Подобно нещо не се беше случвало често, но не беше немислимо. Тръгнах към стола си и седнах.

— Признавам — казах аз, — че никога не сме имали по-труден случай. Може да се окаже прекалено труден дори за вас, но защо да не почакаме, докато Юджийн получи интуитивно прозрение. Той ще го сподели с нас, ние ще го проверим и после ще съобщим на клиентката, а тя ще си помисли...

— Млъкни!

Това беше по-добре. Нямах да последва спор дали да не се откажем. Той се намръщи и попита:

— Отпада ли този нещастник?

Помислих си, че да наречеш един вицепрезидент на банка нещастник, само защото е стерилен, е удар под кръста.

— Да. Обзалагам се на каквото искате — отвърнах аз. — Разбира се, ще отида да се срещна с този доктор, но може отсега да го зачеркнем.

— Отпада ли и мистър Макрей?

Засмях се. Беше смешно, дори в такова безизходно положение.

— Следвам мисълта ви — казах аз. — Никога не сме обсъждали Макрей като възможност — разглеждахме само Джарет баща и син. Това ви дойде наум сега, докато изпращах онзи нещастник. Аз си помислих същото. Той е нашият единствен източник за факта, че чековете са от сметката на Сайръс М. Джарет. Нямаме друго потвърждение. Не е ли възможно всъщност да са били от сметката на Макрей? Разбира се. Не е ли възможно през лятото на 1944 година Карлота Вон да е забременяла от него? Разбира се. Но в такъв случай Джарет не е знаел нищо за тези пари — защо просто не ме изрита?

Магнах с ръка.

— Предадох ви разговора дума по дума. Джарет каза: „Тези чекове са в архива на «Сиборд Банк енд Тръст Къмпани»“. Кой ви каза за тях? Защо на другия ден, в четвъртък, името Карлота Вон — само името — се оказа достатъчно да ме приеме? Защо беше репетирал всички онези имена и дати от онова лято? Цялата му реакция, всичко, което каза... — Поклатих глава. — Чековете са от Сайръс М. Джарет. Тъй като разполагахте с цели две минути да обмислите възможността дали е Макрей, изненадан съм, че си правите труда да го споменете.

— Ти си виждал мистър Джарет, аз не съм.

— И нямам никакво желание да го виждам повече. Откажете се от Макрей.

— В такъв случай оставаме с празни ръце.

— Разполагаме със Сол, Фред и Ори. И с мен... О, да, извинете, разполагаме и с вас.

Той погледна книгата, която четеше — както винаги на бюрото пред него — вдигна я, пусна я и ме изгледа възмутено.

ГЛАВА 10

Шейсет и осем часа по-късно — в четвъртък следобед в три часа двамата с Улф седяхме в офиса и нямахме какво повече да си кажем. Все още знаехме само онова, което ни беше известно в понеделник вечер — при това бяхме общо петима детективи.

Но първо, да завършим с Юджийн Джарет. В 8:50 във вторник сутринта се качих с асансьора на десетия етаж в една сграда на Парк Авеню около Осемдесета улица, съобщих името си на секретарката и тя ме изпрати в широка старомодна стая с осем-девет маси и двайсетина стола, подредени до стената и заети от хора с недотам весел вид, но това не ме разстрои особено, защото на табелката пред вратата прочетох имената на четирима доктори. В 9:20 се появи друга жена. Покани ме да я последвам по коридора и отвори една врата. Вътре сивокос мъж с гъсти черни вежди и голяма изморена уста пишеше нещо на бюрото. Той ми кимна и посочи към стола, продължи да пише още няколко минути, после остави писалката и се обърна към мен. Попита ме дали се казвам Арчи Гудуин, потвърдих, той допълни, че тъй като информацията, която трябва да ми даде, е, поверителна, иска да е абсолютно сигурен...

Извадих портфейла си и му показах разни доказателства, той кимна и погледна часовника си.

— Вместихме ви в графика, защото мистър Джарет каза, че е спешно. Помоли ме да потвърдя казаното от него — че е стерилен и цял живот е бил такъв. Много добре, потвърждавам това. Вярно е.

— Ако нямате нищо против — отвърнах аз, — и ние искаме да сме абсолютно сигурни. От личен опит ли знаете това? Да не е от втора ръка?

— Не бих направил такова изявление, ако беше от втора ръка. Знам го като негов лекуващ лекар. От четири прегледа и редовни изследвания в продължение на седемнайсет години. Не само броят на сперматозоидите per se е прекалено малък, но и процентът на аномалните форми е твърде висок. Няма място за съмнение.

— Благодаря ви. От седемнайсет години — значи от 1950? А преди това? Например в 1944 година?

Той поклати глава.

— Изключително слабо вероятно. Бих допуснал такава възможност само при неопровержими доказателства. И дори тогава с известно колебание. Познавам семейството близо трийсет години, от 1940. Ако Юджийн Джарет е бил фертилен в 1944, то само някои инфекции — заушки е най-често срещаната биха могли да причинят сегашното му състояние, а той не е боледувал от такива. — Той погледна часовника си. — Мистър Джарет не спомена за какво е нужно всичко това. Направо смешно е, ако го съдят за бащинство. С удоволствие ще свидетелствувам в съда.

Поблагодарих му още веднъж и си тръгнах. Толкова за Юджийн Джарет. На път за къщи обаче се отбих в кабинета на доктор Волмър, къщата му е близо до нашата, и го разпитах за репутацията на доктор Джеймс Одел Уъртингтън, за броя на сперматозоидите, абнормалните форми и заушките и по този начин въпросът с Юджийн Джарет приключи. В сряда Ори се върна от Вашингтон с три изписани бележника със сведения от служебните архиви. Така приключихме и със Сайръс М. Джарет. Всички имена и дати, които Джарет ми беше изредил, съвпадаха и ако си беше взел един ден отпуск, за да прелети над Атлантическия океан по лична работа инкогнито, откъде ли беше намерил самолет през военно време?

В понеделник след вечеря прекарах няколко часа с клиентката. Новините, че истинското име на майка ѝ е Карлота Вон и произхожда от Уисконсин, не ѝ направиха силно впечатление — както отбеляза, познавала майка си откакто се помни. Не беше особено впечатлена и от факта, че двамата, Джарет отпадат от списъка на заподозрените — не се интересуваше от мъже, които не са ѝ бащи. Единственото, което искаше, беше да открие своя баща. Недвусмислено ѝ обясних, че вече не търсим под дърво и камък, а търсим подходящи дървета и камъни, и никой не знае колко време ще продължи това. Тя си спомни за баса, че ще открием баща ѝ за три дни, който ѝ бях предложил преди седмица и съжали, че не го е приела.

Сол и Фред продължиха да търсят камъни до вторник на обяд, когато получихме още седем отговора по обявата — три от тях заслужаваха един поглед. Сол се зае с писмото на някакъв обуцар от

Западна петдесети четвърта улица, който пишеше, че Карлота Вон му е била клиентка за няколко месеца през 1944. Беше се получило в „Дейли Нюз“. Сол отиде да се срещне с него, като занесе снимки на още шест млади жени — обуцарят беше разпознал Карлота Вон от пръв поглед. Не бил чувал нищо за никаква Елинър Деново, но помнел, че през лятото на 1944, Карлота Вон редовно носела обувките си при него за поправка и лъскане, защото през онзи август синът му загинал на фронта във Франция. Не можел да си спомни кога я видял за последен път, но му се струвало, че било в края на лятото или началото на есента. Беше почти сигурен, че не му е давала адреса си, но дори и да е било така, не го пазеше. Разбира се, сигурно е живеела наблизко и след като беше олекнал с петстотин долара, Сол се зае да проучва района.

Друго писмо — взех го от „Таймс“ — беше от някаква жена, която през 1944 била продавачка в „Олдмън“, а сега се намираще в старчески дом в Феърфийлд Каунти. Фред се зае с нея и установи, че спомените ѝ са доста смътни. Двайсет и четири часа по-късно той все още се мъчеше да разбере.

Откъде е знаела, че клиентката, която обслужила няколко пъти, се казва Карлота Вон, тъй като в магазина нямаше никакви следи от поръчки на това име. Но и тя беше посочила Карлота Вон сред седемте снимки, така че си получи петте стотачки.

Третият отговор, който изглеждаше достоверен — получи се в „Газет“ — беше от някакъв си Салваторе Мандзони. С него се заех аз. Работеше като келнер в „Сарди“ от петнайсет години. В 1944 бил келнер в ресторант „Гуфити“ на Източна четирийсет и шеста улица, който бил закрит в 1949, и Карлота Вон се хранела на една от масите му два-три пъти седмично в продължение на няколко месеца през 1944. Той я разпозна мигновено и знаеше, че се казва Карлота Вон, защото често си запазвала маса. Салваторе Мандзони беше истинско откритие и сигурно действително беше виждал бащата на Ейми не веднъж, а много пъти, тъй като Карлота Вон винаги идвала с мъж, при това един и същ.

Полазиха ме тръпки, като чух тези думи — господи, сега щеше да ми каже името! Само че не стана така. Не че Салваторе Мандзони не можеше да си го спомни. Просто не го Знаеше. Доколкото си спомняше, никога не била правена резервация на името на мъжа.

Възможно е някой друг да го е познавал, може би Джузепе Туфити, собственик и управител на ресторанта, но кой знае дали е жив. Ако накарате някой да ви опише човек, когото е видял миналата седмица, едва ли ще добиете ясна представа за външността му. От 1944 бяха изминали двайсет и три години, а Салваторе Мандзони беше виждал въпросния мъж главно седнал на маса, което е неблагоприятно. Научих следното: възраст — малко над трийсет. Ръст — около един и осемдесет. Тегло — около осемдесет килограма. Рамене може би широки, може би не толкова. Глава — малко по-голяма от средното. Лице — не кръгло, може би доста дълго; не бил светъл, може би имал лек тен. Коса — тъмнокастениява. Очи — кафяви (само предположение). Да, описа ми също така носа, устата, ушите и брадичката.

Ако по това описание наистина го виждате пред себе си, значи зрението ви е по-добро от моето. По описанието Джарет баща и син, и Бъртрам Макрей отпаднаха, но те вече така и така бяха извън играта. Бих искал да знам дали ще ви е интересно с какво се занимавахме през следващите четирийсет и осем часа, но се съмнявам, защото беше напълно безполезно. В сряда сутринта Сол, Фред и завърналият се от Вашингтон Ори се присъединиха към нас. Ако можехме да установим кой е бил кавалерът на Карлота Вон през онова лято на 1944, имаше вероятност двайсет на едно да намерим бащата на Ейми, за което ни беше наела и ние хвърлихме всички сили. Понякога детективската работа е приятна, но друг път от нея може да ви заболи не само главата, но също корема, гърба, краката и задника. Често е така. В този случай беше точно така.

Както вече казах, в четвъртък следобед в три часа двамата с Улф седяхме в офиса и няхахме какво повече да си кажем. Сол, Фред и Ори все още ровеха, но когато се върнеха да докладват, едва ли бихме изживели особено разочарование, защото не очаквахме нищо. Улф пиеше втората си бира от обяд насам, което превишаваше квотата му, а аз току-що се връщах от кухнята с чаша ирландско уиски като пияница, който иска да удави мъката си. Погледнах Улф — седеше със затворени очи и стиснати зъби.

— Ако се мъчите да сметнете с колко сте вътре, сумата е над три бона, без да броим моята заплата — казах аз.

Той поклати глава, но не отвори очи.

— Правя разни предположения. Допускам, че бащата на мис Деново е убил майка ѝ. По-лесно е да го намерим като убиец, отколкото като баща, тъй като той е баща от двайсет и две години, а убиец е станал само преди три месеца. Някакво скорошно събитие е дало мотив за убийството и най-вероятно това събитие е известно на Реймънд Торн или някой негов служител, който е бил тясно свързан с Елинър Деново. — Той отвори очи. — Ще започна от мистър Торн.

Поставих чашата с ирландското уиски на бюрото си.

— Боже мой! В по-задънена улица не сме попадали.

— Може би. Но седенето тук, час след час, ден след ден и безплодните доклади от теб, Сол, Фред и Ори се отразяват зле на апетита и небцето ми. Сутринта се наложи да чета една и съща страница два пъти. Това е непоносимо! Можеш ли да повикаш мистър Торн тук в шест часа?

— Мога да пробвам. Това спазъм ли е или сериозно?

— Не получавам спазми.

— Друг път ще си поговорим по въпроса. Сега имам едно предложение. Ако си спомняте, в понеделник следобед ви споменах, че Креймър не би се занимавал с катастрофа отпреди три месеца, ако няма някакъв особен момент. Може би ще е полезно да научим какъв е. Моля за разрешение да отида да го питам.

— Защо мислиш, че ще ти каже?

— Нека се доверим, ако позволите да ви цитирам, на моята интелигентност, направлявана от натрупания ми опит.

— Не може да му кажеш името на клиентката.

— Не, разбира се. Но след онази обява той сигурно вече го знае.

— Много добре. Първо, мистър Торн.

Отне ми почти час да стигна до Реймънд Торн, защото той се намираше някъде, където гледаше как телевизионните камери заснемат една продукция на Реймънд Торн. Когато най-после го открих, каза, Че едва ли ще успее за шест часа. Припомних му собствените му думи, че иска да помогне на Ейми с каквото може и той се съгласи да дойде в девет. Да намеря инспектор Креймър се оказа по-лесно и по-бързо. Креймър се намираше в кабинета си и желаше да ме приеме. Тъй като Улф беше вече в оранжерията, минах през кухнята да се обадя на Фриц, че излизам.

Ченгето, оглавяващо отдел „Убийства“ — Южен Ню Йорк сигурно би могло да си осигури по-голям кабинет, по-широко бюро и по-удобни столове за гости, отколкото обстановката на Западна двайсета улица, но Креймър не обичаше да променя нещата, с които е свикнал, включително старата филцова шапка — когато не е на главата му, винаги я слага на края на бюрото, въпреки че закачалката е само на една крачка. Седнах на дървения стол пред бюрото, докато той свърши с папката, която преглеждаше. Накрая я затвори и вдигна очи към мен.

— Нося ви страхотни новини. Ние работим по онзи случай с неизвестния шофьор. Мистър Улф си помисли, че трябва да ви съобщим, защото преди ви казахме друго.

Той се направи, че не си спомня и попита:

— Какъв случай?

— На 26 май 1967 една жена на име Елинър Деново пресичала Осемдесет и втора улица и...

— А, да. Значи работите по случая? Значи щом Улф иска да разбере нещо, изпраща теб! Да си гледа работата!

Кимнах:

— Значи щом искате да разберете какво иска да разбере Улф, ме приемате, когато сте зает. Няма да ви губя времето и ще отговарям на разумни въпроси. Онова, което ви казахме, беше истината и само истината — единственият ни клиент е и си остава една жена. Тя иска от нас да намерим баща ѝ, когото никога не е виждала. Не знае кой и какъв е бил той, нито какъв е сега, а желае да научи. Тръгнахме по три различни първокласни следи и претърпяхме пълен неуспех. След цели две седмици не разполагаме с нищо полезно нито за клиентката, нито за вас. Затова преди час мистър Улф реши, че е по-лесно, да открие убиец, отколкото баща, поради което бащата се превърна в убиец. Както ви е известно, обикновено мозъкът му не функционира по този начин, но в случая не става въпрос, за мозъка му, а за някакъв спазъм, макар да твърди, че не получава спазми. Единствената причина е, че започна да губи апетит и е отчаян, а в края на краищата той ми плаща и трябва му угаждам, когато ме изпраща с някаква задача. Бих искал да купя един факт. Ако има нещо интересно по онзи случай, което не е публикувано и ми го кажете неофициално, упълномощен съм да ви дам честната дума на мистър Улф, че щом открием някаква полезна за вас информация, ще ви я съобщим преди ние самите да се възползваме от

нея. Поне две минути предварително. Бих ви дал и моята честна дума, само че не съм сигурен дали според вас имам такава. Някакви въпроси?

Той вдигна слушалката, каза: „Кафе“, сложи я обратно и обърна стола си към мен, за да ме вижда без да извива дебелия си врат.

— Не сме се занимавали с Ейми Деново. Естествено след вашата обява разбрахме, че тя е клиентката на Улф, но измъкнахме всичко от нея още през юни. Историята с бащата е безполезна за нас, освен ако тя не го намери, а може би дори и тогава. Казваш, че не сте го открили?

— Нямаме и най-малка представа. Но вие вече говорихте с мен и с мистър Улф.

— Обадил си се на Стебинс. Много добре ти е известно, че щом забележа Улф да се навърта някъде, отдалече надушвам нещо гнило. Помислих си...

— Да му предам ли, че предизвиква у вае такава асоциация?

— В никакъв случай. Той има много недостатъци, но не трябва да приемаш думите ми буквално. Мислех си, че може да ми каже името на един човек, който пуши определена марка пури.

— Познавам един, който пуши пури „Монте Кристо“. Купува си ги на черно от домакина на един кораб.

— Да-да. Ще продължиш да се шегуваш дори когато те балсамират. Ако искаш да научиш неофициално един интересен факт, който досега премълчавахме, но дявол да го вземе, бихме могли да го разгласим и по телевизията, разполагаме с девет отпечатъка от пръстите на шофьора — шест от тях са първокласни.

Вратата се отвори, влезе униформен служител на реда и сложи стар, очукан дървен поднос върху бюрото на Креймър.

Креймър му кимна в знак на благодарност и наля кафе, а аз го попитах:

— Този нещастник не е ли чувал за съществуването на ръкавици?

— В колата не намерихме ръкавици. Отпред на пода имаше кожена кутия за пури. Извадил я е да си запали пура, докато е чакал на Второ авеню, но като видял Деново, захвърлил кутията на седалката...

Погледнах го учудено.

— Според вас е предумишлено убийство?.

Той отпи голяма глътка. Ако кафето е толкова горещо, аз го пия по-предпазливо.

— Според Улф — отвърна той, — не според мен. Правя му услуга, като реконструирам случая. Не ми пука как точно е оставил кутията, важното е, че разполагаме с нея. Само дето не можем да установим чий са отпечатъците — нито тук, нито във Вашингтон, нито в Лондон — никъде. В кутията имаше две пури „Бонита“ със златен етикет. Тъй като са ми известни номерата, на които е способен Улф, помислих си, че се кани да ме пита дали не искам да се запозная с един човек, който пуши пури „Бонита“ със златен етикет и си е загубил кутията. Той отпи глътка кафе.

— Ако кутията ви е под ръка — казах аз, — с удоволствие бих я разгледал, за да мога да я опиша на мистър Улф.

— В лабораторията е. Направена е от черен бокс, не е нова, но не е и много износена, отвътре има печат „Коруин де лукс“. Няма други белези. Няма нищо, по което да се намери притежателят.

— Дали собственичката на колата...

Вратата се отвори и влезе едно ченге. Креймър го попита какво има, а той отвърна, че еди-кой си сержант пристигнал с еди-кого си и аз станах. Все едно, въпросът ми щеше да е глупав. В този отдел работеха много добри детективи и все някой от тях със сигурност вече се беше сетил да попита собственичката на колата дали кутията за пури не е нейна.

ГЛАВА 11

Реймънд Торн закъсня с повече от половин час. Беше 9:40, когато се позвъни й му отворих, заведох го в офиса, представих го на Улф, кимнах към червеното кожено кресло, попитах го какво иска да пие и отидох в кухнята да изпълня поръчката — бренди и чаша вода.

Тримата мускетари докладваха по телефона, че както обикновено не са открили нищо, а аз им казах да дойдат в девет сутринта. Наричах ги така, защото веднъж Ори подхвърли, че са като тримата мускетари и се помъчихме да намерим по-подходяща дума. Пробвахме „тримата слухари“, „трите частни ченгета“, „тримата тайни агенти“, „тройката на Улф“, „трите куки“ и други. Накрая решихме, че никой от тези варианти не е подходящ и се спряхме на тримата мускетари. Те още не знаеха, че сега търсим не просто баща, но и убиец — запазих им това за сутринта, за да се наспят добре. На връщане от Двайсета улица потърсих пури „Бонита“ със златен етикет и ги намерих в третата будка, където попитах: Купих две за 65 цента и двамата с Улф ги разгледахме внимателно. Пурата „Бонита“ със златен етикет е дълга почти дванайсет сантиметра, средно дебела и средно заоблена в двата края. Продава се в целофанена опаковка, а на етикета пише „Златен етикет“, но липсва думата „Бонита“. Тя е изписана само на кутията. Запалях едната и дръпнах няколко пъти. Все пак никой от нас не можеше да претендира, че ако влезе в стая, където някой скоро е пушил пура, с готовност ще свидетелства под клетва, че става въпрос точно за „Бонита“ със златен етикет. Имаше вкус и миришеше на тютюн, което е повече, отколкото мога да твърдя за пурите на..., но пропускам името, защото може да прочете тези редове. Прибрах другата пура в чекмеджето и докладвах на Улф целия си разговор с Реймънд Торн отпреди десет дни, който дотогава не му бях предал дословно.

Първата забележка на Торн след глътка бренди беше, че от Улф в едър план на стола си и орхидеите, пръснати на бюрото пред него, би станал прекрасен едноминутен рекламен клип. Веднага добави, че той

самият не прави много реклами, но един негов приятел се занимава с това и ще излезе страхотен клип. Наложил се Улф да потърка устни с ръка, за да не изрече думите, които бяха на езика му. Торн щеше да му помогне да намери убиеца, поне така се надяваше.

— Приятелят ми с удоволствие ще дойде да поговори с вас — каза Торн.

— Това може да почака — отвърна Улф. — Много съм зает с поръчката, която изпълнявам в момента. От името на мис Деново ви благодаря, че дойдохте. Казаха, сте на мистър Гудуин, че не бихте могли да ни предоставите полезна информация, но често се случва човек да знае някакъв факт, без изобщо да осъзнава значението му. Веднъж разпитвах една млада жена в продължение на три дни за неща, които смяташе за несъществени дреболии и накрая се добрах до факт, уличаващ убиеца.

— Боя се, че не мога да ви отделя три дни. — Торн отпи глътка бренди и го задържа в устата си. — Този коняк е великолепен. Като стана дума за факти, явно сте знаели нещо, което не ми е известно. В онази обява... Предполагам, че обявата в „Таймс“ беше ваша?

— Да.

— В онази обява пишеше „известна като Елинър Деново“. Карлота еди-коя си, известна като Елинър Деново. Защо „известна като“, след като се казваше Деново по мъж? Името на дъщеря ѝ е Ейми Деново.

— Това е едно от усложненията, мистър Торн. Казаното от клиентката пред детектива, когото е наела, макар и да не представлява тайна от юридическа гледна точка, често е поверително.

— По телефона Гудуин каза, че имате затруднения.

— Направо се видяхме в чудо.

— Все още смятате, че е било предумишлено убийство?

— Мис Деново смята така, както мистър Гудуин ви каза преди десет дни. Дали аз съм на това мнение? Да, поради причини, които може да ви се сторят недостатъчни. Но това, че ви повикахме, не означава, че просто опипваме слепешком. Не е нереално да допуснем, че някое неотдавнашно събитие е станало повод за убийството, а вие сте чули или видели нещо, свързано по някакъв начин с това събитие. Как се обръщайте към нея, когато разговаряхте? Мисис Деново или Елинър?

— Елинър.

— Тогава и аз ще я наричам така. Колко души я наричаха Елинър?

— Ами... чакайте да си помисля... Трима... не, четирима. — Имената им?

— Вижте сега — Торн вдигна ръка, — това не само ще са несъществени дреболии, а направо глупости. Ще са нужни не три дни, а три седмици. Гудуин подхвърли, че може да е замесен някой от моята компания, а аз му казах, Че няма и най-слаба вероятност. Направо невъзможно е. Никой не беше в лични отношения с нея. Всъщност това се отнася и за мен. Често обядвахме или вечеряхме, а понякога дори закусвахме заедно, но си говорехме само по работа. — Той се обърна към мен. — Споменах ви колко бързо разбрах, че тя поставя дистанция между себе си и другите. — Той пак се обърна към Улф. — Разбира се, мога да ви кажа имената, но вярвайте ми, няма да стигнете доникъде.

— Не очаквам друго. В този род начинания често не стигате доникъде. Много добре, да пробваме по друг начин. Кога и къде видяхте Елинър за последен път?

— Онзи петък, към обяд, в студиото. Заминавах със самолет за Калифорния по работа — да се срещна с един сценарист, който ми трябваше.

— В кое студио?

— В моето, разбира се.

— Тя спомена ли какво мисли да прави вечерта?

— Да. Говорихме за това. Щеше да гледа една предварителна прожекция, за да види един актьор, когото се канехме да наемем.

— Предварителна прожекция къде? В някое кино ли?

— Не. В студиото в Бронкс. Затова взе колата си. Разбира се, съобщих всичко това на полицията. Казаха, че си е тръгнала от студиото малко след десет вечерта и според мен сигурно е искала да покара из града. Често го правеше. Твърдеше, че я успокоява. Никога не съм я виждал истински спокойна.

— Кой отиде на прожекцията с нея?

— Никой. — Торн изпразни чашата си, сложи я на масичката, посегна към бутилката и дръпна ръка назад. — Този коняк е великолепен.

— Налейте си. Останали са ми девет бутилки. Да започнем от онзи петък и ще вървим назад. Колко време бяхте с Елинър онази сутрин?

— Не много. Имахме съвещание, но някой дойде и се наложи да излезе. После...

— Кой дойде?

— Една жена от рекламната агенция относно някаква подмяна, която не се харесала на клиента им. Нещо съвсем обикновено. Клиентите на рекламните агенции никога нищо не харесват. После аз ѝ продиктувах едни бележки. Разбира се и двамата имахме секретарки, но тя все още стенографираше, а и като ѝ диктувах, се получаваше по-добре. Тя беше изключителна жена. Имаше предложения за два, три, четири пъти по-висока заплата, отколкото при мен — от рекламни агенции и фирми за връзки с обществеността, но отказваше на всички.

— Защо?

— Не знам. Според мен главно защото бяха големи компании, а на нея ѝ харесваше пълната свобода, която имаше при мен.

— Ако ви помоля да повторите всичко, което сте я чули да казва онази сутрин, бихте ли могли?

— Боже мой, не! Все едно, беше свързано само с работата. Едва ли би могло да има нещо, което да подсказва какво ще ѝ се случи вечерта. Разбирате ли, вероятно бих могъл да ви помогна повече, ако знаех защо според вас е било предумишлено убийство. Гудуин ми каза, че Ейми го знаела по интуиция. Този тип катастрофи с неизвестни шофьори много си приличат.

— Да. Бих искал да мога да ви отговоря, мистър Торн, най-малкото в знак на благодарност от страна на мис Деново заради готовността ви да ми помогнете, но не мога да разкривам информация, която полицията държи в тайна. Само преди пет часа един висш полицейски служител, разисквайки тази катастрофа с мистър Гудуин, заяви: „Той си запалил пура, докато чакал на Второ авеню и тя се появила“. Стига да можех да ви кажа нещо повече, щях да го сторя. Налейте си бренди. Арчи, моля те, за мен бира.

Това беше добър пример как да лъжете, като се придържате към истината. Абсолютно вярно беше, че не можеше, а и не биваше да разкрива информация, която полицията държи в тайна. Вярно беше и

това, че ми го е казал един висш полицейски служител. По този начин от две истини се получи една чиста лъжа.

Това обаче беше единствената му лъжа през тези четири дълги часа, които Торн прекара в червеното кожено кресло и изпи почти половин бутилка великолепен коняк. Съмнявам се дали съзнаваше колко хубав е конякът — веднъж един човек предложи на Улф петдесет долара за една бутилка.

Четирите часа се проточиха до един и половина след полунощ. Стана петък сутринта, а брендито предизвиква у Торн пристъпи на приказливост, накара го да загуби представа за време и също като че ли поосвежи паметта му, което беше щастливо обстоятелство. Спомняше си четвъртък малко по-добре отколкото петък и докато стигнат до понеделник, паметта му толкова се подобри, че го заподозрях. В един момент беше споменал, че е работил като сценарист, така че имаше развито въображение.

Но Торн не си беше измислил онова, което ме разсъни. Не беше като гръм от ясно небе и за малко нямаше да обърна внимание. Седях и слушах несъществени подробности вече над три часа, минаваше полунощ. Бях прикрил поне десетина прозявки и пиех мляко, а не бренди. Те говореха за случилото се в понеделник може би вече двайсет минути и бяха стигнали до момента, когато Торн и Елинър излизат да обядват с някого. Торн описваше как секретарката спряла Елинър да ѝ съобщи, че Флойд Ванс пак е идвал и се е наложило да го заплаши, че ще извика полиция, ако не си тръгне. Секретарката каза, че може би я чака навън в коридора. Елинър ѝ поблагодарила и излезли. Естествено Улф попита кой е Флойд Ванс, но Торн не знаеше нищо за него — сигурно някакъв луд, с идея за филм, за която според него големите компании ще, платят един милион. Такива с лопата да ги ринеш.

Както казах, за малко нямаше да обърна внимание. Сетих се миг по-късно, докато се мъчех да овладеея мускулите на лицето си и да сподавя поредната прозявка, и направих грешка. Прозявката ми секна и отворих широко уста. Първата грешка повлече след себе си втора, както често става. Предпочитах Торн да не разбере, че ни е съобщил факт, който може би е важен, затова се помъчих да не променям поведението си от последния час — да се правя на по-буден и съсредоточен, отколкото бях — и преиграх. Ако той самият беше буден

и съсредоточен, щеше да забележи. Но той беше изпаднал в пристъп на приказливост и нямаше да му направи впечатление дори ако започнех да си мърдам ушите.

Улф обаче забеляза и само по тази причина се отказа от разпита, който иначе щеше да продължи или цяла нощ, или докато Торн капне от умора. Така че беше едва един и половина и бяха стигнали само до средата на понеделник следобед, когато Улф погледна часовника си, заяви, че е прекалено изморен, за да продължи, а сигурно и Торн се чувства по същия начин. Мис Деново щяла да е дълбоко признателна за помощта му, а с мистър Гудуин щели да си помислят дали в предоставените от него сведения се съдържат някакви улики. Тъй като той си помогна с две ръце да стане от креслото, помислих, че ще се наложи да го подкрепям по стъпалата пред къщата, а може би дори трябва да взема колата и да го закарам вкъщи, но той се справи. По коридора залитна и се подпря на стената, а пред вратата спря, разкърши рамене, пое дълбоко въздух, но успя да стигне до тротоара без никакви неприятности. Наблюдавах го, докато се отдалечи на около трийсет крачки. Добре.

Като се върнах в офиса, Улф изръмжа:

— Ти усети нещо. Какво?

Отидох до бюрото си и седнах.

— Би ми доставило най-голямо удоволствие да усетя нещо, което сте пропуснали, но в този случай не мога да претендирам затова. Според мен ребата започва да кълве. Не знам дали става въпрос за бащата, убиеца или може би и двете, но струва ми се ребата кълве. Миналата неделя на вилата на мис Роуън дойдоха трима души, които нито бяхме канили, нито чакахме. Двамата бяха нейни приятели — е, познати, виждал съм ги там и преди. Имат къща на половин час път. Третият беше техен гост за уикенда — мъж, казва се Флойд Ванс. Разбрал, че Арчи Гудуин често прекарва уикенда при Лили Роуън и ги убедил да дойдат, защото искал да се запознае с мен. От онова, което каза, разбрах, че всъщност иска да се запознае с вас. Представи се за консултант по връзки с обществеността. Каза, че ако има някой, който се нуждае от специалист за изграждането на имиджа си, то това е частният детектив и той би искал да разработи и да ви предложи проект. Ако работим по някакъв случай и му разкажа какъв е, би могъл да го използва като основа за проекта. Естествено, при тези думи се

вгледах по-внимателно в него и наострих уши, но накрая реших, че само се мъчи да хване поредния нещастен клиент. Сега искрено се надявам, че съм се лъгал. Две забележки. Първо, вероятно много малко хора се казват Флойд Ванс. Второ, като имам предвид, че са изминали двайсет и три години, той отговаря прекрасно на описанието на Салваторе Мандзони.

— Пие ми се бира — каза Улф.

— Вече изпихте две бутилки повече и е почти два часа.

— Задоволително — отвърна той, като не се разбра дали имаше предвид бирата или евентуалния улов. Хвана се за края на бюрото, за да бутне стола назад, изправи се и тръгна към коридора. За секунда си помислих, че отива да си легне с мисълта за улова, но сви наляво. Отиваше за бира. Върна се с бутилка и чаша в едната ръка и чаша за коняк в другата. Постави бирата и чашата на бюрото си, взе коняка от масичката и ми наля две унции.

— Лесно можеше да го пропуснеш — каза той, върна се на стола си, отвори бирата и си наля.

Разклатих брентито в чашата и отвърнах:

— За малко щях да го пропусна. Ако е само съвпадение, ще се откажа завинаги да работя като детектив. Така или иначе, скоро ще разберем. Най-бързият и най-лесният начин ще е да накараме Салваторе Мандзони да хвърли един поглед на специалиста по връзки с обществеността. Но двайсет и три години са много време и може да не установим нищо. Разбира се, секретарката на Торн би могла да каже със сигурност дали през онзи майски ден е изхвърлила именно този Флойд Ванс, но това само би доказало, че рибата наистина кълве.

Вдигнах чашата и ударих една здрава глътка. Улф изчака пяната да спадне точно до необходимото ниво и отпи.

— Отпечатъците — казах аз.

— Да — отвърна Улф.

— Взимаме неговите, даваме ги на Креймър и каквото стане.

— Не. — Той облиза пяната от устните си. — Ако съвпадат, ще си имаме неприятности. Мистър Креймър ще намери убиеца, но на нас ни трябва баща, а той ще е затворен и недостижим. Спомена, че искал да се запознае с мен?

— Да. Ако е той, всъщност е искал да разбере дали сме стигнали донякъде и докъде. Как е научил, че се занимаваме с това, е друг

въпрос, но не е нужно да търсим отговор. Естествено мога да го доведа тук, но какво от това? Мислите ли, че ще получите от него някаква полезна информация, без да се издадете, че го подозирате? Според мен, едва ли. Със секретарката на Торн има същия риск. Тя може да му каже.

Улф си наля бира, облегна се назад, затвори очи и започна да мърда устни напред-назад. Това беше ново и досега не се беше случвало. Упражнението за устните, облягането, затворените очи са нещо обикновено, което означава, че работи, при това с всички сили и е забранено да го прекъсвам. Но за първи път цялото представление започваше, след като току-що си е налял бира и как ли щеше да се справи? Как щеше да разбере със затворени очи кога пяната ще стигне до необходимото ниво? Боже мой, успя! Когато пяната спадна, така че като отпива да покрива само устните му, той отвори очи, посегна към чашата, отпи, постави я на бюрото, облегна се, затвори очи, облиза се и пак започна да мърда устни напред-назад. Реших, че сигурно е тренирал, докато ме е нямало.

Обикновено засичам времето на представлението с устните, тъй като няма какво друго да правя освен да се мъча да отгатна какъв ще е резултатът. Този път продължи три минути и десет секунди. Той отвори очи, изправи се и попита:

— Ще дойдат в девет, нали? Потвърдих.

— Допускам, че човек, който се занимава с връзки с обществеността, има адрес и офис.

Взех телефонния указател на Манхатън и намерих страницата.

— Лексингтън Авеню № 490. Не е най-доброто място. Би трябвало да е на Медисън Авеню.

— Кажи им да проучат миналото му и особено 1944 година, но без да рискуват да ги усети. За Сол и Фред това не е проблем, но както винаги Ори трябва да бъде изрично предупреден.

— Добре. — Бях изпил коняка си по време на представлението с устните и когато бутна стола си назад, отидох да си наля още една глътка. Може би щеше да ме приспи няколко секунди по-бързо.

ГЛАВА 12

Не беше муха. Мухите не издават такъв звук. Комар? Не. Беше прекалено силно. Какво по... А, домофонът, разбира се! Отворих едното си око, пресегнах се, вдигнах слушалката и казах:

— Да?

Чух гласът на Фриц:

— Добро утро, Арчи. Иска да отидеш при него.

Погледнах възмутено часовника на нощното шкафче. Осъзнах, че наистина показва осем и двайсет и пет и скочих от леглото. По-късно щях да установя дали съм забравил да го включа или е звънял и не е успял да ме събуди. Призовах на помощ волята си, почаках да задейства, успях да се изправя на крака, насочих всичките си усилия да намеря вратата и излязох.

Стаята на Улф е над кухнята от задната страна на къщата — през зимата там винаги е слънчево. Вратата беше отворена. Влязох безшумно, защото бях бос и го заварих на масата. Беше разгърнал „Таймс“ и си топеше соса от яйцата au beurre poir с късче препечена филия. Покашлях се, той първо лапна залька и чак тогава ме погледна.

— Живеем в объркано време — заявих аз.

Той се намръщи:

— Нямам навик да си служа с цитати, дори да са от Шекспир — същото се отнася и за теб.

— Мис Роуън понякога използва цитати и този й харесва.

Както виждате, вече не се движа по лятно време. Явно вие още не сте си преместили часовника един час назад.

Той беше облечен с хубава чиста жълта риза на ситни кафяви райета, кафява вратовръзка и кафяв летен, дискретно раиран костюм. В оранжерията щеше да свали сакото и да си сложи престилка. Преглътна залька си и каза:

— Почти девет часът е.

— Да, но по лятно време. Ще ги инструктирам, докато закузвам.

— Само Сол. Няма да рискуваме с Фред и Ори. Кажете им да са на разположение. Дватама със Сол ще решите какво ще правите. Другите може да ви потърпят по-късно. Първо, замесен ли е той? Ако отговорът е да, дали е само убиец С мотив, и в такъв случай не ни интересува, или е и бащата? Не можем да си губим времето и да харчим парите на клиентката, само за да намерим престъпник за мистър Креймър. — Той пак натопи парченце препечен хляб в соса си.

— Започвам да се събуждам — казах аз. — Или ми идват разни идеи на сън. Снощи споменах, че не е нужно да отговаряме на въпроса откъде знае, че сме по следите му, но ако той е бащата, това може би е важно. Ако е бащата, между него и Сайръс Джарет има някаква връзка, иначе защо Джарет е изпращал чековете? А ако Джарет му е казал, че Ниро Улф се мъчи да намери бащата и ако той е същевременно и убиецът, какво ще стане с мис Деново? Може да загубим клиентката си. Не вярвам да искате да се повтори случая със Саймън Джейкъбс, поне аз не искам. Предлагам да я извадим от обръщение.

— Ами Фриц? — попита Улф и направи кисела физиономия. Това той нарича плоски приказки. Вярно е, че когато по съображения за сигурност се налага да приемаме в къщата жени, които спят и се хранят в южната стая над стаята на Улф, Фриц никога не може да скрие колко му е неприятно. Улф не се и опитва.

— Съзнавам — казах аз, — че ако пак направим такова нещо, Фриц може да напусне. Възможно е и вие да си отидете. Затова не предлагам да я доведем тук. Тя прекарва по-голямата част от деня при мис Роуън и би могла да спи там, докато го хванем или се откажем. Мис Роуън има две свободни стаи. Ще уредя това. Нещо друго?

Той отговори, че няма друго, а аз се качих пак в стаята си, за да свърша за десет минути това, което обикновено ми отнема трийсет. Докато се добера до кухнята, отбивайки се първо в офиса да кажа на Фред и Ори, че двамата със Сол ще се насочим по една следа й може да ни потърпят по-късно, мъглата в главата ми беше започнала да се разсейва.

От детектива се изисква да вниква в хора и събития, но отдавна се бях отказал да разгадая Фриц, затова изобщо не се помъчих да си обясня откъде е разбрал, че Фред и Ори ще си тръгват, а Сол ще остане. Той знае, че Сол обича яйца au beurre noir и беше приготвил два стола и прибори за двама на моята маса. Сол отиде до печката да го

гледа как вади от горещия бульон яйцата, после ги полива със запърженото масло, и каза, че се е опитвал стотици пъти, но никога не успява да постигне същия вкус. Докато закусвахме, аз му описах Флойд Ванс и различните хипотези. Преместихме се да прием втората чаша кафе в офиса и да обсъдим начините и средствата. Улф беше казал, че първият въпрос е дали Ванс е замесен, но Сол се съгласи с мен, че няма да ни навреди, ако приемем това за Сигурно и действваме нататък. Съгласи се също, че ще е полезно да му хвърли един поглед, а аз взех телефона и набрах номера на адвокатата Натаниъл Паркър.

— Да, Арчи. — Харесвам начина, по който Паркър произнася тези думи. Той знае, че поръчките на Улф са интересни, но може да се окажат трудни и деликатни, затова „Да, Арчи“ звучи полурадостно, полутъжно. Съобщих му, че този път няма нищо особено.

— Нещо съвсем дребно. Един човек на име Флойд Ванс има офис на Лексингтън Авеню № 490. Той е консултант — не по правни въпроси, а по връзки с обществеността, което, както знаете, е много по-нова професия. Дребното нещо е да му се обадите и да му кажете, че има клиент, който се кани да го наеме и искате да изпратите един човек да поговори с него. Името му е Сол Панцър, а способностите му са ви известни. Може да го посети по всяко време — колкото по-скоро, толкова по-добре. Аз излизам, но Сол ще чака да му позвъните тук. Записахте ли името — Флойд Ванс?

— Записах го. А ако поиска повече подробности?

— Не сте готов да му дадете такива.

— Добре казано. Наистина не съм. Предайте моите почитания на гения.

Той не се шегуваше, но знаеше, че ми е известно какво точно би добавил под формата на дълга забележка след тези думи. Набрах друг познат номер да помоля за друга услуга и после се качих в стаята си да се обръсна и преоблека. Десетте минути преди закуска не ми бяха стигнали.

Беше много горещо, за да ходя пеш две мили до Източна шейсет и трета улица, а и бях казал на Лили, че ще пристигна към единайсет и трийсет. Натиснах звънеца пет минути по-рано и леко се изненадах, че ми отвори Мими. Когато съм споменал точен час, почти винаги ме посреща Лили, според мен защото си е внушила, че не е редно прислужницата да отваря на мъж, който има ключ. Никога не съм се

мъчил да разбере откъде ѝ е дошла тази идея. Чуждите идеи не са моя работа, стига да не ми пречат. После преживях втора лека изненада. По телефона бях казал на Лили, че искам да видя както нея, така и мис Деново, но все пак беше странно, че са на терасата по това време с кана изстуден чай, вместо да са вътре и да работят. В апартамента имаше климатична инсталация. Дали Лили наистина все още... Какво ме интересуваше? Идвах по работа. Преместих един стол между тях, седнах, приех предложението ми чай с лимон и мента и казах:

— Извинете ме за лошите обноски. Предстои ми труден ден. — Обърнах се към Лили. — Работим по един проблем на мис Деново. Занимаваме се с това от...

— Арчи! Недей!

В този случай чуждите идеи ми пречеха.

— Сега говоря аз! — казах отчетливо и продължих. — Работата е много лична и Ейми не иска никой да знае за това, дори ти. Фактът, че ми се доверява в такава степен и ми говори на „ти“ ме изпълва с гордост и удоволствие, но относно проблема ѝ ще спомена само едно — тя няма вина за него. Причината са други хора — тя просто иска да го разреши. Дойде при Ниро Улф точно преди две седмици.

— Защо... — започна Ейми и спря.

Лили ми се усмихна.

— Оле, Ескамильо! — извика тя и ми прати една въздушна целувка.

— Снощи имаше развитие — казах на Ейми. — Тъй като мис Роуън е тук, не мога да ти разкажа подробностите, пък и на този етап не бих го сторил. Но сега вече имаме доста сериозни основания да предполагаме, че смъртта на майка ти не се дължи на случайна автомобилна злополука, а на предумишлено убийство, и ако е така, възможно е той да има планове и за тебе. Ние не знаем...

— Той? Кой е той?

— Сигурно никога не си чувала името, което предизвика интереса ни и няма да го научиш сега. Ние не знаем какъв мотив е имал да убие майка ти, нито дали има мотив за теб, но веднъж в подобна ситуация направихме сериозна грешка, а Веднъж стига. — Обърнах се към Лили: — Може ли да остане тук? Наистина да остане. Да не излиза дори в антрето. На терасата може. Той едва ли има хеликоптер. Докато научим повече, отколкото знаем сега. Може би

само за два-три дни, но може да е и за две-три седмици. Бихте могли да свършите много работа по книгата.

— Защо не? — отвърна Лили. — Разбира се. Ейми присви очи към мен и се намръщи.

— Не може просто да ми кажеш. — Тя погледна Лили. — Ако не възразявате, мис Роуън, искам да го попитам нещо. Искам да кажа, насаме.

— Нямам нищо против — каза Лили, — но аз го познавам по-добре от теб. Сега той работи. Когато се забавлява, най-често е прекрасен. Но когато работи става невъзможен. Вече каза, че няма да ти даде никакви подробности, но щом искаш да опиташ, не възразявам.

— Аз обаче възразявам — отвърнах. — Имам да свърша някои неща, а й няма нищо, което бих могъл или бих искал да ти кажа. Новото развитие може и да не доведе до нищо, но първо трябва да се уверя в това. — Станах. — Отиди вкъщи да си вземеш нещата, но не се бави. — На Лили казах: — Стандартната тарифа за бодигард е шест долара на час, но трябва да извадиш часовете, през които работите върху книгата.

— Може ли да я взема извън Ню Йорк през уикенда?

— Не. Има слаба вероятност да ни потрябва.

— Не си изпи чая.

— А съм много жаден.

Вдигнах чашата, отпих две-три глътки, целунах я по челото и си тръгнах.

Скоро ще настъпи денят, може би след година-две, може би след пет, когато вече няма да мога да пиша и публикувам тези хроники. Няма да има какво да разказвам, защото ще е почти невъзможно да се придвижвам из Ню Йорк, детективската работа ще бъде сведена до телефонни разговори и пътуване, пеш, а при това положение, какво ли би открил който и да е, детектив? Онзи петък Таксито измина четирите мили от Из-? точна шейсет и трета улица до сградата, където Нюйоркската телефонна компания съхранява архива си от стари телефонни указатели, които предоставя на разположение на интересуващите се, за цели четирийсет и девет минути. Щом обаче се добрах дотам, само за пет минути научих, че „Ванс, Флойд“ фигурира в указателя на Манхатън за 1944 и адресът му е бил Източна трийсет й

девета № 10. Сигурно е бил служебен адрес, тъй като в този район няма жилищни сгради. Това беше задоволително по две причини — първо, бил е в Ню Йорк през 1944 и второ, от офиса си е можел да стигне пеш за обяд или вечеря до ресторант „Туфити“ на Източна четирийсет и шеста улица. Естествено следващата стъпка беше да хвърля един поглед на Източна трийсет и девета № 10, но се налагаше да поотложва това, защото Сол щеше да дойде да обядваме и да се съвещаваме. Точно когато таксито зави от Девето авеню по Трийсет и пета улица го видях да слиза от друго такси, спряло на сред улицата пред старата кафява къща.

През следващия час на масата в трапезарията получих храна както за стомаха, така и за духа. За стомаха — пай с дреболии и бадеми и студен пудинг от зелени царевички. За духа — дискусия по въпроса дали музиката — която и да е музика — има или би могла да има някакво интелектуално съдържание. Улф каза не, Сол каза да. Подкрепих Сол не само защото тежи едва наполовината на Улф, но и защото някои от доводите му наистина ми харесаха. Неотдавна една вечер у тях, докато чакахме другите за покер, той ни изсвири на пианото една пиеса — струва ми се, Дебюси — и Лон спомена нещо за интелектуалната ѝ сила, а Сол отвърна, че музиката няма интелектуална сила. Както каза една жена на папагала си, всичко зависи от това с кого говориш. След обяд в офиса информирах Улф как сме решили да действваме със Сол, предадох му телефонните си разговори с Натаниъл Паркър и Лили и после докладвах:

— Свърших едно нещо и научих друго. Уредих клиентката да остане в апартамента на мис Роуън до второ нареждане, а научих, че през 1944 Флойд Ванс е имал телефон в офис на Източна трийсет и девета № 10. Нямах време да отида на оглед, но знам, че старите постройки от южната страна още стоят. Ако Сол няма никаква по-добра идея, ще започнем атаката оттам.

Улф погледна към Сол.

— Никакви идеи нямам, дори и лоши. — отвърна Сол. — Винаги е от полза да видиш заподозрения, но Арчи вече го е виждал, така че едва ли ще ви кажа нищо ново — прегърбен тип на средна възраст, който може би е изглеждал много добре преди двайсет и три години. Има две стаички — в едната седи той, а в другата една силно начервена блондинка. Попитах го за бившите и настоящите му

клиенти, но той или нямаше с какво да се похвали, или не искаше. Разбира се, пожела да му кажа кой е клиентът на Паркър, което беше естествено, но ме притисна повече, отколкото трябваше. Почти нищо не научих и за малко да направя грешка. Щях да го попитам дали е имал сред клиентите си някой телевизионен продуцент, но, разбира се, не го попитах. Като отивах натам, се чудех дали ще е възможно да откъсна предмет с ясни отпечатащи от пръстите му, но той остана през цялото време с мен в стаичката. Ако заключва вратата, когато излиза, това няма да е проблем. Бравата е обикновен „Уингейт“. Всеки от нас с Арчи би могъл да я отключи със затворени очи.

Улф поклати глава:

— Сега не ни трябват отпечатащи. Евентуално по-късно.

— Знам, но си помислих, че ще е приятно да ги имаме. Казвам го единствено, защото далеч не мога да предложа нещо като откритието на Арчи — онзи адрес от 1944. — Сол погледна към мен. — По лятното време работният ден все още не е свършил. — Той се изправи и каза: — Хайде да тръгваме, ще направиш плана в движение.

Като двама физически здрави, интелигентни, професионално подготвени хора, ние със Сол постигнахме много през следващите два дни. Той се подстрига — това в събота или неделя през лятото е истински подвиг за човек, който живее в центъра на Манхатън. Забелязах това, когато се видяхме в понеделник сутринта. Що се отнася до мен, аз пропилях 23.85\$ от парите на клиентката за таксите й бакшиши в събота от десет сутринта до седем вечерта — също истински подвиг. На Източна трийсет и девета улица, само през три врати от номер десет, имаше ресторант с дълъг бар — казваше се „Дуайър“, а съдържателят му ми съобщи, че съществува от трийсет години. Той самият бил там от деветнайсет, което означаваше едва от 1948, но знаеше името на предшественика си и имаше адреса му. Казваше се Хърман Готшалк и живееше в Бронкс. Девет часа се мъчих да го намеря, за да му покажа снимки на седем млади жени.

Това не беше от глупост — дължеше се просто на отчаяние. Разбира се, най-подходящото място да намерите човек, когото да разпитате за наемателите и честите посетители в някоя сграда през четирийсет и четвърта година, е самата сграда, но ние със Сол направихме доста подробни проучвания в петък следобед. Човекът, който обслужваше асансьора, и техникът работеха там едва от четири

години. Изключение правеше портиерът, който беше постъпил в 1961, скоро след като сградата била купена от сегашния собственик. Той каза на Сол, че предшественикът му се е задържал само пет години. Не знаеше нито името на предишния собственик, нито на агента по продажбата. Сигурен беше обаче, че никой от сегашните наематели не е там от двайсет и три години. В офиса на Корпорацията за недвижими имоти „Ийст енд Уест“ на Трето авеню, която даваше под наем сградата сега, единственият дежурен персонал в събота сутрин се състоеше от някакво момиче, чиято майка навремето е трябвало да я накара насила да носи шина на зъбите и старец със стъкло Око, който също не знаеше името на предишния собственик.

В неделя отбелязах друго постижение. Заведох Лили Роуън и Ейми Деново на два мача в Шей Стейдиъм и върнах клиентката цяла и невредима.

В понеделник сутринта посетих пак корпорацията за недвижими имоти „Ийст енд Уест“. Една жена със слънчеви изгаряния ми даде името на предишните агенти — „Кофман Мениджмънт Къмпани“, а в офиса им на Четирийсет и втора улица имахме късмет — намерихме интелигентен и активен младеж, който вярваше в доброто обслужване. Той се рови половин час в старите папки. Човекът, който бил портиер на Източна трийсет и девета № 10 през 1944 година, на име Уилям Полк, беше умрял в 1962. Имената на обслужващия персонал не бяха записани, но намерихме пълен списък на наемателите за 1944 — общо двайсет и двама, включително Флойд Ванс, и го преписахме. Интелигентният младеж каза, че в „Кофман Мениджмънт Къмпани“ няма човек, който да работи от двайсет и три години. Бърнард Кофман, който създал компанията; — умрял. Със Сол си разделихме списъка на наемателите и всеки се зае със своята половина. Бих могъл да ви дам подробно описание на първите четирима, но това не е трактат по икономика или социология. Просветлението настъпи, когато стигнах до петия, малко преди пет часа следобед. Казваше се Дороти Себър, петдесетгодишна жена с посивяла коса и сини очи, неотстъпваща по интелигентност на младежа от „Кофман Мениджмънт Къмпани“, която ръководеше и вероятно притежаваше фирмата „Себър“ за доставки по домовете в един офис на десетия етаж на Рокефелър Сентър. Тя имаше много работа. Четирийсетте минути, които прекарах с нея, щяха да са не повече от двайсет, ако телефонът не ни беше прекъсвал няколко

пъти. Едва ли щях да се добера лесно до нея, ако не я бях предупредил, че искам да питам нещо за Източна трийсет и девета № 10. Когато влязох в стаята ѝ, тя попита дали съм същият Арчи Гудуин, който работи при Ниро Улф и аз потвърдих.

— Но какво бих могла да ви кажа за Източна трийсет и девета № 10? Излязох оттам преди осемнайсет години. Обичах онази дупка. Седнете.

Седнах.

— Не знам какво може да ми кажете, мис Себър, знам само какво искам да ви питам. Един случай, по който работим, е свързан с доста отдавнашни събития. Годината, която ни интересува, е 1944. Имате ли нещо против да ми кажете на кой етаж е бил офисът ви?

— Не, защо? На деветия. Откъм задната страна.

— Знаем, че е имало един наемател на име Флойд Ванс. Познавахте ли го?

— Не мога да твърдя, че съм го познавала. Знаех го по физиономия, той беше на същия етаж, на деветия, от другата страна на коридора. Кимахме си, разменяхме по някоя любезност за времето, знаете как е.

Нямах никакво желание да лъхна ръка в джоба си. Твърде често вече изваждах седемте снимки пред различни хора. Но накрая си наложих и го направих.

— Най-бързо ще е, ако ги погледнете и ми кажете дали познавате някого.

Точно като протегнах ръка да ѝ ги подам, телефонът иззвъня и тя ги остави на бюрото. След като даде инструкции на някого какво да прави, пак ги взе и започна да ги разглежда. На четвъртата — винаги я слагах в средата — тя отвори широко очи, погледна първо мен, после пак снимката и каза:

— Това е... не беше Ванс... Вон, точно така. Карлота. Карлота Вон. — Леко присви сините си очи и ме изгледа. — Видях името ѝ неотдавна в една обява в два вестника. Споменаваше се нещо за нея, известна също като еди-коя си.

— Познавахте ли я?

— Да. Тя работеше при този Флойд Ванс. Или заедно с него. Не знам кое от двете.

Изпитвах едновременно две силни противоречиви желания. Силно да я прегърна и да я целуна по бузите, както и да издърпам носа ѝ, задето не е отговорила на обявата отпреди седмица. Изразих едното с думи.

— Мис Себър, вие сте най-красивата жена, която съм виждал и ако знаех какъв е любимият ви цвят, щях дави купя сто и двайсет рози. Разбира се, за сметка на клиента ни.

Тя се усмихна по-скоро с очи, отколкото с устни.

— Моята фирма за доставки по домовете не работи много с цветарски магазини, но ще е интересно да опитаме. Явно ви дадох коз.

— Каре аса! Отговорихте на един въпрос, който вече мислех за безнадежден.

— Клиентът ви Карлота Вон ли е? Не, разбира се, че не е тя, щом сте пуснали такава обява. Мъчите се да я намерите?

— Не. Тя е мъртва. С удоволствие бих ви разказал, но вие сте заета, а това е дълга история и по думите на нашия клиент — нещо много лично. Ако ми отговорите на още няколко въпроса, ще ви бъда изключително благодарен. Кога...

Телефонът. Този път разговорът продължи повече. Тя нареждаше на някого какво да не прави. Най-после свърши и се обърна към мен.

— Нека ви попитам нещо, мистър Гудуин. Карлота Вон ми беше симпатична. Изглеждаше ми много способна млада жена. Не се виждахме често, обядвахме заедно няколко пъти, но това ми беше достатъчно. Тогава се мъчех да започна бизнес. Беше трудно и я убеждавах да ми стане съдружник, но тя не искаше. Много я харесвах. Казвате, че е мъртва. Тя би ли одобрила това, което правите?

Излъгах. Бих могъл да избегна това, като започна да увъртам, че не познавам Карлота Вон, мога само да предполагам и така нататък в същия дух. Но предпочетох да си послужа с директна лъжа.

— Да. Със сигурност! — отвърнах. — Било е отдавна, но може би си спомняте. Кога я видяхте за първи път?

— Това е лесно. Никога няма да забравя първата зима — оставила е неизличим спомен. Захванах се с работата и наех едно помещение през есента на 1943. За първи път видях Карлота през пролетта — в началото на пролетта — през април или може би март. Първият път сигурно беше в коридора или в асансьора, не помня.

— Значи е била там през пролетта и лятото на 1944?

— Точно така, 1944.

— Помните ли кога я видяхте за последен път?

— Не си спомням точно. Не мога да посоча дата, но след като не я бях виждала известно време, попитах Флойд Ванс и той каза... — Тя се намръщи и поклати глава. — Нещо неопределено, била заминала някъде, или нещо подобно.

— Кога беше това? През лятото, есента или зимата?

— Не, не беше през зимата. Към ноември бизнесът започна да дава някакви признаци на живот и исках да се похваля на Карлота, но нея вече я нямаше. Значи е било през октомври.

— Това прави общо шест-седем месеца. Споменахте, че не знаете дали е работила при Флойд Ванс или му е била съдружник. Тя обаче е идвала на работа в неговия офис всеки ден?

— Не съм сигурна дали е било всеки ден. През повечето време беше там. Неговият бизнес беше връзки с обществеността. Не знам дали все още се занимава с това, не ми е известно нищо за него. Той напусна № 10, струва ми се, две години след заминаването на Карлота.

— Имам чувството, че симпатията ви към Карлота не се разпростира и върху него?

— Не. Всъщност нито го познавах, нито имах желание да го познавам. Той се смяташе за красив и чаровен и може и да е бил, но според мен беше... долнопробен. Не беше онзи тип, при когото или с когото бих работила аз... Господи, да не би той да е клиентът ви?

— Не е той. Съмнявам се дали има много мъже, независимо от типа, при които или с които бихте работили.

Тя се усмихна повече с устни, отколкото с поглед.

— Никога не съм пробвала и нямам такова намерение. Не бих имала нищо против мъж от вашия тип да работи при мен. Колко ви плаща Ниро Улф?

— Нищо. Стоя при него само от любов към работата. Срецам се с интересни хора като вас. Ако ми омръзне и напусна, ще дойда да ви напомня. Като споменах за напускане, мислите Ли, че Карлота е напуснала Ванс, защото мнението ѝ за него е било подобно на вашето? Тя може би е споменала...

Телефонът иззвъня пак. Ако се съди по разговора, беше някакъв важен клиент. После тя се обади на двама от подчинените си — на

единия даде подробни инструкции, а другия направи на нищо. Като затвори телефона, погледна часовника ся.

— Става късно — каза тя, — а имам един куп работи.

— И аз, благодарение на вас. — Станах. — Смятате ли, че вашето мнение за Ванс е повлияло на Карлота?

— Съмнявам се. Дори да е било така, тя нямаше да ми каже. Беше много... затворена.

— Ръкувате ли се с мъже? Тя избухна във весел смях.

— Понякога. Ако искам да свършат нещо.

— Значи аз отговарям на условието. — Протегнах ръка към нея. — Искате да си тръгна.

Стисна ми ръката здраво и приятелски.

— Ако там ви омръзне — каза тя, — бих могла да ви плащам петнайсет хиляди като начало.

— Ще запомня това. Какъв цвят рози обичате?

— Зелени с черни гръбчета. Ако ми изпратите сто и двайсет рози, ще ги продам на някой клиент. Аз съм бизнесменка.

Несъмнено беше такава.

ГЛАВА 13

Улф слезе от оранжерията в шест часа и ме завари да чета списание — бях свалил вратовръзката и обувките си и бях вдигнал си краката на един жълт стол. Като мина покрай мен, кимнах нехайно, прозях се и продължих да чета. Чух как стола — изпъшка под тежестта му — една седма тон. Не виждах възмутения му поглед, защото бях с гръб към него, но го усещах.

Той попита:

— Да не си получил удар? От горещината? Извърнах нехайно глава към него:

— Не, сър. Добре съм. Почивам си. Сол позвъни преди няколко минути и го поканих на вечеря. Работата е свършена.

бащата на мис Деново е Флойд Ванс. Канех се да ѝ се обадя, но може би предпочитате да ѝ го съобщите лично.

— Пфу! Докладвай.

Свалих краката си от стола без да бързам, поразкърших рамене и се наведох да си обуя обувките. Когато се намирам тт пи бюрото си, не виждам вратата към коридора и по-голямата част от стаята, а на стената пред мен има огледало с размери един и двайсет на един и петдесет, за да следя какво става зад гърба ми. Използвах го да си сложа вратовръзката, вчесах косата си с пръсти, завъртях се на стола и казах:

— Едва ли някога ще поискате да научите мъчителните — подробности за това как стигнахме дотук, но ако пожелаете, с удоволствие ще ви ги разкажа. Преди час и половина една жена на име Дороти Себър, която върти — повтарям, върти — фирма за доставки по домовете в Рокефелър Сентър, попита: „Но какво бих могла да ви кажа за Източна трийсет й девета № 10? Излязох оттам преди осемнайсет години. Обичах онази дупка. Седнете“. Ако нямате нищо против, ще си послужи с моята, не с вашата формула. Предпочитам да използвам „аз“ и „тя“ вместо „Гудуин“ и „Себър“.

Предадох му разговора дословно, а той както винаги се облегна назад със затворени очи. Когато свърших, остана неподвижен цяла минута, а после помръдна само с устни и измърмори:

— Много задоволително.

— Беше крайно време — казах аз с чувство. — Въпроси? Той отвори очи и попита:

— Защо рози?

— Очаквах този въпрос. Казах го без да мисля. Сигурно защото ми се стори, че не е подходящ тип за орхидеи. Вероятно, би могла да продаде орхидеите на Ниро Улф много по-добре, отколкото рози от обикновен цветарски магазин.

— Ще ѝ изпратим няколко стръка *Phalaenopsis Aphrodite*. Похубави са отвсякога. Сега, след като имаше време да помислиш, смяташ ли, че работата е свършена?

— Само се облизвах след толкова много гладни дни. Вероятността Флойд Ванс да е бащата е петдесет на едно, но това няма да е достатъчно пред съда! Може би клиентката ще остане доволна, но признавам, че има и други аспекти.

— Посочи ги.

— Добре. За нас най-важно от всичко е вашата честна дума. Преди четири дни казах на Креймър: „Упълномощен съм да ви предам честната дума на мистър Улф, че ако открием нещо, което може да използвате, ще ви го предадем преди ние самите да си послужим с него.“ Наистина добавих: „Най-малко две минути предварително“, но обещанието си остава. Разполагаме със следните факти. Първо: Карлота Вон е забременяла през лятото на 1944 и почти сигурно не е била омъжена. Второ: прекарала е цялото лято на 1944 в близки отношения с Флойд Ванс. Трето: в понеделник, 22 май 1967, четири дни преди смъртта на Карлота Вон, известна тогава като Елинър Деново, Флойд Ванс се е опитал да се срещне с нея и секретарката го изгонила. Подобни опити е правил и по-рано. Не бих се наел да убеждавам Креймър, че тези три точки, разглеждани заедно, няма да са му от полза. Разбира се, вашата честна дума си е ваша грижа, но вече я ипотекирах. Улф изсумтя:

— Тя е моя грижа и моя отговорност.

— После има един аспект, който представлява по-голям интерес за мен, отколкото за вас. Не става въпрос за чест, а за лична обида —

Сайръс М. Джарет два пъти ме изрита по задника и бих искал да му върна комплимента. Каква връзка е имало и все още има между Джарет и Ванс, която да принуди Джарет да започне да изпраща чекове на Карлота Вон, известна като Елинър Деново, две седмици след раждането на детето ѝ и да продължи да ги изпраща до смъртта ѝ? Това би могло да е още един въпрос, полезен за Креймър, но не е причината, поради която искам да знам. Разбира се, мис Деново също би искала да знае. Вярвам, че клиентът трябва да остане доволен. Вярвам също, че и аз трябва да остана доволен. Добре. Това беше само фукня — работата не е свършена. Вие сте на ход.

Очаквах, че ще започне представлението с устните, но той само наведе глава на една страна.

— Работата е там, че не знаем пред коя от две възможни ситуации сме изправени. Ако той е бащата, но не е убиецът, ще бъде трудно, ако не и невъзможно, да докажем това. Извършил го е преди много години. Но ако той е и убиецът, ситуацията е значително по-проста — Извършил го е само преди три месеца. Ще решим този въпрос и после ще видим какво да правим. Можеш ли да го докараш тук довечера?

— За какво? Да го питам ли дали все още иска да се запознае с вас?

— Става за начало. Ако откаже, кажи му, че аз желая да се запозная с него. Кажи му, че трябва да го питам защо не е отговорил на обявата, с която искахме сведения за Карлота Вон, известна също като Елинър Деново.

Бях запомнил домашния телефон на Ванс, но взех указателя, за да проверя и установих, че паметта не ме лъже. Беше седем без петнайсет, когато позвъних и ако се хранеше навън, сигурно нямаше да намеря никого. Но след два сигнала някой вдигна телефона.

— Мистър Флойд Ванс, моля.

— На телефона.

— Обажда се Арчи Гудуин. Работа за Ниро Улф. Може би си спомняте видяхме се при Лили Роуън и вие...

— Спомням си.

— И вие споменахте, че бихте искали да се запознаете с Ниро Улф и да му направите едно предложение. Току-що напомних на мистър Улф за това, докато обсъждахме нещо и той реши, че също би

желал да се запознае с вас. Бихте ли могли да дойдете довечера, да речем в девет часа?

Мълчание. Минаха пет секунди.

— Трябваше да ме предупредите по-рано.

— Прав сте. Работата не е на пожар, но ако не ви е прекалено неудобно, адресът е...

— Знам адреса. — Мълчание. — Казвате в девет!

— Да. Или по-късно, ако така вие е по-удобно.

— Недейте да любезничите. Ще дойда към девет.

Щом затворих, на вратата се позвъни и отидох да видя кой е, очаквайки, че ще е Сол. Той беше. Отворих вратата само на два сантиметра и казах през пролуката:

— Може би няма да искаш да влезеш. Няма шампанско. Има аспекти.

Вината беше моя. Когато Сол се обади по телефона, току-, що се бях прибрал, изпълнен със самодоволство и желание да зарадвам всички. Затова не само го поканих на вечеря, но и му казах, че съм приготвил бутилка шампанско „Дом Периньон“. По-късно стана ясно, поради аспектите, че ще е прибързано да слагам шампанско в хладилника и изобщо не отидох в кухнята. Не че беше нужно да обяснявам или да се извинявам на Сол — продължителните неуспехи бяха изнервили и него. Все пак с мидите и филето от костенурка на скара, той изпи повече от половин бутилка „Монтраше“, което компенсира донякъде липсата на шампанско. След вечеря се преместихме в офиса да пием кафе и да уточним програмата. При появата на Ванс, Сол щеше да отиде в предната стая, а веднага щом настаним госта, да излезе и да се отпрати към Лексингтън Авеню № 490, за да вземе от там предмети, по които сигурно има отпечатъци от пръстите му. Тъй като вече беше видял ключалката, Сол знаеше какви ключове да подбере от асортимента в шкафа и след като свърши това, ми помогна да подготвя сцената в офиса. Избърсахме грижливо дванайсет предмета — масичката до червеното кожено кресло, двата пепелника — този на масичката и другия на бюрото на Улф, двете снимки на Елинър Деново в чекмеджето на Улф, четири различни чаши, тъй като не знаехме какво ще иска да пие, две кутии кибрит — една на масичката и друга на бюрото на Улф и червеното кожено кресло, сантиметър по сантиметър. От време на време хвърлях поглед

към Улф, за да се поразвеселя. Той седеше, преплел пръсти върху най-широката си част и ни гледаше намръщено. Много добре знаеше, че това, което правехме, беше далеч по-важно от всичко, което би могъл да измисли и затова се ядосваше. Много му се искаше да заеме пак позата на човек, който може да разреши всички земни и космически проблеми само като се облегне назад, затвори очи и мърда устни. Лошото е, че черната работа, която двамата със Сол вършим вместо него, почти винаги е другаде, но поне този път това ставаше тук в неговия офис, пред очите му. Учудих се, че не се премести в кухнята.

Бащата на Ейми позвъни на вратата в девет и десет. По уговорката Сол отиде в предната стая, а аз отворих, заведох го в офиса и го настаних на червеното кожено кресло. После направих нещо, което съм опитвал много пъти, макар отдавна да знам, че е абсолютно безполезно. За публиката в съдебната зала е естествено да се мъчи да определи по външността на подсъдимия дали е виновен или не, докато за практикуващ детектив това е чиста глупост. Но ето че все пак го направих. Вгледах се в подпухналите очи, отпуснатите бузи, оредялата коса, прегърбените рамене, кафявите отдавна нелъскани обувки, като наистина се надявах, че по тях ще проличи дали той е убил Елинър Деново. Празна работа!

Докато стигнах до това заключение, Улф вече говореше:

— ...не, че презирам всички банални изрази — много от най-красивите думи и фрази в английския език някога са били вулгаризми, а днес звучат свежо. Но модно клише като „имидж“, с което сега толкова се злоупотребява, буди Отвращение. Казаха сте на мистър Гудуин, че моят „имидж“ трябва да се повери в ръцете на специалист и че искате да се запознаете с мен. Ако имате някакви предложения, ще ви изслушам от любезност, но не наричайте репутацията ми „имидж“.

— Стига с тези любезности. Задръжте си ги. — Гласът на Ванс не беше онзи, който помнех. При предишната ни среща ми се стори, че има доста приличен дар слово, но дикцията му внезапно се беше влошила. Той продължи: — След разговора с Гудуин научих нещо за вас. Вие не давате пет пари за обществения си имидж. Защо ме повикахте тук — само за да ми кажете, че не обичате клишета ли? Да си вървя ли вече?

Улф кимна.

— Това е вашият въпрос. Защо ви повиках? Моят въпрос е — защо дойдохте? Едва ли някой от нас двамата се надява да получи искрен отговор. Всъщност, мистър Ванс, и аз не съм съвсем наясно с целта си. Едната възможност е, че бих искал да знам защо сте накарали приятелите си да ви заведат при мис Роуън и да ви запознаят с мистър Гудуин. Другата е, че бих искал да знам защо сте направили няколко опита да се видите с мисис Елинър Деново през май. Третата е, че искам да ви питам за връзката ви с мис Карлота Вон през лятото на 1944. Има и друга — чудех се защо не отговорихте на обявата, която беше отпечатана в...

— Господи, дайте ми молив и хартия: Трябва да си вода бележки.

Не му бяхме приготвили хартия. Човек не може да се сети за всичко. Извадих лист и молив от чекмеджето, а той ги взе, вероятно защото се чудеше какво да каже и искаше да се намира на работа.

— Както виждате, нали сте поклонник на клишетата, предлагам ви неизчерпаеми възможности. — Той наклони глава към мен. Все още не бях седнал. — Моля те, Арчи, бира.

— Да, сър. — Направих една крачка и спрях: — Нещо за пиене, мистър Ванс?

— Не — отвърна той категорично.

Тръгнах разочарован, защото отпечатъците остават най-добре върху чаша или бутилка, но като стигнах до вратата, той изведнъж възкликна:

— Защо не? Скоч с вода. И лед.

Бяхме казали на Фриц, че няма да ни трябва и той беше излязъл. В кухнята сложих бирата и чашата на Улф на един поднос, а на друг — избърсана чаша, купичка, която избърсах преди да сложа лед в нея, кана, която избърсах преди да я напълня с вода, и бутилка „Джони Уокър“ с черен етикет, която също избърсах. Това отне известно време и стана причина да изпусна едно нещо. Когато се върнах в офиса с подносите, Ванс си беше запалил пура, пак за да се намира на работа, но така и не разбрах дали ги вади от джоба си по една или ги държи в кутия, нито дали е използвал кибрита на масичката. Пурата беше дълга „Панатела“, съвсем различна от „Бонита“ със златен етикет, но това не ме разтревожи. Ако си беше забравил кутията в онази кола, здравият разум би му подсказал да смени марката. Сервирах им, отидох в

кухнята да си наля мляко и когато се върнах, Ванс държеше чашата си в ръка, а Улф говореше.

— ...нямам нито намерение, нито желание да предявявам някакъв иск или обвинение. Смятам, че моята клиентка също няма такива намерения. Искам единствено това, за което съм нает. Не мога да назова клиентката си, но ако по онова, което ви питам, отгатнете самоличността ѝ, от само себе си ще отговорите и на моя основен въпрос. От обявата ясно се разбира, че жената, известна като Карлота Вон, по-късно е сменила името си на Елинър Деново, но ако предпочитате да не ми казвате нищо за Елинър Деново, ще се ограничим с Карлота Вон. Между другото...

Улф отвори чекмеджето и извади двете снимки. Беше предупреден да не показва, че внимава да не оставя отпечатъци от пръстите си — полицията и без това вече разполагаше с неговите — и той се справи добре. Подаде ми снимките съвсем естествено, а аз ги поднесох на Ванс.

— Казвала се е Елинър Деново, когато са правени тези снимки, но само година-две преди това името ѝ е било Карлота Вон, така че би трябвало да я познавате.

Ванс също държеше снимките естествено. Остави чашата си, взе по една във всяка ръка и ги разгледа — първо тази във фас, после — другата в профил.

— Какво от това? Разбира се, че я познавам. — Ванс остави снимките на масичката. — Не отричам, че познавах една жена на име Карлота Вон! — Той вдигна чашата си и отпи няколко глътки.

— Кога и къде я срещнахте за първи път?

— През пролетта на 1944. — Дикцията му се беше подобрила. Явно няколко глътки скоч с много вода му се отразиха добре. — Струва ми се че беше в края на март. Боже мой, минаха двайсет и три години.

— Къде? — Улф отвори бирата, но не си наля.

— Не помня. Сигурно е било на някакъв купон. Още нямах трийсет и доста обикалях.

— И я взехте на работа?

— Ами да.

— Плащахте ли ѝ заплата?

Ванс отпи една глътка.

— Вижте — каза той. — Няма да си правя реклама. Както споменах, не бях навършил трийсет и момичетата не представляваха проблем. Изглежда моят стил им харесваше. Тази Карлота Вон доста хлътна по мен. Бизнесът ми не процъфтяваше особено, тя знаеше това — дявол да го вземе, всички го знаеха, искаше да ми помогне и беше умна. Затова я взех да ми помага. Не, не ѝ плащах.

— Колко време продължи да помага?

— О, цяло лято. До есента. Шест, може би седем месеца.

— Защо напусна?

— Не съм я питал. Просто така.

— Струва ми се, че може да ми кажете повече, мистър Ванс. Не беше ли, защото забременя?

Ванс изтръска пепелта от пурата, залапа я, установи, че е изгаснала, взе кибрита от масичката, запали и дръпна. После погледна Улф, отвори уста и понечи да каже нещо, но се спря, посегна към бутилката, наля си скоч, взе чашата, отпи голяма глътка и пак погледна Улф.

— Да — отвърна той. — Щъркелът я беше навестил. Тя твърдеше така. Външно не личеше.

— Значи забременяла е от вас?

— Как ли не!

— Разбира се.

— Приказки! Тя беше истинска нимфоманка. И тя не знаеше с колко мъже е спала. Признавала го е. Пред мен.

Това показваше, ако изобщо имаше нужда да ни се показва, доколко невъзможно би било да докажем, че е бащата. Знаехме за трима души — Реймънд Торн, Бъртрам Макрей и Дороти Себър, които не биха се съгласили с него относно морала и поведението на Карлота Вон, а вероятно можехме да намерим и други, но цялото нещо щеше да се превърне в безплоден спор. Единият му фланг обаче оставаше разкрит. Как би могъл да отговори на въпроса защо Сайръс М. Джарет ѝ е изпращал хиляда долара месечно до края на живота ѝ? Според мен, почти сигурно щеше да каже, че няма представа. Улф вероятно беше стигнал до същото заключение. Той си беше налял бира и следеше спадащата пяна — разбира се, може би просто си мислеше, че Ванс си е послужил с клише, което все още се чувства като вулгаризъм. Обърна се към мен и попита:

— Виждаш ли някакъв смисъл да упорстваме?

Имаше предвид дали сме взели достатъчно отпечатъци.

— Не — отвърнах аз. Имах предвид, че ще ни стигнат.

Улф погледна чашата си. Пяната беше спаднала до нужното ниво. Отмести стола си назад, стана и излезе. Казах си за двайсети път, че мебелите трябва да се разместят, за да не се налага да заобикаля червеното кожено кресло всеки път, когато някой седи на него. За да си излезете по този начин, трябва да следвате права линия и да пристъпвате гордо.

Казах на Ванс:

— Така ви се пада. Пак си послужихте с клише.

— Няма ли да се върне?

— Разбира се, след като си тръгнете.

— Дявол да го вземе, можехте да ме попитате по телефона дали съм спал с нея — щях да ви кажа.

— Да. Помъчих се да му обясня това. Той смяташе, че въпросът е прекалено личен и не е за телефон. Освен това, обича да усложнява нещата и умира да слуша собствения си глас.

Ванс погледна чашата си, видя, че в нея остават два пръста, вдигна я и я пресуши.

— Мислех, че се кани да... — Замълча, но после продължи: — Попита ме защо съм се мъчил да се видя с онази Елинър Деново. Дявол да го вземе, исках „Реймънд Торн Продакшънс“ да ми станат клиенти. Не знаех, че тя е Карлота Вон. За първи път чух за това от онази обява във вестника.

— Не може да чуете за нещо от обява във вестник. Можете да чуете нещо по радиото. Във вестника го виждате. По телевизията едновременно чувате и виждате нещото. Става много сложно и неусетно ще...

— Глупости! Омръзна ми да ви слушам! Вие сте двама нещастни глупаци.

Да станете от червеното кожено кресло не е лесно и Ванс се опря с четири пръста на облегалката, за да се вдигне. Като се изправи на крака, той ми препоръча да ходя да правя нещо — пак вулгарно клише, а аз го изпреварих и стигнах в коридора преди него — можеше да завие наляво, вместо надясно, а Улф беше в кухнята. Не му отворих вратата — не защото беше лъжец, но просто ми се стори излишно.

Щом я затръшна след себе си отидох до кухнята, подадох си главата, колкото да съобщя: „Гостите си отидоха“ и после слязох в мазето да взема празни кашони, салфетки и канап.

Върнах се с тях в офиса. Улф стоеше до бюрото си и се мръщеше на всичко, което му попаднеше пред очите. Оставих кашоните на кушетката, а хартията и канапа на моето бюро и казах:

— Не бих сменил както обществения, така и личния си имидж с този тип. Никога не ми е било толкова мъчно за някоя клиентка. Само ако знаеше какво ще получи срещу двайсетте си бона...

— За колко време ще се проветри от тази пура? — изръмжа той.

— Климатичната инсталация ще изчисти миризмата за около час. — Внимателно увих чашата от скоча в салфетка. — Помогнете ми да взема едно решение. Остава повече от половин бутилка „Джони Уокър“ с черен етикет. Струва към шест долара. Да направим ли дарение на Креймър или да го излея?

— Излей го в мивката! Уискито е замърсено! Проклетата миризма! Отивам горе, но трябва да се напише едно писмо. Пригответи си бележника.

Седнах и за първи път — не знам от колко време насам — той ми продиктува писмото прав.

— „Уважаеми мистър Креймър, преди пет дни казахте на мистър Гудуин, запетая, че разполагате с кожена кутия за пури, запетая, от която сте снели девет отпечатъка. Точка. Кашоните, които той ще ви донесе заедно с писмото, запетая, съдържат разнообразни предмети, запетая, върху някои от които може да има отпечатъци от пръсти, запетая, евентуално съвпадащи с онези, запетая, които сте снели от кутията за пури. Точка. Това е само предположение и ще ви бъда признателен, запетая, ако ми съобщите дали е основателно. С уважение.“ Фриц може да ми го донесе заедно със закуската да го подпиша. Докато вие със Сол свършите тук, може би ще съм заспал.

Улф се почеса по носа, каза ми лека нощ и тръгна към вратата.

ГЛАВА 14

Пристигнах в сградата на Отдел „Убийства“ — Южен Ню Йорк на Западна двайсета улица в девет без четвърт във вторник сутринта със смесени чувства. Исках кашоните да стигнат до Креймър колкото може по-бързо, но ако той беше там, не желаех да му ги предам лично, защото щом прочетеше писмото, щях да се забавя. Той щеше да ме задържи, докато снемат и сравнят отпечатъците, а ако съвпаднаха, щеше да ме задържи по-настойчиво и по-дълго. Затова останах много доволен, че още не е дошъл. Пърли Стебинс също го нямаше, но попаднах на един познат сержант, на име Бърман. Той погледна шестте кашона — в единия можеше да се побере кошче за боклук и вътре наистина имаше кошче за боклук, което Сол донесе от Лексингтън Авеню № 490. Сержантът изрази надежда, че не всички са пълни с бомби, а аз отвърнах, че е прав — бомба има само в единия, номерът е да познаеш в кой. Той пхна писмото в джоба си и обеща да го предаде на Креймър веднага щом дойде.

Би било поучително да опиша как Сол измъкна това голямо кошче за боклук от онзи офис в десет часа вечерта, но за това ще е нужна цяла страница. Прибрах се отново вкъщи и закусих, тъй като преди да изляза бях пил само портокалов сок. Помъчих се да намеря в „Таймс“ нещо, което заслужава внимание, и зачаках. Лошото като чакате е, че непрекъснато подскочате. Възможно беше да са им нужни от един до осем часа, за да снемат и сравнят отпечатъците, но като отидох в офиса да избърша прахта, да скъсам вчерашните страници от настолните календари, да сменя водата във вазата от бюрото на Улф и да отворя писмата, всеки момент очаквах телефонът да позвъни. Човек прави това без да иска, особено ако има основателни причини да се обзаложи на десет цента за която и да е от двете възможности. Ако отпечатъците не съвпадаха, щяхме да попаднем в изключително неблагоприятна ситуация и по никакъв начин не бихме могли да изпълним поръчката на клиентката. Ако съвпадаха, трябваше да избираме между три-четири начина за разиграване и всички

изглеждаха добри. Затова продължих да чакам и въпреки че отворих писмата и ги прегледах преди да ги сложа под нефритеното преспание на бюрото на Улф, не получих ясна представа за какво се отнасяха. Друго нещо обаче, което не беше пристигнало по пощата, силно възбуди вниманието ми. Със Сол бяхме решили, че почти сигурно разполагаме с достатъчно отпечатъци и без тези от червеното кожено кресло. Извадихме чаршафи от гардероба и ги метнахме върху него. Сега го погледнах и ми се стори много глупаво. Дръпнах чаршафите, сгънах ги и ги прибрах в гардероба. По дяволите, както би казал бащата на Ейми, нали затова съм тук — да пазя креслото. Като се върнах в офиса, погледнах часовника си за десети път от закуска насам, видях, че е 10:38 и реших, че е време да разгледам въпроса спокойно, — като реалист. Първо, ако отпечатъците не съвпадаха, нямаше какво да чакам. Някой помощник-детектив щеше да позвъни след ден-два да ми каже да си прибера боклуците, които съм оставил. Ако съвпадаха, най-вероятно лейтенат Роуклиф или сержант Стебинс щяха да се обадят към два-три часа и да ми кажат веднага да се явя при тях. Възможно беше също...

На вратата се позвъни, излязох в коридора и видях през шпионката Креймър и Стебинс.

Обикновено не си губя ума при вида на две ченгета, които искат да влязат, но докато се канех да им отворя, в главата ми се въртеше само едно нещо — прекрасният факт, че отпечатъците съвпадат и Флойд Ванс е убиецът на Елинър Деново. Би трябвало да се сетя, че посещението им в единайсет без двайсет, когато знаеха, че Улф не приема, означава, че няма да е така просто. Би трябвало да сложа веригата, да откrexна вратата пет сантиметра, тъй като, за да ме накарат да отворя, трябва да имат разрешение от прокурора, а те нямаха, и бихме могли да обсъдим ситуацията. Но аз така им се зарадвах, че отворих широко вратата и сигурно съм ги посрещнал с усмивка до уши. Ако е било така, усмивката ми бързо се изпари. Те влязоха стремително, като Стебинс ме закачи с рамо, тръгнаха навътре и поеха нагоре по стълбите.

Ченгето, влязло в къщата, представлява съвсем различен проблем от ченгето вън от нея. След като веднъж е влязло законно, а аз им бях отворил вратата, не ви остава почти нищо друго освен да седнете и да напишете оплакване до върховния съд. Дори да можех да

стигна преди тях в оранжерията, а аз не можех, тъй като асансьорът беше горе, каква полза от това? Отидох в кухнята да кажа на Фриц за случилото се и че се качвам, за да се включа в компанията и после бавно тръгнах по стълбите. Да преминете през тези три помещения — студената, умерената и топлата оранжерия — по пътеките между растенията, без да спрете да погледнете някой цвят или форма, за чието съществуване дори не сте подозирали, означава, че мислите ви са изцяло заети с нещо друго. Така беше с мен този път. В средното помещение чух нечий глас, а когато влязох в топлото помещение, вече знаех чий е. На Креймър. Тръгнах по пътеката, отворих вратата на разсадника и ги заварих вътре. Улф, облечен с жълта престилка, седеше на стола си край голямата маса, Теодор се беше изправил до стелажите с разсад, Стебинс бе застанал отдясно, Креймър — в средата на стаята. Беше свалил филцовата си шапка и кой знае защо я държеше в ръка. Гледаше към Улф и му говореше на по-висок глас, отколкото беше нужно:

— ...ще ви задържим като веществени свидетели, докато получим заповед за арестуване и тогава, кълна се, ще отидете в килията. Хайде, или говорете, или тръгвайте. Улф не помръдна. Обърна очи към мен.

— Имаш ли някакво оплакване, Арчи?

— Само от лошите им обноски. Следващия път ще разговаряме през откритата врата.

— Мистър Креймър, както казах, няма да говоря по работа в тази стая. Нито дума. Ако почакате в офиса ми, ще сляза в единайсет часа. Ако посегнете върху нас с мистър Гудуин и ни отведете, няма да отворим уста и ще извикаме адвоката си. Ще се съветваме с него насаме, а следобедният „Газет“ и утрешните вестници ще публикуват новината, че Ниро Улф и Арчи Гудуин са разкрили самоличността на убиеца на Елинър Деново и са предоставили убедителни доказателства на полицията, като в знак на благодарност за тази обществена заслуга са арестувани и хвърлени зад решетките, а адвокатът им урежда освобождаване под гаранция. Арчи, погледни тук, моля те. Картата за покълването на тази *Miltonia* съдържа противоречиви данни. Трябва да я проверим.

Приблжих се, взех картата и я разгледах намръщено. Креймър изпадна в затруднено положение. Поради факта, че му бях занесъл

кашоните и писмото, ако отпечатъците съвпадаха, ние действително ставахме веществени свидетели. Но ако ни откараше насила, а ние изпълнихме описаното от Улф представление, в което нямаше съмнение, щяха да го съсипят от подигравки. Ако двамата със Стебинс останеха да ни чакат да слезем заедно долу, нямаше къде да седнат, и докато един сержант би могъл да почака прав, за инспектор това беше неподобаващо.

— Боже, с какво удоволствие бих го смъкнал от стола — измърмори Стебинс, очевидно на себе си, и погледна към Креймър: — Да ги свалим долу, да им сложим белезниците и да ги закараме в участъка, преди адвокатът да е дошъл.

Всъщност Креймър съвсем не е глупав. Сигурно Стебинс му беше дал блестящата идея да дойдат преди единайсет и да нахлуят в оранжерията. Той поклати глава и посочи с ръка към вратата. Това беше заповед и сержантът се подчини. Отвори я, а когато Креймър излезе, го последва, оставяйки я широко — отворена. Теодор отиде да я затвори, а Улф погледна електрическия часовник, който регулира температурата и управлява част от вентилацията. Показваше единайсет без шест.

— Наистина ли има грешка в тази карта? — попитах аз.

— Не. Остани тук. — Той се обърна към Теодор. — Онези *Odontoglossum rugatus* още не са готови за големите саксии. Сложете ги в малки. Съгласен ли сте?

— Не — отвърна Теодор. — Малко повече място никак няма да им навреди.

Не слушах този спор, който продължи десетина минути. Мислех си какво биха намерили Креймър и Стебинс, след като претършуват бюратани и се поздравих, че махнах чаршафите от червеното кожено кресло. Трябваше да остана, разбира се, не само защото Улф ми нареди така — ако тръгнах надолу с тях, щяха да започнат да се заяждат с мен, а бях в такова настроение, че може би щях да прекаля.

Вероятно очаквах да слезем заедно в асансьора, затова когато Улф стана и разкопча престилката си, казах, че ще сляза по стълбите. Тъй като стълбите са с мокет от горе до долу, стигнах безшумно и те дори не разбраха, че съм на вратата на офиса, докато не проговорих. Стебинс се беше настанил на моето бюро и беше отворил две

чекмеджета, а Креймър стоеше пред шкафовете, но не ги беше отворил, защото бяха заключени.

— Пропуснах да ви отключа сейфа — казах аз. — Извинявайте. Креймър се обърна кръгом и ме изгледа с присвити очи.

Стебинс извади още документи от чекмеджето и започна да ги преглежда. Това е то, ченге вкъщи! Разнесе се шумът на слизация асансьор и щом видях Улф, влязох в офиса. Той влезе след мен, хвърли поглед на Креймър, изгледа възмутено Стебинс, който продължаваше да рови из документите, и каза:

— Обади се на мистър Паркър. Ще говоря от кухнята!

— Какво друго очаквахте? — попита Креймър. — Стига толкова, Пърли! Гудуин си иска стола. Хайде, ставай!

Стебинс захвърли документите на бюрото ми, изправи се без да бърза и отиде да вземе един от жълтите столове. Той обича гърба му да е до стената. Докато намести стола така, че да му е удобно, Креймър вече седеше на червеното кожено кресло, а Улф проверяваше дали всичко е наред в чекмеджето му. Направи гримаса и се обърна към Креймър:

— Колкото по-бързо свършим, толкова по-добре. Нали искате да знаете чий са онези отпечатъци?

— Дяволски прав сте. И искам...

— Знам какво искате, но първо ще ви каже какво искам аз. — Улф посочи с пръст към Стебинс. — Няма да търпя този човек в къщата си! Как така ще рови из офиса ми? Пфу! Бих искал да изгоня и вас, но вероятно заместникът ви ще е още по-нетърпим. Арчи, на бланка — името, двата адреса и телефоните на мистър Ванс. В два екземпляра.

Докато наглася хартията и индигото в машината, мина повече време от обикновено поради бъркотията, причинена от Стебинс. Започнах да пиша, а Креймър каза нещо, видя, че Улф нито го слуша, нито има такова намерение и си затвори човката. Щом извадих хартията от машината, Улф нареди:

— По един на всекиго!

Подадох на Креймър оригинала, на Стебинс втория екземпляр, а Улф каза на Креймър:

— Махнете го оттук!

В интерес на истината, той знае кога какво може да му се размине. При нормални обстоятелства не би се опитал да нарежда на Креймър да изгони Стебинс. Моментът обаче беше подходящ — току-що бях предал името и адреса на човека, забравил кутия за пури в колата, с която е извършил убийство.

— Флойд Ванс. Негови ли са отпечатъците по предметите, които ми изпратихте? — попита Креймър.

— Да — отвърна Улф. — Остави повечето сноци в мое присъствие и в присъствието на мистър Гудуин. Седеше на вашето място.

— Намери го и го прибери — каза Креймър на Стебинс. Стебинс стана и излезе.

И така „този човек“ се махна. Щом си отиде, Улф каза:

— Сигурно сте препускали насам-натам в горещината и ви се пие нещо, но сам се лишихте от полагащото ви се гостоприемство. Дадохме ви името на човека, когото търсите от три месеца. Какво повече искате?

Климатичната инсталация беше изсушила потта от челото на Креймър и лицето му не беше толкова зачервено.

— Искам много повече — отвърна той. — Посочете ми поне една причина, поради която двамата с Гудуин да не бъдете подведени под отговорност за укриване на сведения и за възпрепятстване на правосъдието? Интересува ме откога знаете, че Флойд Ванс е карал онази кола и как сте го открили. Интересува ме дали той е бащата, когото казахте, че търсите, а ако е така и Елинър Деново е майката, искам да знам защо я е убил.

— Затова ще са нужни много приказки, мистър Креймър.

— Точна така, дори и за човек като вас. Започвайте.

Улф се настани удобно на стола.

— Първо, относно укриването на сведения. Миналия четвъртък мистър Гудуин ви даде нашата честна дума, че ако открием нещо полезно за вас, ще ви го предадем преди ние самите да го използваме. Късно снощи се добрахме до отпечатъците, а рано сутринта ви ги предадохме, като не сме ги използвали и нямаме такова намерение. Не разполагам с други сведения, които може да са ви от полза — по моя преценка.

— По дяволите вашата преценка. Ако си мислите, че вие ще решавате...

— Моля ви! Вие пожелахте да говоря. Вече ви казах, че моята клиентка е една млада жена, която ме нае да намеря баща ѝ. Открихме един вероятен кандидат, но след разследването ни той категорично отпадна. Намерихме друг, но и той беше елиминиран. Бях склонен да върна аванса и да се оттегля. Продължих единствено защото съм непреклонен, а според мистър Гудуин — твърдоглав. Познато ли ви е името Реймънд Торн?

— Реймънд Торн? Не.

— Несъмнено някои от вашите хора го знаят. Елинър Деново е работила почти цял живот при него в телевизионната компания „Реймънд Торн Продакшънс“. Той дойде по моя покана в четвъртък вечерта и повече от четири часа отговаря на въпросите ми. Едно от многото неща, които научих, беше, че мъж на име Флойд Ванс се опитвал няколко пъти да срещне с Елинър Деново, но тя отказвала. Направил последния опит да я види на двацет и втори май, само четири дни преди смъртта ѝ. Ако бяхте разпитали секретарката на „Реймънд Торн Продакшънс“ достатъчно упорито, отдавна щяхте да разкриете този случай. Ние извършихме дълго и старателно проучване и установихме, че Флойд Ванс е познавал Елинър Деново през 1944, когато се е казвала Карлота Вон и двамата са се виждали често няколко месеца наред. Имаше вероятност той да е бащата, когото се мъчех да намеря и се заехме с него; Ванс е самозван консултант по връзки с обществеността — една от различните модерни дейности, които уронват човешкото достойнство. Мистър Гудуин го докара снощи тук. Бяхме се подготвили. Опитите му да се срещне с Елинър Деново малко преди смъртта ѝ навеждаха на предположението, че той я е убил и тъй като знаехме, че разполагате с отпечатъци на престъпника, мистър Гудуин и мистър Панцър направиха съответната подготовка. Това беше щастливо обстоятелство, но не за мен, а за вас. Без него вероятно никога не бихте намерили Ванс. И ето че пристигате...

— Да не искате да ви дам медал?

— Не обичам медали. Отпечатъците изобщо не ми помогнаха. Той отрече да има дете от Карлота Вон. Сигурно лъжеше, естествено, но аз бях и си оставам безпомощен. Дори той да е мъжът, когото все

още търся, не виждам начин да докажа това. Вие сецате ли се за някакъв?

— Занимавам се с разследване на убийства, не с искове за бащинство.

— Така е. Сега, след като имате отпечатъците, може да приключите с това убийство. Казахте, че искате да знаете защо я е убил. И аз искам. Но нямам и най-малка представа. Казах ви всичко, което ми е известно за него. Виждал съм го само веднъж — тук снощи и не му задавах никакви въпроси, свързани със смъртта на Елинър Деново. Не го попитах нищо за опитите му да се срещне с нея през май. Разбира се, сега вие ще сторите това, защото ви е нужен мотив и е възможно да откриете такъв, който да има отношение към моя проблем. Ако стане така и ако можете да го споделите с мен, без това да навреди на работата ви, ще се помъча да изтрия от паметта си възмутителното ви представление тази сутрин. Няма да е лесно — особено гледката с онази особа на бюрото на мистър Гудуин, която се ровеше в неговите и моите вещи, докато вие стояхте и му ръкопляскахте.

— Не съм ръкопляскал. Преувеличавате, както обикновено.

— Позволихте му.

— О, стига! И ченгето, като всички други хора, има изградени навици. Той търсеше информация, не доказателства. Дори да беше намерил собственоръчно написано признание от Гудуин, че Той е убил Елинър Деново, съдът нямаше да го приеме като доказателство. Направете справка във Върховния съд. — Креймър погледна първо часовника си, после мен.

— Колко време мина, откакто си тръгна?

— Около петнайсет минути. Като ставате, не слагайте ръката си на дясната облегалка. На нея има четири отпечатъка от пръстите на Флойд Ванс.

— Благодаря, че ме предупреди. — Той се подпря с две ръце на дясната облегалка, изправи се и се обърна към Улф: — Искам да съм там, когато го докарат. Признавам, че думите ви звучат убедително, но вие почти винаги постигате това. Не приемам нищо на доверие, поне докато не видя този Флойд Ванс. Ако работата тръгне в една посока, може да ви се обадя, ако тръгне в друга — непременно ще ви се обадя. Някога да съм ви благодарил за нещо?

— Не.

— Не ви благодаря и сега. Все още не. — Той се обърна и излезе. Аз останах на мястото си.

Улф отвори чекмеджето си да го разгледа още веднъж, а аз Се заех да оправям бъркотията, която Стебинс беше оставил след себе си. Вандалщина! Нямаше опасност да е взел нещо важно, защото никога не оставяме секретни документи в незаклучени чекмеджета и след като подредих всички неща и ги поставих обратно на мястото им, стигнах до заключението, че не е задигнал нищо, освен евентуално няколко мои визитни картички. Това пораждаше въпроса: щом като е противозаконно частен детектив да се представя за ченге, защо да не е противозаконно ченге да се представя за частен детектив? Щях да попитам Улф. Той беше затворил чекмеджето и се беше облегнал назад. Изглеждаше замислен, но не се беше съсредоточил. Канех се да го попитам, но той кимна и каза:

— *Phalaenopsis Aphrodite sanderiana*.

— Ако това е тест за обща култура — отвърнах аз, — то този вид орхидея може да бъде розов, кафяв, червен или жълт.

— Ще изпратим няколко орхидеи на Дороти Себър. Канех се да ги донеса, но нахлуха онези натрапници. Дори за бюрото не взех.

Той бутна стола си назад и стана.

— Инструкции?

— Не. Нищо не може да направиш.

— Сол чака. Фред и Ори също.

— Освободи ги. В момента няма работа. Следващата ни стъпка е очевидна, но трябва да почака, докато мистър Креймър разкрие мотива. Ако го разкрие. Би трябвало, при тези хиляди обучени полицаи.

Скоро чух звука на изкачващия се асансьор, но продължих да седя и да обмислям положението от всички гледни точки. Беше ми приятно, че следващата ни стъпка е очевидна, обаче с щеше да ми е още по-приятно, ако знаех каква е.

ГЛАВА 15

Така и не разбрах точно колко време беше необходимо за служителите на обществения ред да разкрият защо Флойд Ванс е убил Елинър Деново. Имам предвид наистина да приключат случая. Знам само, че Креймър позвъни по телефона чак в 6:38 в четвъртък — тъкмо навреме, за да закъснея пак за покер. Все още не ми беше известно и каква ще бъде очевидната следваща стъпка. Един от осемдесет и седемте факта около личността на Улф, които бих променил, стига да знаех как, е нежеланието му да говори с цел да задоволи чуждото любопитство, било то и моето. Признавам, че в този случай сигурно имаше други фактори — например, може би искаше да види дали ще се досетя сам и дали ще предложи нещо. Вероятно вие вече сте се досетили, но едва ли щеше да е така, ако бяхте на мое място и чакахте да се случи нещо, което зависи изцяло от други хора и нямате представа какво ще направят или няма да направят.

Аз обаче направих едно нещо. Щом научих от обедните новини в сряда, че Флойд Ванс е задържан без право на гаранция, позвъних първо на Лон Коен, за да проверя това, а после на Лили Роуън, казах ѝ, че искам да видя клиентката и тя ме: покани на обяд. След като свършихме салатата от раци и пъпешовия мус и се преместихме на терасата, съобщих на Ейми, че вече няма опасност да бъде нечия прицелна точка и ако излезе да се поразходи, шансовете ѝ да се прибере невредима са като на всеки друг. Тя естествено искаше да научи какво е станало, Лили също, и струва ми се това беше първият и единствен случай, в който Лили ме заподозря, че си придавам важност като детектив. Спомни си, че има среща, някакъв обществен ангажимент, в което се съмнявам, и ни остави насаме с Ейми. Съзнавам, че смяташе това за проява на такт, но не ми направи голяма услуга. Отбягвах Ейми вече две седмици. Тя искаше да знае истината и не можех да я обвинявам за това. Обикновено все се намира с какво да залъжете клиента, но вече ѝ бях съобщил, че майка ѝ се е казвала Карлота Вон и не бях в състояние да добавя абсолютно нищо. Когато

си тръгвах, съвсем не бях така сигурен, че все още съм единственият човек в света, на когото има доверие.

Разбира се, прочетох всяка дума във вестниците от сряда и четвъртък за шофьора-убиец, арестуван от полицията три месеца след престъплението, но не научих нищо за мотива. Читателят оставаше с впечатлението, че отпечатъците от пръстите, по които е бил заловен, са плод на изключително компетентната детективска работа на Отдел „Убийства“, но не се публикуваха никакви подробности. За Ниро Улф и Арчи Гудуин не се споменаваха нищо. Имаше много нова информация за Флойд Ванс, нова поне за мен. Една бележка изясняваше въпрос, който и аз си бях задавал. През 1944 той е бил малко под трийсет години и неженен. Защо не е бил изпратен в Европа или Азия да помага на няколкото милиона свои сънародници и с познанията си на експерт да допринесе за издигането на обществения имидж на Съединените американски щати? Според „Газет“ и „Нюз“ от сряда, и „Таймс“ от четвъртък, Ванс бил освободен от военна служба поради слаботелесност. От други бележки, макар да не изясняваха нищо, научих повече за него. Например, че винаги е бил само попова лъжичка в големия жабешки гьол на консултантите по връзки с обществеността. Очевидно не беше повлиял особено върху „човешкото достойнство“ в една или друга посока. Когато телефонът позвъни в 6:38 в четвъртък, бях на бюрото си и работех върху документацията на орхидеите, а Улф седеше на неговото с книга, която току-що беше започнал — сигнална бройка на „Бъдещето на Германия“ от Карл Ясперс. Вдигнах слушалката.

— Офисът на Ниро Улф, Арчи...

— Искам да говоря с Улф, Гудуин. Креймър се обажда.

— Привет. — Без да си правя труда да закривам слушалката, аз се обърнах и казах, може би малко по-силно от друг път: — Креймър се обажда! — Улф посегна към телефона, може би малко по-бързо от друг път. Подслушвах разговора.

— Да, мистър Креймър?

— Относно Флойд Ванс. Четохте ли вестниците?

— Да.

— Ще предявим обвинение в предумишлено убийство и надяваме се, ще го докажем в съда. Работим по новия закон и ако не присъства адвокатът му, не го питаме дори дали му се пие вода. Готов

съм да ви дам информация, която не сме предоставили на пресата, стига да ми обещаете, че ще я запазите в тайна.

— Това е доста трудно. Информация, която не мога да използвам, няма да ми помогне.

— Съмнявам се дали изобщо бихте могли да я използвате. Ако успеете да го сторите без да я разгласявате, добре.

— Съгласен съм. Имате думата ми.

— За това, което искате, отговорът е отрицателен. Най-малко от година, вероятно по-дълго, все още се ровим в това, Елинър Деново му е нанасяла удари в гърба. Трябва да е била ловка дама. Не можем да установим дали действително е споменавала името му, но през пролетта единствените му двама по-значителни клиенти са го напуснали. Разполагаме с писмени показания, че са се прехвърлили към друга фирма, препоръчана от Елинър Деново. Тези два случая се открояват, но има още няколко и докато се стигне до съд, ще напълним цяла папка. Както са нещата сега, адвокатът сигурно ще пледира за непредумишлено убийство, но ние искаме да докажем, че е предумишлено и сигурно ще успеем. Очевидно тя е решила, според мен преди година и половина, да го съсипе професионално и се е справила отлично. Вие сте го разпитвали. Измъкнахте ли нещо от него по въпроса?

— Не.

— Предполагам, че не укривате информация?

— Сарказмът не е най-силната ви страна, мистър Креймър.

— Точно затова никога не си служи с него. Съмнявам се дали може да използвате това, което ще ви кажа. Разполагаме с мотив за убийството, който ни е достатъчен, а когато следствието приключи, ще звучи още по-убедително. Обаче нейният мотив да го съсипе е ваш проблем, не мой. Може да е решила да си отмъсти за нещо, случило се през 1944 — все едно, радвам се, че не се налага ние да се ровим толкова дълбоко. Ако искате да опитате, моля. Но Гудуин не може да ви го доведе за още една вечер на онова кресло. Човекът е възпрепятстван.

— Така е. Надявах се, че ще науча нещо полезно и явно се налага да приема поражението си. Но съм ви признателен. Искрено признателен.

— Повтаряйте си дълго тези думи — каза Креймър и затвори. Улф пое дълбоко дъх и ъгълчето на устните му се повдигна с почти четвърт инч. Погледна ме и каза:

— Задоволително.

— Задоволително? Идеално! Направо прекрасно! Да напиша ли чек за двайсет бона на мис Деново?

— Недей засега. Може да се наложи по-късно. — Той погледна часовника. — Обади се на мистър Джарет. Аз ще говоря.

Повдигна въпросително вежди.

— Баща или син?

— Мистър Сайръс М. Джарет.

Кимнах.

— Обикновено изпълнявам добре поръчките ви, но този път се нуждая от по-точни инструкции. Досегашният резултат в състезанието да стигна до Сайръс М. Джарет по телефона е две на нула за него. Мисля, че пак ще попадна на едно лице, наречено Оскар.

— Аз ще говоря с Оскар.

Погледнах го учудено, взех телефона и набрах код 914 и номера. Улф вече беше вдигнал слушалката и трябваше само да натисна бутона, за да му прехвърля линията, но останах на телефона. След четири сигнала прозвуча незабравимият глас:

— Домът на мистър Джарет.

— Казвам се Ниро Улф. Обаждам се от Ню Йорк. Желая да говоря с мистър Джарет. Предайте му... Не ме прекъсвайте! Предайте му, че желая да разговарям с него относно Флойд Ванс. Повторете името.

— Мистър Джарет вечеря...

— Казах ви да повторите името! Флойд Ванс!

— Флойд Ванс.

— Добре. Мистър Джарет ще ви чуе. Той не яде с ушите си. Кажете му, че трябва незабавно да разговарям с него относно Флойд Ванс. Разбрахте ли името?

— Да, сър.

— Няма да затварям и не ме карайте да чакам.

Сигурно бях спрял да дишам. Това беше гигантски блъф и не бих се обзаложил за успеха му. Твърде много беше поставено на карта. Значи очевидната стъпка беше да се опита да изтегли евентуална

кента. Не само че беше възможно Джарет и Флойд Ванс да не са свързани и да съществува друго обяснение за чековете, изпращани от Джарет, но беше допустимо той изобщо да не е чувал за Флойд Ванс. Може би просто след малко Оскар — да приемем, че наистина се казваше Оскар — щеше да затвори телефона.

Това обаче не стана. От напрежение пропуснах да засека времето, но ми се стори, че изминаха около три часа. Искам да кажа три минути.

— Прекъснахте вечерята ми.

Кимнах на Улф — сега той беше наред.

— Мистър Джарет?

— Да.

— Казвам се Ниро Улф. Не обичам да прекъсвам вечерята на никого, но е спешно. Трябва да взема неотложно решение. Току-що разговарях е полицейския служител, който ръководи разследването по убийството на Елинър Деново и мога да ви кажа поверително, че ние с мистър Арчи Гудуин, който два пъти се срещна с вас, сме причината за арестуването на Флойд Ванс като извършител на това престъпление. За да подкрепи обвинението в предумишлено убийство, полицията търси мотива и пределно ясно е, че ще им е полезно да научат името ви, за да могат да ви разпитат за връзката на Флойд Ванс с Елинър Деново преди двайсет и три години. Това неизбежно би довело до явяването ви като свидетел по делото на Флойд Ванс и аз се колебая дали да поема отговорността да подложа човек с вашето положение на такова изпитание. Преди да им съобщя името ви, бих искал да обсъдя ситуацията с вас. Ще ви — чакам в моя офис утре сутринта в одинайсет.

— Споменахте ли името ми в разговора си с полицейския служител?

— Не.

— Не знам нищо за връзката на Флойд Ванс с Елинър Деново отпреди двайсет и три години.

— Пфу! Веднага ще се обадя на мистър Макрей и ще му кажа да се погрижи никой да не пипа едни чекове в архива на „Сиборд Банк енд Тръст Къмпани“. Ако полицията ги поиска, може да ги получи със съдебно нареждане.

— Защо ще ѝ потрябват на полицията?

— Обикновено им е нужно всичко, което има или би могло да има връзка с разследваното убийство. Мога да попитам инспектор Креймър за мнението му, след като му обясня какво се крие зад чековете. Искате ли да го направя?

— Не. Ако знаех онзи ден, когато Гудуин дойде... — Джарет реши да се откаже от това изречение. — Ще ви чакам тук сутринта.

— Работя само в офиса си. Оказвам ви повече уважение, отколкото заслужавате, господине. Ще дойдете ли тук утре в единайсет или не?

— Следобед. Привечер.

— Не. Или елате в единайсет, или изобщо не идвайте.

— На моята възраст сутрин често ставам трудно.

— Пригответе се рано. Станете по-рано. Или в единайсет, или не идвайте.

— Дявол да ви вземе! Ще дойда.

Линията прекъсна. Бутнах апарата настрана, обърнах се и казах:

— Сигурно не сте загубили нито грам. Аз отслабнах с пет килограма.

— Не съм толкова флегматичен, колкото си мислиш — изсумтя Улф. — Можеше и да загубя.

— Е, спечелихте. Не само се хвана на въдицата ви, но и го измъкнахте на сухо. Решихте ли каква е връзката между него и Ванс?

— Не.

— Той е баща на Ванс.

— Би било най-удобно за нашата цел, стига да е така — кимна Улф. — Има ли забележима прилика?

— Забележима — не.

— Това не е най-важното, но ще е от полза да разберем. Ще разберем. Нужно ми е мнението ти по един друг въпрос. Трябва ли да присъства и мис Деново?

— Това вече е важно. Тя не ми излиза от ума през последните два дни. Искам да взема думата.

— Имаш я.

— Тя е мило момиче и добър клиент. Вече цяла седмица ме измъчва мисълта как да й кажа, че Флойд Ванс ѝ е баща, а от вторник сутринта ми е още по-тежко. Много жалко е да научи, че баща ѝ не само е такъв тип като Ванс, но отгоре на всичко е убил майка ѝ.

Обмислих три възможни начина да се измъкнем без да ѝ кажем, но никой не е особено елегантен. Моля за предложения.

— Нямам предложения, но съм изправен пред една дилема.

— Питайте.

— И аз размишлявах, ако не по съвсем същия, то по сходен начин. Желателно е клиентът да остане доволен не само от нашата работа, но и от резултата. В случая на мис Деново това е невъзможно. Обстоятелствата не го позволяват. Въпросът е от какво ще остане най-малко недоволна? Когато става дума за жена, не бих се наел да твърдя със сигурност нищо, но ти не изпитваш подобни затруднения и познаваш мис Деново. Ако ѝ предложим такава алтернатива, какво би си избрала? Да знае със сигурност, че Флойд Ванс при всичките му печални недостатъци, е неин баща, или да си остане цял живот в неведението, поради което дойде тук преди три седмици, заедно с онези пари? Не питам дали на теб ти е мъчно за нея, а как би се чувствала тя?

Не ми беше нужно да мисля цяла минута, но се позабавих, за да си придам важност.

— Сигурно би предпочела да знае.

— В такъв случай трябва да бъде тук утре сутринта. В нишата. Подготви всичко. Не бива да се намесва, каквото и да чуе. Ти я познаваш. Може би Сол трябва да дойде и да стои до нея. Тази вечер ще се видите ли?

— Надявам се. Зависи колко бързо ще намеря Ейми. Нали я пуснахме на свобода... — Обърнах се към телефона.

Ето защо закъснях за покер. Наближаваше десет Часът, когато най-после я намерих вкъщи. Пак не можех да ѝ кажа нищо друго, освен да дойде в офиса в десет и половина сутринта, но това поне показваше, че има някакво раздвижване. Съобщих на Сол да се яви в десет и половина. Движението в Ню Йорк е такова, че дори да сте Сол Панцър, трябва да тръгнете половин час по-рано, за да сте сигурни, че ще стигнете навреме.

ГЛАВА 16

Веднъж проверих тази дума в речника. „Подслушвам“ означава „стоя под прозореца, за да слушам какво се говори вътре в къщата“. Но за да слушате какво се говори в офиса на Улф, не е нужно да сте под прозореца — трябва да застанете в нишата, намираща се в дъното на коридора, отляво като отивате към кухнята. На нивото на очите ви, ако сте високи горе-долу колкото Улф или мен, в стената има правоъгълен отвор с размери петнайсет на трийсет сантиметра. Откъм нишата има плъзгаща се вратичка, която се отмества безшумно, а от другата страна — хитроумна картина, изобразяваща водопад — хитроумна, защото през нея може не само да подслушвате, но и да „подвиждате“ целия офис.

Подготвяйки обстановката за Ейми Деново, която беше двајсет сантиметра по-ниска от мен, можех да я накарам да стъпи на телефонните указатели, но имаше възможност представлението да продължи повече от час и при цена на билета двајсет бона, тя заслужаваше нещо по-добро от правостоящо място. Затова след закуска в петък сутринта преместих кухненската стълба в нишата, седнах на нея и установих, че очите ми са дванайсет сантиметра над средата на прозорчето. С Ейми никога не се бяхме мерили, за да знам колко от моите двајсет сантиметра в повече са под бедрата и колко нагоре, но реших, — че приблизително съм налучкал.

Ейми пристигна в 10:21, а Сол — в 10:29. Показах ѝ нишата, накарах я да седне на стълбата, отворих прозорчето и се уверих, че вижда добре.

— При тези размери на седалката — казах аз, — добре, че става въпрос за твоето, а не за задничето на мистър Улф.

— Какво е това? — попита тя.

— За теб — само зрелище. Предстои ти да чуеш и видиш мъжа, който е изпратил онези двеста шейсет и четири чека на майката. Уговорено е Сайръс М. Джарет да дойде в единајсет часа. Решихме, че

трябва да чуеш всичко, а като седне на червеното кожено кресло, ще е на около три метра от теб. Погледни.

Тя наведе глава към прозорчето.

— Няма ли да ме забележи?

— Не. От другата страна се вижда само една картина.

— Но защо... Какво ще каже? — попита Ейми.

— Ще видим. Освен всичко друго, може да ни каже и името на баща ти. Възможно е...

На вратата се позвъни. Отидох да отворя. Беше Сол. Съобщих му каква е програмата и оставаше само да го заведе до нишата и да го представя на клиентката, която вече му беше платила чрез моето посредничество почти един бон за две седмици.

— Тъй като ние с теб сме на „ти“ — казах аз на Ейми, — ще трябва да се обръщаш и към него на малко име, за да не се засегне. Сол ще остане тук с теб и ако ти хрумне, че не питаме Джарет каквото трябва и решиш да дойдеш да ни помогнеш, ще те спре, Джарет не бива да се усъмни, че има друга публика освен мистър Улф и мен. Събуй си обувките, а ако усетиш, че ти се кашля или киха, тичай веднага в кухнята. — Погледаах часовника си. — Остават още двайсет и пет минути, но пътят е деветдесет мили й може да е тръгнал по-рано. Сега Сол ще те заведе в кухнята да пиете кафе. Аз отивам в офиса да пия успокоително за нервите си.

— Лъжеш! — каза Ейми.

— Добре, лъжа — признах аз и ги оставих насаме. На Сол му трябваша около пет минути да се сближи с нея.

Съществуваха една голяма опасност. Човек с такова финансово и обществено положение би могъл да окаже достатъчно натиск върху полицейския комисар, кмета или щатския секретар на Ню Йорк, който издава разрешителните на частните детективи, за да ни запуши устата. Това все не ми излизаше от главата, откакто Джарет затвори телефона и точно то беше причината за случилото се в четвъртък вечерта — оставих Лон Коен да прибере куп мангизи от масата без да ми покаже картите си, макар че шансът да спечеля с моя чифт десетки беше три към две. Но сега, колкото повече приближаваше единайсет, толкова по-малка ми се виждаше тази опасност и ставаше все по-сигурно, че Джарет е в твърде деликатно положение, за да поеме такъв риск.

Улф слезе точно в единайсет, сложи избраните за деня орхидеи във вазата на бюрото си, седна и се зае да преглежда утринната поща. Аз извадих книгата за разходите и почнах да проверявам сметките, за да направя сбора, изхождайки от хипотезата, че това ще е крайната сума, като се изключи днешният хонорар на Сол. Приличахме на двама частни детективи, потънали в сивото си ежедневие, само че не беше така. Не бяхме спрели да дишаме единствено защото човек може да издържи без да диша най-много две минути, а на вратата се позвъни чак в единайсет и петнайсет.

Отворих и първите две неща, които забелязах, бяха, че лимузината на Джарет е херон и погледът му е съвсем същият като преди две седмици. Помислих си, че заслужавам похвала за тона, с който му казах добро утро. Можех да го изрека остро или подигравателно, но — честна дума — прозвуча като сърдечен поздрав.

И той отвърна с добро утро, но без капка сърдечност. Вероятно винаги така поздравяваше всички, като се почне от момчето в офиса и се стигне до най-високопоставения вицепрезидент. Разлика имаше само в походката му, като тръгна към офиса. Не залиташе, но ситнеше, сякаш внимаваше преди всяка стъпка. Почаках да се добере без премеждия до червеното кожено кресло и обявих:

— Мистър Джарет — мистър Улф.

— Столче за краката и чаша вода! — каза Джарет. Единствените такива столчета в къщата се намираха в стаята на Фриц в сутерена. Тръгнах към кухнята, за да го помоля да ни обслужи и да му предам да донесе чаша вода. Хвърлих един поглед на Сол и Ейми в нишата — тя си беше събула обувките. В голямата и претъпкана стая на Фриц в сутерена, където на единайсет рафта са подредени двеста деветдесет и четири готварски книги, имаше три столчета за крака. Взех най-голямото, с бродирана възглавничка, изобразяваща ловец, който размахва копие срещу глиган.

Върнах се в офиса и установих, че не съм пропуснал нищо от разговора. Джарет извади голямо синьо хапче от златна кутийка. Почаках със столчето в ръце, докато го преглътне и пие вода. Може би очакваше да му вдигна и краката, сигурно Оскар прави така, но аз не съм чак толкова състрадателен. След като сложи чашата на масичката, той си ги вдигна сам, а аз подложих столчето.

— През няколко врати от нас има добър доктор — каза Улф.

— Не! — отвърна Джарет. Погледът му си оставаше все така леден и все така стискаше зъби. — Казах ви, че сутрин ми е трудно. Говорете!

Улф поклати глава.

— Не искам да измъчвам болен човек. Хапчето ще помогне ли?

— Омръзна ми вашето нахалство. — Костеливата му челюст потрепна. — Стар съм, не съм болен. Не сте в състояние да ме измъчвате, без значение дали съм болен или здрав. Говорете!

Улф повдигна леко рамене.

— Много добре, сър. Ще говоря, но ще свършим по-бързо, ако приемете действителното положение на нещата. Твърдите, че не съм в състояние да ви измъчвам, но аз вече го сторих. Принудих ви да дойдете и по този начин показах ясно позицията си. Обясних ви, че сте изправен пред две възможности — или да отговорите на въпросите ми за някои неща по задоволителен за мен начин, или да предоставя на полицията информация, която ще я накара да разследва подробно отношенията ви през всичките тези години с двама души — Флойд Ванс и Карлота Вон, по-късно Елинър Деново. Ако не сте запознат с наказателното право, възможно е да не знаете какво ще събуди интереса на полицията. Адвокатът на Флойд Ванс, щом разбере, че не може да обори обвинението, а той не може поради доказателствата, предоставени от нас с мистър Гудуин, ще се помъчи да постигне присъда за неволно причинена смърт или убийство без умисъл. Полицията и прокурорът ще искат присъда за предумишлено убийство, а за да я получат, трябва да докажат мотив за престъплението. Бихте могли да проверите това, като се обърнете към полицията или прокурора, но разбира се, не можете да го сторите, защото не желаете да станат известни подробностите за връзката ви с тези двама души, което би било неизбежно. Щом получи конкретни доказателства за тази връзка, а именно чековете, които сте изпращали на Елинър Деново през тези двайсет и три години, полицията ще разкрие всички факти. За тази задача тя е възхитително подготвена.

Улф махна с ръка и продължи със същия тон:

— Закусили сте рано и сте пътували дълго. Желаете ли да се подкрепите? Кафе или нещо друго за пиене? Сандвич, сладки, плодове? Царевични палачинки с мащерков мед?

Брадичката на Джарет потрепна.

— Омръзна ми вашето нахалство! — Той отхвърли предложението да се подкрепи с нещо и можеше единствено да съжалява, защото никога не е вкусвал царевичните палачинки на Фриц с мед от дива мащерка. — Това е изнудване! Но дори да ви платя, не бихте могли да ми дадете никакви гаранции. Ако вие не кажете на полицията за чековете, Макрей или някой от другите ще го стори.

— Не. Невъзможно е. Те дори не подозират за някаква връзка между вас и Флойд Ванс. Само мистър Гудуин и аз знаем за това.

— Нищо не знаете! Няма никаква връзка! Ако вие...

— Мистър Джарет, не говорете глупости. Приемете действителното положение. Само името Флойд Ванс ви накара да вдигнете телефона, а заради няколко мои думи дойдохте чак тук. Пфу! По дяволите, вие не сте добре.

Струваше си да се види как и в такова трудно положение погледът на Джарет си оставаше все така студен и твърд както когато ме нарече идиот.

— Лъжете за Макрей! Той стои зад тази работа и зад вас.

— Не. Само глупците си служат с лошо скроени лъжи. Единствената ми грижа са интересите на моята клиентка, мис Ейми Деново, дъщерята на Елинър Деново.

— Какво искате? Колко?

— Не искам нищо друго освен да отговорите на няколко въпроса. Нужна ми е информацията, за която ме е наела моята клиентка. Това е всичко — и между другото ангажиментът ми е ограничен. Приех единствено да науча кой и какъв е баща ѝ. Длъжен съм да ѝ кажа само това и каквито и други сведения да ми дадете, ние с мистър Гудуин няма да ги предадем нито на нея, нито на някой друг. — Улф го изгледа многозначително: — Споменахте за изнудване. Всъщност, както ви казах вчера, държа се с вас по-любезно, отколкото заслужавате. Всеки гражданин, който притежава сведения, свързани с престъпление, е длъжен да ги съобщи на полицията. Можех да направя това вчера и да си спестя цялата тази суетня. При разследването със сигурност ще установят самоличността на бащата на Ейми Деново, задължението ми към нея ще бъде изпълнено и ще си получа хонорара. Влизам в тези ненужни неприятности единствено, за да удовлетвори самоуважението си. Предпочитам да получа информацията сам и да ми я дадете лично вие. Нито искам, нито очаквам някаква благодарност от вас.

— Няма и да получите такава. — Джарет вдигна краката си и ритна столчето настрани. Явно хапчето беше подействало. — Ще отговоря на въпросите ви, ще си получите хонорара и после ще уведомите полицията.

— Не. Пак ви повтарям, освен самоличността на бащата на Ейми Деново, нищо, което кажете, няма да бъде предадено на никого, нито от мистър Гудуин, нито от мен. Ако не искате да приемете моята дума като гаранция за това, нямаше смисъл да идвате.

Джарет видимо реагираше. Признавам, че това ми достави удоволствие, поради спомена за предишните ни две срещи. Брадичката му се разтрепери, едно мускулче на врата му започна да играе, пръстите му се свиха в юмруци.

— Флойд Ванс е баща на Ейми Деново.

Улф кимна.

— Така и предполагам. Откъде знаете това?

— Дявол да ви вземе, нали ви казвам! Знам, защото... Лично го знам. Това е информацията, за която твърдите, че са ви наели.

— Точно така. Но както споменах, трябва да получа задоволителни за мен отговори. Ще започна от началото. През пролетта на 1944 година Карлота Вон е напуснала работата си при вас и е постъпила при Флойд Ванс. Защо?

— Ще пропусна подробностите, които не са от значение, за да останете удовлетворен.

— Пфу! Вие сте разумен човек. Твърдите, че не сте болен. След като признахте главното, глупаво е да удължавате работата, като се мъчите да пестите подробности. Какво ме удовлетворява решавам аз, не вие. И за двама ни този разговор не е приятен, затова нека бъде колкото може по-кратък. Защо ви е напуснала и е отишла при Флойд Ванс?

Брадичката на Джарет престана да трепери, а леденият му поглед не слизаше от Улф.

— Аз я накарах — отвърна той. — Продължих да плащам. Тя беше много способна и си мислех, че ще вдигне бизнеса му на крака и ще го вкара в правия път. Той не знаеше, че аз я пращам. Не знае нищо за мен. Никога не съм общувал с него директно. Това, че му изпратих Карлота Вон, беше грешка. Когато се върнах от чужбина през септември, научих какво е станало. Той я беше прельстил и тя беше

забременяла. Но по това време вече беше дошла на себе си. Остана с него още около месец, от инат, надявайки се да направи от този глупак човек, но се оказа невъзможно дори за нея. Напусна го. Изчезна. Чувствах се отговорен, а аз никога не бягам от отговорност. Наредих да я издирят, но минаха месеци и научих, че си е сменила името през март 1945. Поръчах да ме осведомяват за нея и ѝ пратих чек малко след раждането на детето. Нито съм я виждал, нито съм ѝ се обаждал от октомври 1944. Разказвам ви тези подробности, за да не става нужда да ми задавате въпроси. Не знам какви контакти е имала с Ванс след октомври 1944. Ако той я е убил, не знам защо го е направил. Нито съм го виждал, нито...

— Той знае ли, че ви е син? — попита Улф.

Джарет очакваше този въпрос и не се обърка.

— Вече ви отговорих. Той не знае нищо за мен. Вие не само допускате, че ми е син, вие правите определено заключение, защото не може да си представите никакви други обстоятелства, които биха обяснили факта, че съм поел отговорността за нещастията на Карлота Вон. Би било безсмислено да отричам това — няма да ми повярвате. Ако тази Ейми Деново ви наеме да научите още за баща ѝ, знам какво ще направите, а вече ми омръзнахте. Майка му се казваше Флорънс Ванс. През 1914 година тя беше на двайсет, а аз на двайсет и три. Беше келнерка в един ресторант в Бостън. Умря пет дни след раждането на детето. Не, Флорънс Ванс не знае, че съм му баща. Ако имате някакъв уместен въпрос, питайте.

— Има много, които бих могъл да ви задам — каза Улф, — но вие отговорихте на най-важното. Само от любопитство например бих искал да знам как преди две седмици сте предупредили Флорънс Ванс, че издирвам бащата на Ейми Деново, и затова няма да ви питам. Но ще си позволя една забележка. Ако бяхте казали на мистър Гудуин още когато ви се обади за първи път това, което току-що казахте на мен, най-вероятно Флорънс Ванс никога нямаше да бъде уличен в убийството на Ейми Деново. Също така проблемът на Ейми Деново щеше да бъде разрешен и нямаше да е нужно да ми плаща за две седмици напрегната работа. Твърдите, че никога не бягате от отговорност. Вие със сигурност сте отговорен за допълнителното напрежение и разноски, понесени от клиентката ми. Ако ми изпратите, чек за работата, която свърших за нея, ще ѝ върна аванса и няма да ѝ взема

нищо. В случай, че решите да направите това, сумата е петдесет хиляди долара. Както и да постъпите, ще науча още нещо за човешката природа. Арчи, от това кресло се става трудно. Мистър Джарет може би иска да му подадеш ръка.

Той обаче не искаше. Приблжих се към него, но той не ми обърна внимание. Подви крака, наведе тялото си напред, като че ли се готвеше за атака и успя да се изправи. В синьото хапче сигурно е имало нещо. Едно мога да кажа за него, той не говореше излишни приказки. Не съм срещал друг човек, който да е отминал просто така забележките на Улф. За трети път го виждах да напуска внезапно сцената, но сега беше съвсем различно — в първите два случая той имаше решаващата дума. На излизане стъпваше по-уверено, отколкото на влизане. Минах пред него и му отворих. Когато се появи на площадката, шофьорът отвори вратата на колата и тръгна нагоре по стъпалата, но Джарет поклати глава и слезе сам, а шофьорът не направи опит да му помогне да се качи в колата. Явно симптомите му бяха познати.

Щом колата потегли, затворих, отидох до нишата и казах:

— Надявам се, че се е чувало добре. Не можем да повторим нито дума от този разговор.

Сол затвори прозорчето. Ейми скочи от стълбата, не прецени височината и едва не падна. Хванах я за ръката, а тя каза много любезно: „Благодаря“. Лицето ѝ беше малко по-бледо от обикновено.

— Моля — отвърнах също така любезно. — Добре ли се чуваше?

— Да. Имаш ли нещо против, ако си тръгна?

— Не, разбира се. Искаш ли някой да те изпрати? Сол или аз?

— Предпочитам да съм сама. Не ми се приказва. Не съм в настроение. Когато ми мине, ще ти позвъня. Но едно нещо вече реших. Майка ми ме е кръстила Ейми Деново ѝ аз ще се казвам така.

— Браво.

— Не е нужно да се виждам с него сега, нали? Не искам.

— Разбира се, че не е нужно. Той сигурно вече се е настанил удобно на стола и се е зачел в една книга за Германия. Позвъни ми, когато искаш.

Тя се обърна и тръгна, но Сол изскочи от кухнята и я догони:

— Обувките ти.

— Благодаря — отвърна любезно Ейми, хвана се за мен с лявата си ръка и ги обу с дясната. — Не ме изпрацвайте! — добави тя и излезе!

Когато вратата се затвори зад нея, Сол каза:

— Тя се справи добре. Не ми плащайте за днес. Присъствието ми беше излишно.

ГЛАВА 17

Целта на тази забележка е да научите още нещо за човешката природа. Чекът за петдесет бона от Сайръс М. Джарет — личен, а не банков чек — се получи по пощата на двацет и шести януари, три дни след като съдебните заседатели признаха Флойд Ванс за виновен в предумишлено убийство.

Издание:

РЕКС СТАУТ

Убийството на 83-та улица

Оформление © Николай Пекарев

Предпечатна подготовка © Сливян Митов

Корица от TopType

ISBN 954-8208-04-0

Екслибрис 1994

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.